E u g e n D o r c e s c u

B i b l i c e

EDITURA MARINEASA
Timişoara, 2003

C Eugen Dorcescu şi Editura Marineasa
ISBN 973-631-098-1

Tatălui meu.
In memoriam

P r o l o g

N-a fost cu neputință. N-a fost greu.
Aseară am vorbit cu Dumnezeu.
La fel de clar, de simplu, de senin,
Cum ai tăifăsui cu un vecin...
E drept că El tăcea. Sau, mai curând,
Iradia în fiecare gând,
În fiecare şoaptă şi impuls,
În fiecare zbatere de puls.
Doar eu grăiam. Şi iată că, treptat,

Discursul în tăcere s-a mutat,
Tăcerea s-a umplut de sens şi ţel,
Tăcerea era drumul către El.
Aşa-I vorbeam. Spunându-I tot, deschis,
Aşa-I vorbeam : Abis lângă abis.

P s a l m i

1

1. Preafericit bărbatu-nţelept ce nu se duce
   La sfatul celor care fac răul. Nu se-opreşte
   Pe calea celui care păcatul făptuieşte
   Şi nici nu cleveteşte batjocuri la răscruce.
2. Ci-şi află desfătarea doar în divina Lege.
   La ea şi zi şi noapte gândeşte şi se-adapă.
3. Asemeni e cu pomul ce creşte lângă apă
   Şi care n-are roade şi frunzele betege.
4. Or, nu-i aşa cu-aceia ce au la suflet răul !
   Ei nu pot sta-n picioare la dreapta judecată.
5. Cu cei cinstiţi nu-i afli alături niciodată,
   Ci, ca pe-o biată pleavă, îi risipeşte hăul.
6. Căci Domnul ştie bine cărarea orişicui –
   Pe drept îl ocroteşte ; cel rău era şi nu-i.

2

1. De ce se-aţâţă neamurile oare
   Şi poartă-n cuget doar deşertăciuni ?
2. O, împăraţi şi domnitori nebuni !
   Ţin sfat. Cu Domnul vor să se măsoare,
   Cu Unsul Său, spunându-şi : „Este frânt
3. Oricare lanţ, oricare legământ”.

4. Surâde Cel ce-n ceruri locuieşte.
Îşi bate Domnul joc de zarva lor.
5. Şi, în mânia Lui, îngrozitor,
Cutremurându-i, astfel le vorbeşte :
6. „Pe Împăratul Meu l-am uns chiar Eu
Peste Sion”. Iar Unsul zice : „Iată,
7. Vestesc decretul Său în lumea toată”.
Căci zis-a Domnul : „Tu eşti Fiul Meu !
Azi Ți-am dat viață, astăzi Te-am născut.
8. Pământuri şi popoare Te aşteaptă.
Toiag de fier ținând în mâna dreaptă,
9. Le vei sfărâma ca pe un vas de lut”.

10. Deci, rege, tu, fii înțelept şi blând !
Şi tu, judecător, fii învățat !
11. Pe Domnul să-L slujiți neîncetat
Şi să gustați plăcerea tremurând.
12. Cinstire dați-I Fiului. Acel
Ce poate într-o clipă să vă piardă.
Mânia Lui e-o arzătoare joardă
Şi fericiți sunt cei ce cred în El.

3

1. O, Doamne, ce mulțime de vrăjmaşi !
Ce gloată a venit să mă-mpresoare !
2. Îşi zic, cuprinşi de bucurie mare,
Că n-am scăpare-n Tine, că mă laşi…
3. Dar Tu în jurul meu eşti ca un scut,
Eşti slava mea, lumină-mi cerni pe frunte.
4. Te chem, Te strig, şi Tu, din sfântul munte,
Îmi dai răspuns, la fel ca la-nceput.

5. Mă culc, adorm şi mă deştept, căci Domnul
E sprijinul meu tare. Şi nu mi-i
6. Teamă de mii şi zecile de mii
Care-mi pândesc şi-mi împresoară somnul.
7. Ridică-Te ! Întoarce-mă la viață !
Loveşte-i peste față pe vrăjmaşi,
Zdrobeşte dinții lor mârşavi şi laşi,

Împrăştie-i în pulbere şi ceaţă…
8. Mântuitor e Domnul. Stă de pază –
Pe-aleşii Săi îi binecuvântează.

4

1. Răspunde-mi când Te strig ! Fă o minune !
Salvează-mă din strâmtorări şi chin !
Ai milă, când Te chem. Spre Tine vin
Cu inimă, şi gând, şi rugăciune…

2. Voi, muritori, cât veţi batjocori
Mărirea mea ? Răspundeţi, câtă vreme
Veţi îndrăgi insulte şi blesteme,
Nimicnicii, minciuni şi nerozii ?
3. Atât să ştiţi : că Domnul Îşi alege
Pe-acela care-L teme. Pe acel
Ce strigă cu nădejde către El.
4. Deci vieţuiţi în dragoste şi Lege.
5. În clipe de tăcere şi odihnă,
În inimă adânc să cugetaţi –
Dreptatea făptuiţi, încredinţaţi
Că Domnul vă va da belşug şi tihnă.

6. Mulţi zic : „Cine ne poate arăta
Ce-i fericirea ?” Însă eu spun iară,
Cum am mai spus : „Fă, Doamne, să răsară
Lumina Feţei Tale peste ţară
Şi peste orice om lumina Ta !”
7. Tu bucurii îmi dai cum nu-s acele
Ce nasc din grâu, din fructe şi din vin.
8. Mă culc şi-adorm, pacific şi senin,
Căci Domnul e tăria casei mele.

5

1. Îndură-Te către cuvântul meu
O, Doamne, şi alungă-mi disperarea !

2. Auzi-mi rugăciunea şi chemarea,
Tu, Împărat, şi Domn, şi Dumnezeu !
3. Ascultă-mi, Doamne, glasul dimineața,
Căci eu din zori Te strig şi Te aştept.
4. Tu eşti Stăpânul bun şi înțelept,
Cel rău în fața Ta şi-ascunde fața.
5. Cei îngâmfați, acum şi-ntotdeauna,
Nu-Ți stau-nainte. Cei nelegiuiți
De ura Ta au parte. Nimiciți
6. Vor fi toți cei care-ndrăgesc minciuna.

7. Pe ucigaş, pe-nşelător nu-i lasă
În voie Domnul. Însă eu, oricând
Mă-nchin spre templul slavei tremurând –
Să mă primească-L rog în sfânta-I casă.

8. Condu-mă, Doamne, Tu întru dreptate
Din pricina mulțimii de vrăjmaşi.
Aşază neted drum sub bieții-mi paşi,
9. Căci vorba lor şi gândul nu-s curate.
Adâncul lor e un abis de ură,
Gâtlejul lor, un tulbure mormânt.
Rostesc mereu linguşitor cuvânt,
Cu glas mieros şi otrăvită gură.
10. Loveşte-le în plin vinovăția !
Să cadă chiar prin țelurile lor,
Păcatele să-i poarte ca un nor,
Căci Ți-au uitat puterea şi mânia !
11. Atunci acei ce se încred în Tine
Vor prinde iar la inimă, văzând
Că-i ocroteşti. Şi vor purta în gând
Numele Tău cu sunete divine.

12. Tu celui drept dai binecuvântare.
Îi eşti putere, scut şi-mbărbătare.

6

1. O, Doamne, blând îmi fii, nu mă mustra,

Şi nu mă pedepsi-n mânia Ta !
2. Mă ofilesc, ai milă ! Iată, plâng
Şi oasele îmi tremură, se frâng.
3. Mi-e sufletul cumplit de tulburat...
Tu, până când, o Doamne ? M-ai uitat ?
4. Întoarce-Te, fă-mi sufletul uşor !
Mă mântuieşte ! Fii îndurător !...
5. Căci morţii nu îşi mai aduc aminte
De Tine, să Te laude, Părinte...
6. M-am istovit de suferinţă. Gem
Întreaga noapte-n beznă şi Te chem.
Scăldându-mi aşternutu-n lacrimi grele,
7. Am ochii arşi de veghe şi de jele,
De ura urzitorilor de rele.
8. Plecaţi, îndepărtaţi-vă, acei
Ce mă urâţi, nemernici şi mişei !
Căci Domnul glasul meu l-a auzit,
9. Chemarea, rugăciunea mi-a primit
Şi iată-mă, prin Domnul, izbăvit !

10. Sunt risipiţi şi pier de lângă mine
Duşmanii mei, în spaimă şi ruşine.
O, Cel Etern ! Salvarea-i doar la Tine...

7

1. În Tine numai, Dumnezeul meu,
M-am bizuit. Ci dă-mi acum scăpare
De cel ce ar dori cu-nverşunare
2. Să mă sfâşie, cum sfâşie-un leu
Ce-nghite hălci şi nici o teamă n-are.

3. Dacă-am greşit cuiva, de-am făptuit
Fărădelege, dacă-am răsplătit
4. Cu răutate pe cel paşnic (însă
Chiar eu eram acel cu faţa plânsă
Care-a iertat pe cel ce l-a lovit !),
5. Atunci vrăjmaşii mei să m-asuprească,
Viaţa să mi-o culce la pământ,
Să-şi afle jos în pulbere mormânt

Prea trecătoarea-mi slavă pământească !

6. Scoală-Te, Doamne, în mânia Ta !
Răspunde-le potrivnicilor mei.
Trezeşte-Te. Ajută-mă. Pe ei
La judecată cheamă-i. Nu-i ierta !
7. Popoare, seminţii să Te-nconjoare,
Să le domini de sus, din infinit.

8. La judecată Domnul a venit.
Sentinţa Lui aştept cu-nfiorare,
Cu freamăt, dar şi cu nădejde mare,
Căci sunt nevinovat, neprihănit...

9. Ah, stinge, Doamne, toată viclenia
Şi întăreşte, Doamne, pe cel drept !
Tu ne cunoşti şi inima din piept
Şi ne îngădui, blând, nimicnicia.

10. În Dumnezeu e scutul meu. În Cel
Ce mântuieşte inima curată.
11. El face înţeleaptă judecată,
Severă judecată. Fiindcă El
12. Pe cel viclean şi crud, de nu se-ntoarce,
Cu lungi săgeţi îl ceartă, şi cu arce,
13. Cu spini de foc şi moarte, fel de fel.

14. Iată, cel rău se zbate să conceapă
Păienjeniş de intrigi şi minciuni.
15. Deschide gropi, închipuie genuni
Şi-apoi se prăbuşeşte el în groapă.
16. Asupra lui întreaga-i răutate
Şi violenţă cad. Şi-l nimicesc.

17. Ci eu pe Dumnezeu Îl preamăresc.
Numele Lui sublim, nepământesc
Îl cânt. Şi infinita Sa dreptate.

1. Numele Tău, o Doamne, cât e de minunat !
   Nu-L poate nici cuprinde, nici absorbi cuvântul.
   Cu slava-Ți deopotrivă cutreieră pământul
   Şi slava Ta deasupra de cer s-a ridicat.
2. Neprihănite glasuri Te laudă în cor
   Şi fac pe cei potrivnici şi-nverşunați să tacă.
   Astupi astfel şi gura şi inima opacă
   A insului cu suflet viclean, răzbunător.
3. Când bolta o contemplu, eterica-Ți lucrare,
   Nocturnul cer cu aştri de foc împodobit,
4. Îmi zic : Ce este omul, la el de Te-ai gândit ?
   Ce-i el, să-l iei în seamă, să-l ai în cercetare ?
5. Aproape ca pe îngeri l-ai pus şi prețuit
   Şi-ai înecat în glorii făptura-i pieritoare.
6. L-ai înălțat în cinste, i-ai dat în stăpânire
   Tot lucrul mâinii Tale. Sub talpa lui ai pus
7. Şi oile şi boii şi pasărea de sus,
8. Şi fiarele şi peştii zvâcnind ca o sclipire...
9. Numele Tău ! Ce tainic şi ce mirific este
   Pe-ntinderea de humă şi-n mările celeste !

9

1. Inima mea, întreaga mea ființă
   Vor lăuda pe Cel Etern, spunând
   Minunile-I oriunde pe pământ.
2. Căci El mi-e bucurie, biruință,
   Numele Lui Îl venerez şi-L cânt :
   El, Cel teribil. Şi, la fel : Cel blând.

3. Duşmanii s-au retras şi au căzut
   În fața Ta. Şi vor cădea mereu.
4. Căci Tu mă aperi, Dumnezeul meu,
   Tu, nepărtinitor şi nevăzut !
5. Popoare cerți, îl mustri pe cel rău,
   Țărână-i amintirea lor, şi scrum.
6. Vrăjmaşii mei ? Ruine sunt acum,
   Uitate, fumegând sub brațul Tău.

7. Dar Domnul veac de veac împărățeşte

Pe tronul purității. Judecând
8. Şi indivizi şi neamuri, rând pe rând,
Spunându-le că nu-s decât pământ
În timpul care creşte şi descreşte.
9. Domnu-i scăparea celui asuprit
E adăpost la vreme de durere.
10. Cel ce-Ți cunoaşte numele nu piere,
Cel ce Te strigă nu e părăsit.

11. Cântați, deci, psalmi puterii demiurge
Din Muntele Sion. Şi, printre nații,
Mirabilele-I fapte lăudați-I.
12. Căci El răzbună sângele ce curge
Şi nu abandonează întristații.
13. De mine, Doamne, bietul, fie-Ți milă !
Mă sting de ura celor plini de ură –
Smulge-mă, Doamne, din a morții gură
14. Să crească iarăşi vocea mea umilă
La porțile Sionului, dând ştire
Că doar în Tine este mântuire.
15. Popoare-ntregi se surpă, cad în groapă,
În şanțul ce-l săpaseră altóra.
Aceasta este soarta tuturora
Ce curse-ntind, şi lațuri. Şi nu scapă.
16. Căci Domnu-neacă punerea la cale
În chiar veninul uneltirii sale.
17. Se vor întoarce deci în casa morții
Cei răi, cei ce-au uitat pe Dumnezeu –
18. Va izbândi cel ce-a sperat mereu,
Vor izbândi toți urgisiții sorții.

19. Judecă, Doamne, neamuri şi popoare,
Să nu se-ngâmfe omul de pământ.
Cutremură-i ! Să afle toți că sunt
Doar oameni: seminție muritoare !

10

1. De ce rămâi atâta de departe ?
De ce Te-ascunzi la vreme de aman ?

2. Iată, cel rău îl prinde pe sărman
În laţu-ntins şi îl prăvale-n moarte.
3. Cel rău dorinţele-şi exhibă. Minte.
Se laudă. Declară că-i ateu,
4. Zicând : „Nu pedepseşte Dumnezeu”...
Aceasta este tot ce are-n minte.
5. Prosper, şi ghiftuit, şi plin de sine,
Pe Legea Ta nu poate pune preţ.
Potrivnicii-şi măsoară cu dispreţ
6. Şi-şi spune : „Nu mă clatin, totu-i bine
Şi bine va rămâne, vieţi de vieţi,
Pentru urmaşii mei şi pentru mine.”
7. E plină gura lui de răutate,
De blestem, de-nşelări şi nedreptăţi.
8. La pândă stând, prin sate şi cetăţi,
Loveşte pe cel paşnic pe la spate.
9. Din ucigaşa lui ascunzătoare
Pe cel fără de sprijin urmărind,
Ca unui leu privirile-i se-aprind.
Căci vrea să-l prindă-n laţ, să-l înfăşoare,
10. Să-l sfâşie, icnind şi mormăind,
Ca fiarele, curbat, cu prada-n gheare.
11. Îşi zice : „Domnul uită. Îşi ascunde
Privirile”. Tu, Doamne, să-Ţi întinzi
12. Apărătorul braţ spre suferinzi,
Spre întristaţii lumii de oriunde.
13. De ce nelegiuitul să defaime
Pe Dumnezeu ? Să creadă el că nu
Îl pedepseşti ? Când, dimpotrivă, Tu
14. Nu-i vei uita pe cei cuprinşi de spaime ?
O, Doamne, ia în seamă cauza lor !
În Tine crede cel fără-ajutor,
Cel urgisit, cel slab şi cel sărman.
15. Zdrobeşte braţul crudului tiran
Şi judecă nelegiuirea lui –
Acum, cât e; că poate mâine nu-i !

16. Stăpân e Domnul pe pământ şi-n cer.
Popoarele ca ierburile pier.
17. Or, Dumnezeu aude pe cel blând.

Îi întăreşte inima. Şi strică
18. Vicleanul plan. Să nu stârnească frică
Omul de scrum, făptura de pământ.

11

1. În Domnu-mi pun încrederea. Cum oare
Puteți să spuneți sufletului meu :
„În munte fugi, ca pasărea ?” Ci eu
2. Ştiu că cei răi aşteaptă la strâmtoare
Cu arcul pregătit, pândind mereu,
În beznă, pe cel paşnic să-l doboare.

3. Când temelia şovăie şi cade,
Ce poate face omul cumsecade ?

4. În templul sfânt e Domnul. Templu sfânt
Ce domină şi ceruri şi pământ.
Şi ochii Lui privesc. Şi pleoapa Sa
Nu încetează a ne cerceta.
5. Cel drept e pus adesea la-ncercare.
Însă cei răi și violenți găsesc
6. Divină ură, foc dumnezeiesc –
Aceasta-i cupa lor nimicitoare !
7. Căci Domnu-i drept, lucrează-ntru dreptate.
Cei drepți Îl vor vedea-n eternitate.

12

1. Salvează-ne ! Evlavia s-a dus.
S-a dus credința dintre muritori :
2. Sunt mincinoşi, perfizi, linguşitori,
Nu spun cinstit, deschis, ce au de spus.

3. Dar Domnul buzele înşelătoare,
Limba trufaşă le va nimici,
4. Zdrobind pe cei ce zic : „Vom birui
Cu graiul nostru plin de viclenii.
Cine-i stăpân pe ființa noastră oare ?”

5. „Acum mă voi scula, rosteşte Domnul,
Să-l apăr pe sărac, pe asuprit,
Pe cel ce-a suspinat neauzit –
Voi proteja şi veghea lui şi somnul”.

6. Cuvinte sacre, drepte şi curate,
Argint de şapte ori trecut prin foc !
7. Da, Tu îi ştii pe cei fără noroc
Şi-i vei păzi de orice strâmbătate.

8. Când oameni de nimic comandă jocul,
Nelegiuiții mişună-n tot locul.

13

1. M-ai dat de tot uitării ? Până când
Îți vei întoarce de la mine chipul ?
2. Chiar nu m-auzi şi nu mă vezi strigând ?
Cât timp mă vei lăsa să mă frământ,
Cum se frământă-n albie nisipul ?
Căci cel viclean m-abate la pământ
Şi-mi stoarce toată forța, ca polípul.

3. Priveşte-mă, deci, Doamne şi-mi răspunde !
Dă ochilor lumină, să nu mor.
4. Vrăjmaşul să nu zică tuturor :
„L-am biruit. S-a stins. Nu e niciunde !”
Potrivnicii să nu exulte, când
Vedea-vor că mă clatin, tremurând...

5. Eu doar în Tine cred. Numai în Tine.
În îndurarea Ta. Tu mă susții.
Alung tristeți, angoase şi stafii,
6. Spre-a Te cânta, şi om întreg a fi !
Căci Tu eşti Adevăr, Frumos şi Bine.

14

1. Nebunu-n nebunia lui îşi spune :

„Nu este Dumnezeu !” Semenii mei
Sunt toți stricați, nevolnici şi mişei.
Se zbat într-o demonică genune.
2. Din înălțimi, de sus, din empireu,
Priveşte Domnul : E vreunul oare
Ce vrea să înțeleagă ? Unul care
Îl caută cumva pe Dumnezeu ?
3. Dar toți s-au rătăcit şi n-au habar
De ce țărânii lor i se cuvine.
Nici unul nu se-ndreaptă către Tine.
Nici unul ! Chiar nici unul ! Nimeni chiar !

4. Cum îndrăznesc nelegiuiții oare
Să prade, înjosind poporul Meu ?
Să-l frângă, cum frângi pâinea, să-l doboare,
Să uite-a invoca pe Dumnezeu ?

5. Dar, ca sub plug, sub spaimă se aştern !
Căci Domnul stă alături de cel drept.
6. Săracul, luat în râs, e înțelept,
Fiindcă stânca lui e Cel Etern,
E Sfântul de pe-al cerurilor tron...

7. O, de-ar veni salvarea din Sion !
Poporu-ntreg nădăjduieşte-n El.
Când va voi să-l mântuie deplin,
Să-l scoată din robie şi din chin,
Ce vesel fi-va Iacob ! Cât de plin
De bucurie fi-va Israel !

15

1. În cortul Tău cine-o să locuiască
O, Doamne ? Şi-n sfințenia deplină
A muntelui Tău sacru, în lumină ?
2. Acela doar ce vrea să făptuiască
Numai dreptate, cel fără de vină,
Cel cu vorbire sinceră, firească.
3. Asemenea, acela ce nu are
În graiul lui cuvinte duşmănoase,

Pe semeni nu-i jigneşte, nu-i descoase,
4. Dar pe cel rău îl vede cu oroare
Cinstire dând purtării cuvioase.

În veci el nu-şi reneagă jurământul,
Chiar de i-a fost spre pagubă cuvântul.
5. Nu ia dobândă. Nu primeşte mită,
Pe cel cinstit la moarte să-l trimită.

Cel ce străbate scala asta toată
Nu-şi va-ntina mărirea niciodată.

16

1. Păzeşte, Doamne, viaţa mea ! Căci eu
În Tine mă încred. Şi zic întruna:
2. Tu eşti şi Tu vei fi Stăpânul meu
Şi bucuria mea întotdeauna.
3. Oamenii sfinţi, toţi semenii pioşi
Plăcere-mi fac. În ei am desfătare.
4. Dar idolii sporesc. Şi-aceia care
Li se închină, ca din minte scoşi.

Oroare am de jertfa-nsângerată !
Nume de idol ? Nu-l rostesc vreodată.

5. Căci Domnu-i partea mea de moştenire.
El e paharul meu şi sorţul meu –
6. Moşia mea e Însuşi Dumnezeu !
Ea îmi rodeşte-n suflet fericire.

7. Pe Domnul binecuvântez ! El mi-este
Sfătuitor în vremurile aceste.
Oricât m-ar prinde-n neagra-i apă somnul,
Până şi noaptea inima-i la Domnul.
8. Mereu sub ochii mei este Cel Veşnic :
Luceşte-n bezna lumii, ca un sfeşnic.
La dreapta mea fiind, nimic nu-mi pasă.
Căci Cel Etern să lunec nu mă lasă.

9. Inima mea se bucură, tresaltă,
Şi spiritu-n planarea lui înaltă,
Şi trupul chiar, cu ele laolaltă...
10. Căci nu-mi vei da Tu sufletul să piară
În locuința morților. Şi, iară,
Nu vei lăsa-n telurica genune
Cel drag al Tău să vadă stricăciune.
11. Ci, dimpotrivă, limpedea cărare
A vieții-o să-mi arăți. Doar bucurie
Revarsă fața Ta în veşnicie.
Şi dreapta Ta – balsam şi desfătare.

17

1. La strigătele mele ia aminte
Şi pricina mi-ascultă, că e dreaptă.
Ființa mea şi ruga mea Te-aşteaptă.
Auzi-mi disperatele cuvinte !
2. Dreptatea mea aş vrea să-Ți stea-nainte,
S-o drămuie privirea-Ți înțeleaptă.
3. Nimic viclean nu vei găsi, Părinte,
Oricât m-ai încerca. În gând, în fapte,
În plină zi sau în adânc de noapte :
Căci ce rostesc, aceea port în minte...
4. Urmând porunca Ta, nu am de-a face
Cu oameni violenți, ieşiți din fire –
5. Pe drumul Tău umblând cu neclintire,
Picioarele-mi sunt tari. Şi merg în pace.
6. Te strig şi Tu m-asculți. Ce fericire !
Ajung la Tine vorbele-mi sărace...

7. Arată-ne splendorile-Ți divine
Tu care niciodată nu îi laşi
În mâna sângeroşilor vrăjmaşi
Pe toți acei ce se încred în Tine.
8. La fel ca pe-ale ochilor petale
Păzeşte-mă ! Păzeşte-mă oriunde.
Nu mă zvârli ororii. Mă ascunde,
Sub umbra dulce-a aripilor Tale,
9. De-ncercuirea crudă şi perfidă

A celor care vor să mă ucidă.
10. Cu inima-ncuiată de osânză,
Ei au otravă-n gură şi în rânză,
Rostesc doar vorbe pline de trufie.
11. Mă-nvăluie, cu pasul şi cu gândul,
Mă împresoară-n taină, stau la pândă,
Cu ochi aprinşi, sticlind de viclenie,
Spre a mă face una cu pământul !
12. Ca fiara infernală şi flămândă,
Ca leul, care sare şi sfâşie.

13. Ridică-Te, o Doamne ! Ieşi în faţa
Duşmanului. Doboară-l în ţărână !
Întâmpină-l cu sabia în mână
Pe cel care-ar dori să-mi frângă viaţa.
14. De oamenii acestei lumi mă rupe
Cu braţul Tău. Aici îşi au ei partea.
Le dai bucate bune, vin în cupe,
Şi când, într-un sfârşit, i-ajunge moartea,
Copiilor, nepoţilor le lasă
Ce-a prisosit la-mbelşugata masă.

15. Dar eu, nevinovat, vedea-voi faţa
Celui Etern. De la trezire încă
Mă soarbe-n ea lumina Ta adâncă.
Precum năierul izbăvit pe-o stâncă,
Aşa mă află-n rugă dimineaţa.

18

1. Tăria mea, o Doamne, Te iubesc !
2. Tu, stânca mea, puternică cetate !
Liberatorul meu dumnezeiesc !
Scut şi-adăpost, salvare şi dreptate,
Înaltul turn în care vieţuiesc !
3. Strig : „Domnul fie lăudat !” Şi iată
Vrăjmaşii cad ca iarba secerată.
4. Cuprins eram de lanţurile morţii,
Nelegiuirea-n valuri mă lovea.
5. Şeolul se ivise-n faţa mea,

Pusese moartea laț în pragul porții.
6. Atunci, în negrăita strâmtorare,
Pe Domnul L-am strigat. Şi Dumnezeu
A auzit din ceruri glasul meu
Şi a răspuns la tragica-mi chemare.

7. S-a zguduit pământu-n lung şi-n lat
Şi munții s-au clintit din temelie –
Căci Domnu-n nesfârşita Lui mânie
I-a cercetat. Şi i-a cutremurat !
8. Din nara Lui curgeau nori mari de fum,
Un foc nestins zvârlea din sfânta-I gură,
Cărbuni încinşi, văpaie şi arsură –
9. Şi ceru-a aplecat, făcându-l drum.

A coborât din ceruri. Sub picioare
Avea oceanul negurii, sublim.
10. Călătorea, zburând pe-un heruvim,
Pe aripile vântului, uşoare.
11. Tenebre-L înveleau, imense umbre,
Asemeni unui cort. Jur-împrejur
Vârtej de nori se-nvălmăşea obscur
Şi palpita noian de ape sumbre.
12. Dar din splendoarea ce-I mergea-nainte
Norii fugeau, se destrămau, lansând
Potop de foc şi grindini spre pământ –
Pedeapsă omenirii fără minte !

13. Cel Veşnic a tunat în vastul cer ;
Deasupra lumii glasul Său răsună.
Suflarea Lui împrăştie şi-adună
Cărbuni încinşi şi grindină de fier.

14. Cu lungi săgeți mi-a risipit vrăjmaşii.
Cu fulgere le-a pus pe fugă paşii.

15. S-a dezgolit a râurilor vale
Şi temelia lumii. La mustrarea
Celui Etern. La duhul şi certarea
Şi vuietul suflării nării Sale.

16. El brațul, din tăriile senine,
Şi-a-ntins. Şi din abis m-a ridicat,
17. De la duşmanul meu înverşunat
Şi aprig, şi mai tare decât mine...
18. În zilele nenorocirii mele,
Potrivnicii spre mine-au năvălit !
Dar eu în Cel Etern m-am sprijinit.
19. Iar El la loc senin şi liniştit
M-a scos. Şi m-a scăpat de cele rele.
El m-a salvat, fiindcă m-a iubit.

20. Cel Veşnic m-a tratat după dreptate,
Căci drept am fost şi am rămas mereu.
Mâinile mele-s pururi nepătate,
21. Cărarea Sa, aceea-i drumul meu !
Da, n-am păcătuit lui Dumnezeu.

22. În tot ce-a hotărât stau neclintit
Şi nu m-am rupt de ce-a orânduit.
23. Integru-am fost şi temător de Lege
Şi m-am păzit să fac fărădelege.
24. De-aceea am şi plată, şi răsplată :
Mâinile mele-s pure, fără pată !

25. Tu, Cel Etern, eşti blând cu omul blând,
Eşti drept cu cel ce-i drept. Te-arăți curat
26. Cu cel ce tot aşa s-a arătat.
Dar pe fățarnic îl dobori curând.

27. Tu mântuieşti poporul ce-i smerit
Şi ochiul îl smereşti, ce s-a trufit !
28. Făclie îmi aprinzi. Vei lumina
Adâncul meu şi, cruntă, bezna mea.
29. Cu Tine, oastea-ntreagă o desfid,
Cu tine nu mă tem de-armuri şi zid...

Căci Domnul strică orice plan perfid.
30. Căile Lui desăvârşite sunt,
Cuvântul Lui – mult încercat cuvânt ;
El pentru cei ce cred e scutul sfânt !

31. Căci mai există oare dumnezeu
Afară de Cel Veşnic ? Iată, eu
O altă stâncă tare nu mai ştiu
Afară de Cel care-i veşnic viu,
De Dumnezeul nostru şi al meu !

32. Cel Veşnic în putere mă-nfăşoară
Şi drumul meu întru neprihănire.
33. Picioare-mi dă, subțiri, de căprioară
Şi peste forturi nalte stăpânire.
34. La luptă mă-ntăreşte şi mă cheamă,
Îmi pune-n palmă arcul de aramă.

35. Tu, Doamne, mi-ai dat scutul mântuirii
Şi dreapta Ta mereu m-a sprijinit.
Te-ai îndurat de mine, m-ai mărit –
Prin Tine am smerenia măririi.
36. Drumul lărgeşti sub paşii mei. Şi glezna
Nu-mi tremură, oricât de mare-i bezna.

37. Pe dúşmani i-am gonit şi i-am ajuns.
Nu mă întorc, nainte de-a-i zdrobi.
38. Sub tălpi îmi zac, nu se mai pot clinti,
Căci i-am culcat în lut şi i-am străpuns.

39. Tu m-ai încins cu forța de-a lupta.
Vrăjmaşii la picioare mi i-ai pus.
40. Cel care n-a fugit e-acum răpus
Şi nimicit e cel ce mă ura.
41. Strigau, dar nu-i scăpare de niciunde.
Strigau. Dar Cel Etern nu le răspunde.

42. Ca pulberea pe care-o bate vântul
I-am spulberat. Ca tina şi pământul !
Striviți au fost sub sabie şi suliți,
Cum calci sub tălpi noroiul de pe uliți.

43. M-ai scos din răzvrătiri şi conspirații,
Stăpân m-ai pus peste mulțimi şi nații.
Un neam ce nu-l ştiusem cere milă,

Cu voce rugătoare şi servilă.
44. La cea dintâi poruncă, se grăbeşte
Şi-mi dă răspuns umil. Mă linguşeşte.
45. Străinii-şi pierd tăria, schimbă feţe,
Ies tremurând şi goi din fortăreţe,
Uitându-şi uităturile semeţe...

46. Viu este Domnul ! Binecuvântată
E Stânca mea ! Mărire Celui care
E mântuirea mea nepieritoare.
47. M-a răzbunat. Puterea Îşi arată
Făcându-mă-mpărat peste popoare,
48. Scăpându-mă de-a dúşmanilor ceată !

Pe cei care-mi stătuseră-mpotrivă
I-ai pus sub braţul meu biruitor.
M-ai înălţat deasupra tuturor,
Eliberat de bruta agresivă.
49. De-aceea, Doamne, Te voi lăuda
Prin seminţii şi ginte şi popoare,
Psalmi voi cânta, cuprins de adorare,
Numelui Tău, pentru dreptatea Ta.
50. Căci Cel Etern a hotărât să fie
Plin de-ndurare pentru unsul Său.
Victorie să-i dea în bătălie,
Pe David să-l ferească de-orice rău
Şi seminţia lui, pe veşnicie.

19

1. Spun cerurile slava Domnului
Şi-ntinderea – lucrarea mâinii Lui.
2. Ziua o spune zilei. Şi, la fel,
Noaptea grăieşte nopţii despre El.
3. Acesta nu e un limbaj confuz,
Nu-s vorbe refuzate de auz,
4. Ci, dimpotrivă, zvonul lor străbate
Şi-accentul lor pământurile toate.
Până acolo unde braţul Lui
A ridicat o casă soarelui.

5. Şi soarele, asemeni unui mire
Ce iese din odaia-i cu mărire,
Se-avântă într-a cerului tărie
Ca un erou cuprins de bucurie.
6. Răsare la un capăt. Şi apune
La celălalt, pierzându-se-n genune.
Cine e-n stare, oare, să se-ascundă
De fața lui fierbinte şi rotundă ?

7. Fără cusur e Legea Domnului,
Ea-nviorează sufletul oricui.
Mărturisirea Lui se-adevereşte,
Pe cei neştiutori înțelepțeşte.
8. Orânduielile-i sunt drepte. Ele
Încântătoare sunt inimii mele.
Poruncile Celui Etern sunt pure,
Strălucinând privirile obscure.
9. Teama de Cel Etern este curată,
E veşnică, nu piere niciodată.
Iar judecata Sa e-adevărată.

10. O, judecăți divine, minunate,
Decât grămezi de aur mai bogate !
Mai dulci decât e mierea de albină
Ce picură din faguri, la stupină !
11. Adoratorul Tău atent le-ascultă,
Căci cel ce-ascultă are plată multă.

12. Ştie păcatul său vreun muritor ?
O, iartă-mi-l pe-acela ce-l ignor.
13. Fereşte-mă de oamenii trufaşi,
Sub dominarea lor să nu mă laşi !
Atunci voi fi integru, zi de zi,
Păcate mari nu voi mai săvârşi...

14. Primeşte-mi, Doamne, cu bunăvoință,
Cuvânt, şi simțământ, şi conştiință –
Tu, Cel Etern şi Unic Dumnezeu.
Tu, Stânca mea, Liberatorul meu !

20

1. Să te audă Domnul în ziua de durere !
   Numele Celui care îi este Dumnezeu
   Lui Iacob să te aibă în grija Sa mereu ;
2. Din sanctuar să-ți deie-ajutorul ce vei cere
   Şi din Sion, putere să-ți dea când ți-e mai greu.
3. De jertfe şi ofrande să Îşi aducă-aminte
   Şi arderile tale să-I fie dinainte.
4. Ce inima-ți doreşte să-ți dăruiască El.
   Să-ți ducă la-mplinire oricare gând şi țel.

5. Iar noi cu toții ne vom bucura,
   Preafericiți de mântuirea ta.
   În numele Celui Etern purtând
   Steag diafan, în ceruri fluturând.
   Să-ți lumineze Domnul orice gând !

6. Ştiu bine că Cel Veşnic va salva
   Pe unsul Său. De sus, din casa Sa,
   Îl mântuie, nu-l lasă să aştepte,
   Cu energia mâinii Sale drepte.

7. Unii se bizuie pe cai şi care.
   Dar noi ne bizuim pe Cel Etern.
8. Ei se pliază, lutului se-aştern,
   Dar noi rămânem trainic în picioare.

9. O, mântuie-l pe împărat ! S-audă
   Strigarea noastră, toată-a noastră trudă !...

21

1. O, împăratu-i plin de bucurie
   Că-l mântui, că-i dai vlagă şi tărie.
2. Ce buza lui abia dacă rostise
   I-ai dat. Ce nu visase nici în vise.

3. Cu mari încredințări de fericire
   Tu i-ai ieşit în cale. Ca să pui

Coroană de-aur pur pe fruntea lui.
4. Viață-Ți cerea ? I-ai dat. Şi nemurire.
O viață lungă-n veacul veacului.

5. E mare slava lui prin mântuirea
Pe care Tu i-ai dăruit-o. Şi
Reverşi peste făptura-i, zi de zi,
Prestanța, măreția, strălucirea.

6. Spre binecuvântare-n veci menit e.
L-ai copleşit cu zile fericite !
7. Căci el credință poartă Domnului
Şi nu se va clinti. Prin mila Lui.

8. Pe toți vrăjmaşii mâna Ta-ntr-o zi
Îi va ajunge, Doamne ! Dreapta Ta
În clipa-n care Te vei arăta,
Pe cei ce Te urăsc, oricare-ar fi,
9. Într-un vârtej de foc îi va schimba.
Plin de mânie, Domnu-i va strivi
Şi flăcările îi vor devora.

10. Vei şterge rodul lor de pe pământ,
Sămânța le va merge în mormânt.
11. Urzeala lor vicleană şi păgână
E pulbere, cenuşă şi țărână.
12. Căci Tu acum să fugă îi înveți :
Goană de moarte, frântă sub săgeți !

13. Înalță-Te, cu-ntreaga Ta splendoare
Şi cu puterea Ta nimicitoare !
Tăria Ta ne fascinează. Pune
Cuvânt în suflet, muzică pe strune,
Un cânt etern, hrănit de adorare.

22

1. Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit ?
Pentru ce stai departe de plângerile mele ?
2. Strig ziua şi nu-mi răspunzi, Dumnezeul meu preaiubit,

Strig noaptea şi tot n-am odihnă, sub beznă şi stele.
3. Totuşi, Tu eşti Cel Sfânt. Tu locuieşti
În mijlocul laudelor lui Israel.
4. În Tine părinţii noştri trupeşti
Se încredeau şi-i salvai din urgii şi măcel.
5. Către Tine strigau şi găseau scăpare la Tine,
Către Tine strigau şi nu rămâneau de ruşine.
6. Dar eu ? Eu sunt vierme, nu om de pământ,
Oprobriu la semeni şi disprețuitul poporului sunt !
7. Toți cei care mă văd mă batjocoresc,
ca pe-un ins de nimic,
Gura-şi deschid, îşi clatină capul şi zic :
8. „S-a încrezut în Cel Veşnic. Să-l mântuiască Acel !
Să-l scape, fiindcă Îşi găseşte plăcerea în el”.

9. Da, Tu din pântecele mamei m-ai scos la lumină,
Tu, la sânii ei, în siguranță mi-ai pregătit adăpost.
10. Încă din pântecele mamei m-am aflat
sub paza-Ți divină,
Încă de-atunci Dumnezeul meu Tu ai fost !

11. Nu Te îndepărta, aşadar, de la mine,
căci necazu-i aproape
Şi nimeni nu-mi sare în ajutor.
12. O mulțime de tauri, ca nişte valuri de ape,
Tauri mari de Basan mă-nconjoară-n ciopor.
13. Cu negre gâtlejuri, deschise şi potrivnice mie,
Ei sunt asemenea leului, care rage şi sălbatic sfâşie.
14. Iar eu ? Sunt aidoma apei ce curge la vale,
Oasele toate mi se desprind, se-nfioară.
Inima mi s-a făcut cum e ceara de moale
Şi se topeşte în sine-mi, destrămată şi-amară.
15. Mi se usucă puterea, ca un vas de argilă,
Cu cerul gurii limba-ncleiată se-ngână.
O, Dumnezeul meu, fie-Ți milă !
M-ai adus în țărână...
16. Căci nişte câini mă-mpresoară, îi simt, m-au ajuns,
Un pâlc de nemernici m-atacă din față, din spate,
Mâinile, picioarele mi le-au străpuns.
17. Aş putea să îmi număr oasele toate.

Iar ei, între timp, mă pândesc, mă privesc,
18. Veşmintele mele îşi împărțesc
Şi-aruncă sorț pentru cămaşa mea...
19. Dar Tu, o Doamne, nu Te depărta !
Tu, forța mea, vino şi-ajută-mă-n grabă,
20. Sufletu-mi scapă de sabia iute, nimicitoare,
Viața salvează-mi din a câinilor labă,
21. Din gura leului pregătit să omoare,
De coarnele bivolului decât malul înalt şi negru
mai tare...

22. Căci eu Numele Tău tuturor fraților mei voi vesti
Şi-n mijlocul adunării Te voi lăuda.
23. Voi, ce vă temeți de Domnul, urmaşi ai lui Iacob,
slăviți-L în oricare zi,
Tu, posteritate-a lui Israel, să te cutremuri
în fața Sa !
24. Căci El n-are dispreț pentru cel necăjit,
De la durerile lui nu-Şi întoarce chipul nicicând.
Dimpotrivă, când acesta e de-amaruri zdrobit
Şi strigă, Domnul îl aude strigând.
25. De-aceea, Tu, Doamne, eşti ținta imnelor mele-n
adunarea cea mare,
De-aceea jurământul mi-l țin înaintea celor
ce-Ți dau ascultare.
26. Şi iată, săracii mânca-vor şi se vor sătura.
Cei care pe Domnul Îl caută Îl vor celebra.
Inima voastră, plină de bucurie, pe veci
să rămână aşa !
27. Aminte-şi aduc şi se-ntorc la Cel Veşnic
hotarele terrei,
Neamuri, familii de neamuri I se închină.
28. Căci peste tot ce există El are stăpânire deplină,
El este Domnul şi Împăratul puterii.
29. Mai-marii pământului I se închină şi ei, de asemeni,
Aidoma tuturor celor ce-aşteaptă în lut să coboare,
Aidoma celor ce nu-şi pot opri viața să zboare
Şi pe care, ca pe nişte semințe, Tu, Doamne,
în țărână îi semeni.

30. Un neam Îi slujeşte, şi-apoi, unei noi generaţii
I se vorbeşte de Domnul, ca să-L ştie oricine.
Şi-aceasta, la rându-i, seminției ce vine
Îi va transmite comoara de mesaje divine –
Vălurind, infinit, în durată şi-n spații.

23

1. Acum, că Domnul e păstorul meu,
Oare de ce voi duce lipsă eu ?
2. Odihnă-mi dă, păşunile sunt verzi,
Cu ape liniştite şi livezi.
3. Îmi întremează sufletul. De rău
M-absolvă, căci ador Numele Său.

4. O, Doamne, chiar când calc a morții vale,
N-am teamă, că-s sub paza mâinii Tale.
Pasul mi-l laşi să treacă şi să meargă,
Strunindu-mi-l cu înțeleapta-Ți vargă.

5. Atunci când toți vrăjmaşii sunt de față,
O masă-mi pui Tu, dis-de-dimineață.
Capul mi-l ungi cu mir din cel mai fin,
Paharu-mi se revarsă de prea plin.

6. Aceste negrăite bucurii
Întreaga viață mă vor însoți.

Voi locui în casa Domnului
La nesfârşit, prin îndurarea Lui.

24

1. Al Lui este pământul şi ce cuprinde-n sine.
A Domnului e lumea, cu tot ce are ea.
2. Căci El a-ntemeiat-o pe mările virgine,
Pe fluvii întărind-o cu-nțelepciunea Sa.
3. Muntele Lui putea-va vreunul să-l străbată ?

Şi cine o să şadă în locul Lui cel sfânt ?
4. Da, cel ce are mâna şi inima curată,
Cel care nu înşală pe nimeni niciodată
Şi sufletul nu-şi umple cu mincinos cuvânt.
5. Acela de la Domnul ia binecuvântare,
Căci Domnul mântuirii dreptate îi va da.
6. Acesta este Iacob, e seminția care-L
Invocă. Şi oricine adoră fața Sa.
7. Săltați-vă uşorii, voi porți ! Săltați canatul,
Porți veşnice ! Să intre Împăratul !

8. Dar cine este oare al slavei Împărat ?
E Domnul ! Cel puternic. Cel care ne-a salvat.
E Cel Etern, în luptă ne-nvins şi ne-nfricat.

9. Săltați-vă uşorii, voi porți ! Săltați canatul,
Porți veşnice ! Să intre Împăratul !

10. Căci cine este oare al slavei Împărat ?
E Cel Etern. E Domnul oştirii, înarmat.
El judecă pământul şi ceru-n lung şi-n lat.
El este, da, El este al slavei Împărat !

25

1. La Tine, Doamne, sufletu-mi ridic.
2. În Tine mă încred. În slava Ta.
Să n-ajung de ruşine, de nimic !
Duşmanii mei a nu se bucura !
3. Acel ce speră-n Tine nu este ruşinat,
Aşa cum o să fie mulțimea de mişei.
4. Tu ține-mă departe, o Cel Etern, de ei !
Arată-mi Tu cărarea pe care s-o străbat.

5. Condu-mă spre-adevăr şi-nvățătură,
Tu, Dumnezeul mântuirii mele !
Nădejde fără margini mi-ai dat cu sfânta-Ți gură.
6. Să nu-Ți uiți bunătatea, nici îndurarea. Ele
Sunt veşnice. O, Doamne, ai milă şi Te-ndură !
7. Dar nu-Ți aduce-aminte trecutele-mi păcate

De când eram mai tânăr. Trecuta fărdelege.
Nu-Ți aminti de mine drept călcător de Lege,
Ci după îndurarea şi marea-Ți bunătate.

8. Domnul e bun şi drept. El le arată
Celor culpabili calea nepătată.
9. Pe cei smeriți îi saltă şi-i învață
Cărarea care duce către viață.

10. Da, căile Celui Etern în lume
Sunt adevăr, credință, îndurare !
Şi desfătare pentru-aceia care
Respectă şi porunci şi legământ !
11. O, Tu, Cel Veşnic, Cel Înalt şi Sfânt !
O, Dumnezeul meu, pentru-al Tău Nume,
Greşeala să mi-o ierți, căci este mare !

12. Cine e omul care de Cel Etern se teme ?
Aceluia-i îndreaptă El drumu-n orice vreme.
13. Sufletul lui va sta în fericire,
Urmaşii lui în țară avea-vor stăpânire.
14. Cei ce se tem de Domnul au prietenia Lui
Şi cunoştința clară a Legământului.

15. Spre Domnul deci eu îmi înalț mereu
Privirile intens mulțumitoare.
Spre Cel Etern. Căci numai El e-n stare
A libera din laț piciorul meu.

16. O, Doamne, milă ai ! Fiindcă sunt
Abandonat şi trist. Cumplit sporeşte
17. Angoasa care inima-mi striveşte.
O, risipeşte-mi chinul mai curând !
18. Tristețea mea şi truda mea deşartă
Priveşte-le. Păcatele-mi le iartă !

19. Te uită, ce puhoaie de vrăjmaşi !
Cum mă pândesc, cu inime haíne !
20. Sufletul scapă-mi, lor să nu mă laşi,
Să nu fiu de ocară, de ruşine !

Căci eu, ca puiul fraged şi golaş,
Mi-am căutat refugiu lângă Tine.

21. Prin inocența mea şi prin dreptate
Sunt ocrotit. Mă-ncred în Dumnezeu !

22. Răscumpără-l pe Israel din toate
Necazurile sale, Domnul meu !

26

1. Dreptate fă-mi ! Căci în integritate
Am viețuit. În Tine ne-ncetat
M-am încrezut. Şi nu m-am clătinat.
2. Mă-ncearcă ! Cercetează-mă în toate !
Topeşte-mă în flăcări, lămurind
Rărunchi şi inimă, ca pe argint.
3. Căci am în față-ntreaga-Ți bunătate
Şi doar în adevărul Tău colind.

4. Ştii bine : Nu rostesc nici o minciună.
Cu prefăcuții nu merg împreună.
5. Urăsc mulțimea celor ce fac rele,
Nu-mi duc între acei zilele mele.
6. Ci făptuiesc doar nevinovății
Şi la altarul Tău am veşnic cale.
7. Spre-a mulțumi şi a istorisi
Minunea-ntreagă a lucrării Tale.
8. Îmi place să-ntârzíi în sfânta casă
Asupra cărei slava Ta se lasă.

9. Deci, sufletul, cu cei ce fac păcate
Să nu mi-l iei. Cu cei setoşi de sânge.
10. Ei au în mână jaf şi nedreptate
Şi dreapta lor şi stânga mită strânge !

11. Eu voi umbla mereu în curăție.
Răscumpără-mă ! Pentru mine-s clare
Cărările spre vremuri viitoare.

12. Căci Domnul le-a trasat, din veşnicie.
De-aceea, în întinsa adunare,
Îl binecuvântăm. Slăvit să fie !

27

1. Cel Veşnic e lumina, e salvatorul meu.
N-am teamă de nimica.
Tăria vieții mele e numai Dumnezeu:
Nu ştiu ce este frica !
2. Atunci când, puşi pe rele, prigonitorii mei
Venit-au peste mine,
Nu eu, ci ei, duşmanii setoşi de sânge, ei
Căzură în ruine.
3. Chiar dacă o armată mi-ar tăbărî în jur,
Nu-mi intră teama-n sânge !
Războiul chiar, cu chipu-i necruțător şi dur,
Încrederea nu-mi frânge.

4. Un lucru Celui Veşnic Îi cer. Mă ofilesc
Rugându-L de departe :
În casa Lui eternă aş vrea să locuiesc
Mereu. Şi după moarte.

Atunci, ce fericire !, putea-voi să contemplu
În lung extaz, vai mie !
Sublima-I măreție şi minunatu-I templu
În timp şi-n veşnicie.
5. Căci El mă va ascunde în sfântu-I tabernacol
În ziua de prigoană.
În cortul Său m-aşază, salvat, ca prin miracol,
Pe-o stâncă suverană.
6. De-acuma în țărână se află inamicii
Care-mi dădeau târcoale.
De-aceea voi aduce în cortu-I sacrificii,
Cântări şi osanale.
7. Ascultă-mi, Doamne, glasul, nu-mi refuza dorința,
Ai milă şi-mi răspunde !
8. „Caută-Mi fața !”-mi zice, din parte-Ți, conştiința.
Şi eu o văd oriunde.

9. Deci, Doamne, nu-Ți ascunde nicicând
de mine chipul,
Păstrează-Ți slujitorul.
Ajută-mă, căci lațuri viclene, ca nisipul,
Mi-au prins deja piciorul.
10. Şi tatăl meu, şi mama mă părăsesc. Dar El
Din tină mă culege.
11. Arată-mi, Doamne, calea. Fereşte-mă de cel
Deprins la fărdelege.
12. Nu mă lăsa în voia vrăjmaşilor zeloşi
Ce suflă doar cruzime,
Ce-aduc în contra-mi stoluri de martori mincinoşi
Şi oameni puşi pe crime.

13. Mă-ntreb cuprins de groază : Ce-aş face de n-aş şti
Că Domnu-o să-mi arate
Aici, încă în viață, în lumea celor vii,
Imensa-I bunătate ?

14. De-aceea zic întruna : Să speri în Cel Etern,
Cu inimă bărbată !
Căci indivizi şi neamuri apar şi trec. Se cern.
Dar El n-are durată !

28

1. Doamne, pe Tine Te chem, orişicând şi oriunde.
Stânca mea, nu-Ți astupa auzul la rugătoru-mi cuvânt.
Ca nu cumva, îndepărtându-Te fără-a răspunde,
Să fiu aidoma celor ce coboară-n pământ.
2. Ascultă vocea rugilor mele când strig către Tine,
Când brațele-nalț spre al Tău sanctuar !
3. Nu mă lua laolaltă cu cel rău şi avar
Care de pace vorbeşte aproapelui, dar în inimă
poartă gânduri haíne.

4. Răsplăteşte-le răilor după relele lor,
După a faptelor lor răutate,
După diabolicul mâinilor spor.

Dă-le ce li se cuvine, după sfânta dreptate.
5. Căci ei la lucrările Domnului nu-nțeleg a privi.
La lucrarea mâinilor Sale.
De-aceea şi El îi va sfărâma şi-i va risipi,
Ca pe hârburi şi oale.
6. Binecuvântat să fie Cel Veşnic întru eternitate !
Binecuvântat să fie din hotare-n hotare !
Căci El rugăciunilor mele cu mare fior îngăimate
A binevoit a le da ascultare.
7. Domnul tăria şi scutul meu este,
În El inima mi se încrede şi sunt ajutat.
De-aceea cugetul mi-e vesel, curat,
Şi-L laud prin cântările aceste.
8. Domnul e forța poporului Său
Şi-a unsului stâncă atotsalvatoare.
Lumile pier, ca pietrişu-n al vremilor tău,
Dar cei ce-L iubesc se înalță-n splendoare.

9. Mântuie-Ți, Doamne, poporul ! Şi binecuvântă
Pe cei care-Ți sunt moştenire.
Păstor să le fii pe pajiştea-Ți sfântă
Şi-n viețile lor muritoare să le fii nemurire !

29

1. Voi, fii ai Domnului, glorie dați-I
Celui Etern. Dați-I onoare !
2. Numele Său, în timp şi în spații,
Să-L adorați, cu sacră fervoare.

3. Al Domnului glas peste ape răsună,
Rostirile Lui abia marea le-ncape.
Domnul măririi tună-n furtună,
Domnul străbate marile ape.
4. A Domnului voce puternică este,
A Domnului voce e maiestuoasă.
5. Ea codrii răstoarnă de sus, de pe creste,
Ea vântură codrii-n a Libanului casă.
6. Cum saltă viței prind codrii să sară !
Libanul, Hermonul – ca tinerii bouri.

7. Al Domnului glas scoate flăcări şi pară
8. Şi-mbracă pustia-n cutremur şi nouri.
9. A Domnului voce le face să fete
Pe ciutele iuți, în plăpânda otavă.
Transformă pădurile-n uscate schelete,
În templul Său totul strigăt dă: „Slavă !”

10. Pe tron era Domnul când fuse potopul.
Pe tronu-I rămâne în veşnicie.
11. Poporul Său, vrednic şi-unit cum e snopul,
Din brațu-I primeşte belşug şi tărie.

30

1. Te preamăresc, căci Tu m-ai înălțat !
N-ai vrut ca inamicii mei să fie
Pe seama mea cuprinşi de bucurie.
2. O, Doamne, către Tine am strigat
Şi Tu m-ai auzit, m-ai vindecat.
3. Tu sufletul mi-ai smuls de la Şeol,
Piciorul mi-ai ferit de-a morții trapă.
Departe m-ai ținut de sumbrul stol
Al celor ce coboară către groapă...

4. Cei ce-L iubiți pe Domnul, să-I cântați !
Multiplicați cântările măiastre !
Cântați, nu vă opriți. Şi-I lăudați
Sfințenia cu laudele voastre.
5. Mânia Lui o clipă ține doar,
Bunăvoința Lui întreaga viață.
Căci seara e cu plânset şi amar,
Dar bucurii răsar spre dimineață.
6. Ziceam ades, când bine îmi mergea :
„N-o să mă clatin. Nu ştiu de durere”.
7. Pe-un munte tare stam, prin mila Ta ;
Dar chipul Ți-ai ascuns şi totul piere !

8. O, Doamne, Te-am chemat cu gura arsă,
Ți-am înălțat implorator cuvânt :
9. „Ai vreun folos de sângele-mi se varsă,

Dacă mă faci să intru în mormânt ?
O să-Ți ridice laude țărâna ?
O să-L vestească ea pe Dumnezeu ?
10. Ai îndurare, nu-Ți retrage mâna ;
Tu, Cel Etern, fii ajutorul meu !”

11. Şi mi-ai schimbat durerea-n bucurie,
Cu straie râzătoare m-ai încins.
12. Ca inima-mi tăcută să nu fie.
Să-Ți cânte veşnic, Domnul meu ne-nvins !
Să Îți înalțe laude doar Ție...

31

1. În Tine, doar în Tine-mi pun credința.
Să nu fiu de batjocură nicicând.
Sloboade-mi, în dreptatea Ta, ființa,
2. Ajută-mă ! Auzi-mă strigând !
Fii pentru mine stâncă protectoare
Şi fortăreață, să m-adăpostesc.
3. Tu eşti refugiul meu, cetate tare,
Şi numele Tău sfânt, dumnezeiesc,
Îmi poartă paşii-n beznă pe cărare.
4. Vicleni, ca vulpea ce străbate stuhul,
Mulți curse-mi pun. Dar Tu le-ai dezlegat.
5. În mâna Ta-mi încredințez eu duhul,
Căci Tu, Cel Veşnic, m-ai răscumpărat.
Tu, Dumnezeul meu adevărat !

6. Prea bine ştii că nu-mi înalț chemarea
Şi-ncrederea decât spre Dumnezeu.
Urăsc al idolatrilor tupeu,
7. Tu-mi eşti şi bucuria şi-ndurarea,
Căci ai văzut tristețea, disperarea
Şi-angoasa grea a sufletului meu.
8. În mâna năclăită-n furt şi crime
A dúşmanilor mei nu m-ai lăsat.
De ochiul lor perfid m-ai depărtat,
Picioarele mi-ai pus întru lărgime.
9. Ai milă, Doamne ! Sunt în strâmtorare.

Şi chip, şi trup, şi suflet triste-mi sunt.
10. Viața mi se scurge în mormânt,
Topită de suspin şi-ndurerare.
Păcatul mă devoră, şi mă doare,
Şi oasele-mi se sfarmă, rând pe rând...

11. Din pricina acelor ce m-apasă,
Ocară am ajuns pentru vecini,
Teroare pentru prieteni şi străini !
Toți fug din fața mea când plec de-acasă...
12. De inimi sunt uitat, ca şi un mort,
Sunt ca un vas zdrobit în bucățele.
13. Aud în orice clipă vorbe rele
Şi spaimă simt oriunde pasu-mi port.
Căci împotrivă-mi toți s-au sfătuit !
Se-apropie, i-aud, îmi vin pe urme.
Stau ciucure, ca roiul, s-au unit
Şi uneltesc viața să mi-o curme.
14. Eu însă, şi la bine şi la greu,
În Tine-mi pun nădejde şi credință.
15. Destinul meu e-n sacra Ta voință –
De-aceea zic : Doar Tu eşti Domnul meu !
Nu mă lăsa în mâna celor care
Mă duşmănesc şi crunt mă urmăresc !
16. Varsă din chipul Tău dumnezeiesc
Lumină peste mine şi-ndurare !
17. Să nu fiu de ruşine când Te chem,
Ci să rămână veşnic de ruşine
Cei răi, cei care nu se tem de Tine :
Ei să descindă-n moarte şi blestem !
18. Iar buza mincinoasă şi perfidă
Să tacă ! Prea vorbeşte îndrăzneț,
Cu fală, aroganță şi dispreț
În contra celui drept, ca să-l ucidă !

19. Ce minunat e suveranul bine
Pe care Tu-l păstrezi şi îl măsori
Doar pentru-aceia dintre muritori
Care se tem şi care cred în Tine !

20. Pe-aceştia-i ții la umbra feței Tale
Şi-n cortul Tău divin i-adăposteşti
De toate uneltirile lumeşti,
De limbile-otrăvite, infernale.

21. O, fie Domnul binecuvântat !
Căci a binevoit să Îşi arate
Spre mine mila Lui. M-a protejat
Precum un zid temeinic de cetate !
22. Ziceam înspăimântat : Sunt izgonit
Din fața Ta ! Din sfintele lumine.
Dar plângerile mi le-ai auzit
Când am strigat, o Doamne, către Tine !
23. Iubiți pe Domnul câți aveți credință !
Căci El va ocroti pe cei smeriți.
Iar cei orgolioşi sunt pedepsiți.
24. În inimă fiți tari, şi-n conştiință,
Voi, care-n Cel Etern nădăjduiți !

32

1. Cel căruia păcatul i s-a iertat se cheamă
Ferice. Fărdelegea i s-a acoperit ;
2. Nelegiuirea cărui n-o ține Domnu-n seamă,
Şi în al cărui spirit greşeala n-a rodit.
3. Cât am tăcut, scheletu-mi simțeam că se topise
Şi fără încetare gemeam, şi fără spor,
4. Căci zi şi noapte mâna-Ți mă apăsa. Şi mi se
Uscase trupul, Doamne, ca lutul în cuptor.
5. Păcatul meu atuncea Ți l-am adus-nainte –
Fărădelegea nu mi-am ascuns de fața Ta.
Am zis : Mărturisi-voi, cu sincere cuvinte,
Greşeala-mi. Şi Tu, Doamne, ai vrut a mi-o ierta !

6. Omul pios de-aceea de Tine e aproape
Dacă-şi rosteşte ruga la timpul potrivit.
Şi chiar dacă în juru-i ar fi potop de ape
Pe el nu-l vor atinge măcar c-un clipocit !
7. Tu loc eşti de scăpare din orice suferință,
Azil, refugiu, casă deschisă lângă drum.

Tu înconjori, o Doamne, plăpânda mea ființă
În viers de mântuire, subțire ca un fum.
8. Eu Însumi, zice Domnul, te voi păzi de rele,
Spunându-ți pe ce cale e bine să o iei.
Te voi purta în cupa de-azur a palmei Mele
Şi-ntreaga ta viață va fi sub ochii Mei.

9. Nu fiți cum e catârul sau calu-n ham şi ținte,
Pe care-i porți cu frâul şi îi struneşti din hăț,
Pe care, cu zăbală, căpăstru şi cu băț,
Departe-i ții de tine şi-i sudui, că n-au minte !

10. Cel rău îşi otrăveşte vegherile şi somnul
Cu chin şi frământare. Aceasta-i partea sa.
Dar cel care se-ncrede şi-i neclintit în Domnul
E-nconjurat oriunde de îndurarea Sa !

11. Voi toți cei cu dreptate fiți veseli ! Bucurie
S-aveți mereu în Domnul. Şi cugetul senin.
Cu sufletu-n lumină, cu lauda-n tărie,
Umpleți-vă de slava Cuvântului divin !

33

1. Cei drepți, în Domnul să vă bucurați !
Căci imnul şade bine celor drepți.
2. Cântați-I psalmi frumoşi şi înțelepți !
Cu harpa, cu-alăuta să-I cântați
3. Un cântec nou, pe cele zece strune.
O, glasul şi-alăuta să răsune !
4. Căci bun e Domnul ! Drept Îi e cuvântul.
Şi lucrul Lui întru fidelitate-i.
5. Iubeşte tot ce-i cinste şi dreptate
Şi bunătatea Sa umple pământul.
6. Prin verbul Său s-a fost făcut şi cerul
Cu-ntreaga-i oaste. Prin a Lui suflare.
7. El strânge-n vrafuri marea. Iar misterul
Şi-adâncul ei le-adună-n rezervoare.
8. Pământul tot şi tot ce vieţuieşte
Să se-nspăimânte ! Orice conştiință.

9. Căci El a zis şi lucrul se-mplineşte,
A poruncit, şi a luat fiinţă.
10. Răstoarnă Domnul sfaturi, conspiraţii,
Zădărniceşte planuri, stratageme...
11. Dar sfatul Său e neatins de vreme,
Proiectul Său străbate generaţii !

12. Ferice neamu-acela, peste fire,
Căruia Domnu-i este Dumnezeu.
Preafericit popor poporul Său
Pe care l-a ales de moştenire !

13. De sus, din cer, priveşte Cel Etern
Pe-ai oamenilor fii, ce-s praf şi scrum.
14. Din locul Său, El îi contemplă cum
Trăiesc, şi-apoi de lut nu se discern.
15. El le-ntocmeşte inima la toţi
Şi urmăreşte fapta tuturor !
16. Tu, împărat, nimic cu oastea-ţi poţi !
Şi tu, viteaz, n-ai în puterea-ţi spor !
17. Calu-i prea slab, nădejdea să ţi-o pui
În el spre-a te salva. Degeaba speri.
Iuţeala lui şi toată vlaga lui
Scăpare nu-ţi aduc de nicăieri.
18. Ci iată, ochiul Domnului priveşte
Spre cei ce speră şi se tem de El.
19. Îi scoate de la moarte şi măcel,
De lipsuri şi de foamete-i fereşte.
20. Sufletul nostru deci spre Domnul cată,
El ne rămâne ajutor şi scut.
21. În El e bucuria noastră toată,
În numele Său sfânt ne-am încrezut.

22. O, Doamne ! Îndurarea Ta, ce ţine
De la-nceputul vremii pân-acum,
Asupra noastră fie, după cum
Nădăjduit-am înşine spre Tine !

1. Pe Cel Etern mereu binecuvânt
Şi tot nu cred că-L laud îndestul !
2. În El mi se înalță sufletul –
Sărmanii să se bucure-ascultând.
3. Veniți şi voi ! De ce-ați întârziat ?
Veniți să exaltăm numele Său.
4. El mi-a răspuns când eu L-am căutat,
M-a scos din spaime mari şi de la rău.

5. Când îți întorci privirile spre El,
Şi ochi şi chip deodată-ți sunt senine.
Nu ți se umple fața de ruşine
Şi nu eşti stânjenit în nici un fel.
6. Dacă-un nefericit şi-nalță glasul,
Cel Veşnic îi aude negreşit
Sărmanul strigăt, plânsul chinuit !
Şi-l va elibera de tot necazul.
7. Căci îngerul Celui Etern se-aşază
Cu tabăra alături de acei
Care se tem de Domnul. Şi pe ei
Îi scapă de amaruri şi-i veghează.

8. Gustați şi-o să vedeți ce bun e Domnul !
Şi cât de fericit e-acela care
În Domnul se încrede cu fervoare.
Pe fericitu-acela nici un om nu-l
Întrece-n strălucire şi-n vigoare.
9. Voi, sfinții Săi, temeți-vă de Domnul :
Cine Îl teme, nici o grijă n-are !
10. Chiar leii rabdă foame, strâmtorare,
Dar cei care Îl caută nu sunt
Lipsiți de nici un bine pe pământ.
11. Hai, fiii mei, şi dați-mi ascultare,
Să vă învăț temerea de Cel Sfânt !

12. Cine e omul ce iubeşte viața
Şi care-şi vrea sorocul prelungit,
Spre-a fi mult timp în lume fericit,

Spre-a le culege zilelor dulceața ?
13. Nu căşuna cu limba ta vreun rău,
Cuvinte-nşelătoare să nu spui !
14. De ură fugi. Fă bine orişicui,
Să semeni numai pace-n jurul tău.

15. La cei drepți cată ochiul Celui Sfânt,
Auzul Lui – la strigătele lor.
16. Dar către cei ce doar discordii vor
Întoarce suflul său nimicitor,
Să şteargă urma lor de pe pământ !
17. Când cei drepți strigă, Domnul îi aude
Şi-i scoate din mizerii şi din chin.
18. Aproape e de orişice suspin
Şi mântuieşte duhul frânt de trude.
19. Nefericirea deseori atinge
Pe omul bun. Dar Domnul, negreşit,
Nu-l va lăsa în cazne a se stinge.
20. Oasele sale toate le-a păzit !
Căci iată, unul singur nu-i zdrobit,
Nici unul, de la talpă la meninge !

21. Pe cel rău, însă, răul îl omoară !
Uneltitorii toți sunt pedepsiți.
22. Iar slujitorii Domnului ? Priviți :
Au suflet liber, inima uşoară.
Se-ncred în Cel Etern. Sunt fericiți.
Pe ei pedeapsa-n veci nu îi doboară.

35

1. Ceartă-Te, Doamne, cu cei ce se ceartă cu mine,
Luptă-mpotriva acelora ce m-atacă mereu !
2. Ia pavăza şi scutul cel mare şi greu,
Ridică-Te, Doamne, mă apără de-atacuri haíne.
3. Sulița-ntinde spre cei care-mi calcă pe urme,
Zi sufletului meu: „Mântuirea ta sunt !”
4. Ucigaşul să fie ruşinat şi înfrânt,
Cei care pierderea-mi vor să roşească,
vizuini în țărână să-şi scurme ;

5. Să fie ca pleava luată de vânt,
Ca ale norilor şi ale fumului turme,
Îngerul Domnului să-i izgonească de pe pământ !

6. Calea să le fie tenebroasă, lunecătoare,
Îngerul Domnului să-i urmărească neîncetat,
7. Căci fără nici un motiv laţul pe-o groapă
mi-au aşezat,
Fără nici un motiv mi-au săpat groapă,
să mă omoare...
8. Ruina să-i ajungă pe neaşteptate,
Să se-ncurce în laţul îndelung viclenit,
Să cadă în laţul de ei pregătit,
Să se prăbuşească, să piară pentru eternitate !
9. Dar sufletul meu în Domnul va scăpa de suspine,
De salvarea, de mântuirea Lui se va înveseli.
10. Toate oasele mele vor zice : „Doamne, cine-i ca Tine,
Să-l ferească pe nenorocit de cel tare şi fără ruşine,
Pe cel nevoiaş şi sărac de cel care-l jupoaie
şi vrea a-l robi ?”

11. Iată, acum, nişte martori mincinoşi
împotriva mea se ridică
Şi mă-ntreabă ceea ce nici nu ştiu.
12. Rău pentru bine-mi întorc, n-au de nimenea frică,
Sufletul mi-au lăsat devastat şi pustiu.

13. Şi eu, când ei erau bolnavi câteodată,
Sac îmbrăcam, cugetul adânc îmi smeream,
Ţinând post, lui Dumnezeu pentru ei mă rugam,
Cu fruntea în piept aplecată.
14. Umblam plin de durere, ca pentru un prieten,
ca pentru un frate,
Mă-ncovoiam de tristeţe, ca după o mamă jelind !
15. Şi-acum când mă clatin, ei se adună
şi de bucurie se-aprind,
Se strâng laolaltă şi mă învelesc într-un giulgiu
de cuvinte spurcate,
Fără odihnă, inima, fiinţa mea sfâşiind.
16. Iată-i: împreună cu toţi nelegiuiţii,

cu batjocoritorii de rând,
Scrâşnesc din dinţi împotrivă-mi, ca nişte mişei.
17. Doamne, până când îi vei îngădui ? Până când ?
Sufletul apără-mi de cursele-ntinse de ei,
Scapă-mi viaţa cât mai curând
Din ghearele acestor odrasle de lei.
18. Şi eu Te voi lăuda-n adunarea cea mare,
În mijlocul unui popor numeros şi-nţelept.
19. Să nu se bucure, Doamne, cei ce mă duşmănesc
pe nedrept,
Să nu-mi arunce priviri trufaşe, insultătoare
Cei de la care doar ură şi nedreptate aştept !
20. Căci ei nu de pace şi bună-vieţuire vorbesc,
Ci de-nşelătorii şi ocară !
Pe-acestea numai le-mplinesc, le urzesc,
Împotriva oamenilor paşnici din ţară.
21. Gura-şi deschid larg în contra-mi, zicând :
„Ah ! Ah ! Ochii noştri îşi văd dorinţa-mplinită !”
22. Doamne, nu tăcea! Nu-i vezi cum se agită ?
Nu Te depărta de mine nicicând !
23. Trezeşte-Te, trezeşte-Te, justiţie fă-mi !
Dumnezeul meu, Domnul meu, apără-mi cauza
în credincioşie.
24. Trece-mă, Doamne, prin dreptele-Ţi vămi,
Să nu le fiu pricină de bucurie.
25. Să nu zică-n sine : „Aha ! S-a-nfăptuit ce doream !”
Să nu poată spune : „L-am înghiţit !”
26. Ci să ajungă de râs cei ce jubilează că-s nefericit,
Oprobriu să-mbrace, fiindcă m-au sfidat
când eu sufeream !
27. Veseli să fie însă cei care află plăcere
În inocenţa-mi. Şi să zică fără-ncetare :
„Mărit fie Domnul ! Cel Veşnic e bun.
El a dat ascultare
Slujitorului Său. I-a dat pace, această cerească avere”.
28. Şi atunci, limba mea va cânta dreptatea divină,
a ei mângâiere,
Laude-Ţi va înălţa în toate zilele vieţii mele fugare –
Căci Tu-n viitor nădejde îmi eşti ; şi-n trecut, consolare !

36

1. Nelegiuirea omului mişel
   Aşa grăieşte sufletului meu :
   „Frica de Cel Etern, de Dumnezeu
   Nimic nu reprezintă pentru el.”
2. Căci se făleşte fără de măsură
   În ochii săi. Se laudă la lume.
   Doreşte doar cruzimea să-şi consume
   Şi-asemeni, să se sature de ură.
3. Cuvântul gurii lui e răutate,
   Rostirea lui e doar înşelăciune.
   A renunțat la orice-nțelepciune,
   A renunțat la bine şi dreptate.

4. Şi-n aşternut se zbate, unelteşte,
   Căci are nedreptatea călăuză !
   Pe-un drum întortocheat călătoreşte –
   El nu urăşte răul, nu-l refuză.

5. O, Dumnezeul meu ! Până-n tăria
   Văzduhului e marea-Ți bunătate,
   Până la nori Ți-nalți credincioşia !
6. Cât despre negrăita Ta dreptate,
   E-un munte sfânt, cu fulgere pe creste.
   Precum abisul judecata-Ți este –
   Tu ții în palmă orice vietate.

7. Neprețuită-i sacra Ta clemență !
   La umbra aripilor Tale, iată,
   Ai oamenilor fii azil îşi cată.
8. Se satură de sacra-Ți abundență,
   Sorb desfătarea Ta îmbelşugată.
9. Da, sursele vieții sunt la Tine
   Şi noi, cu toții, prin lumina Ta,
   Lumina vom vedea şi revedea.
10. Întinde-Ți, deci, voirea Ta de bine
    Spre cei ce Te cunosc. Dreptatea Ta
    Spre cei cu gânduri drepte şi senine.
11. Piciorul celui îmbibat de-orgoliu

Să nu m-ajungă. Blestemata-i mână
Departe-n urmă, frântă, să rămână !

12. Deja se prăbuşesc în sumbru doliu
Nelegiuiții. Asta sunt : țărână...

37

1. Nu-ți otrăvi cu duşmănie viața,
Nu-i pizmui pe cei nelegiuiți !
2. Căci iute ca şi iarba sunt cosiți,
Se veştejesc asemeni cu verdeața.
3. Încrede-te în Domnul ! Nu uita
Doar binele să-l faci şi să-l doreşti.
În țară şi-ntre-ai tăi să locuieşti;
Credincioşia : iată hrana ta.
4. Să-ți fie Domnul mana şi dulceața !
El îți va da ce sufletu-ți doreşte.
5. În mâna Lui încredințează-ți viața –
Credință ai, că Domnul făptuieşte !
6. Dreptatea ta va răsări, prosperă,
Precum lumina. Dreptul tău va fi
Ca soarele pe cer, în miez de zi.
7. Taci înaintea Domnului. Şi speră !
Nu-l vrăjmăşi pe cel care prosperă,
Pe omul rău ce pare-a izbândi.
8. Să uiți mânia, ura şi furia :
Acestea toate sunt o cale rea.
9. Nelegiuiții grabnic vor cădea,
Iar cei pioşi vor stăpâni moşia.
10. Încă puțină vreme, şi cel rău
Nu va mai fi. Zadarnic vei căta
Spre locul unde ieri se lăfăia –
Nimic nu e acum pe locul său !
11. Cei buni şi blânzi vor moşteni pământul,
De pace şi lumină desfătați.
12. Şi-alături, ucigaşu-ncearcă-n laț
A-i încâlci, cu fapta şi cuvântul,
Măselele scrâşnindu-şi cu nesaț.
13. Priveşte Domnul. Râde. Domnul ştie

Că ziua i se-apropie curând.
14. Priveşte cum mişeii iau, pe rând,
De pe lugubra urii panoplie,
Arc şi săgeți şi săbii, cu mânie,
Pe insul blând, nefericit, plăpând,
Pe omul drept să-l taie, să-l sfâşie !
15. Dar fierul pe ei înşişi îi străpunge
Şi arcul li se rupe lângă piept.
16. De-aceea zic : Puținul celui drept,
Al celui care rabdă, nu se plânge,
Acel puțin din cugetu-i deştept
Mai mult şi prisoseşte şi ajunge
Decât belşugul silnic, ne-nțelept,
Al nu ştiu câtor inşi setoşi de sânge.
17. Căci brațul celui rău va fi zdrobit,
Dar pe cei drepți îi are Domnu-n pază.
18. El ştie că-şi trec zilele cinstit.
Asupra lor cu dragoste veghează
Şi moştenirea lor s-a veşnicit.
19. În vremuri de restrişte, de durere,
Ei de ruşine nu vor rămânea.
Chiar foamete de-ar fi şi lipsă grea,
Nu vor ajunge-a nu avea şi-a cere.
20. Dar cei răi pier, ca pulberea din drum.
Vrăjmaşii Celui Veşnic, tâmpi, nebuni,
Aidoma-s frumoaselor păşuni :
Au fost şi nu-s. S-au prefăcut în scrum.
21. Cel rău, de pildă, cu neobrăzare,
Nu dă-napoi ce-a-mprumutat cândva.
Pe când cel drept e bun. El îi va da
Din pâinea sa aceluia ce n-are.

22. Cei binecuvântați de Domnul însă
Vor stăpâni pământul. Iar acei
Care atrag blestemu-I peste ei
Striviți vor fi, şi-n veci cu fața plânsă.

23. Domnu-ntăreşte pasul fiecărui,
Plăcere-aşază-n calea orişicui.
24. Chiar de-ai să cazi, fii sigur: Nu te nărui,

Căci mâna ta se află-n mâna Lui !

25. Tânăr am fost şi am îmbătrânit,
Dar încă n-am văzut până acum
Pe omul de-omenie părăsit,
Pe-urmaşii lui cerşindu-şi pâinea-n drum.
26. El, dimpotrivă, dă cu împrumut,
Sămânța lui e binecuvântată.
27. Fă binele, deci ! Răul, niciodată !
Păstrează-ți locul tău de la-nceput.
28. Căci Cel Etern dreptatea o iubeşte.
Nu-i uită El pe credincioşii Săi !
Îi ține lângă Sine, îi păzeşte,
Şi desființează stirpea celor răi.
29. Cei drepți şi buni vor stăpâni pământul,
De-a pururi locuindu-l. Înțelept
30. Grăieşte şi trăieşte omul drept.
Dreptatea-i umple viața şi cuvântul.
31. Legea divină-n inimă o are
Şi paşii săi nu şovăie defel.
32. În van îl urmăreşte cel mişel
Şi-ncearcă-n fel şi chip să îl omoare.
33. Căci Cel Etern nu-l va abandona
Şi nu-l va condamna la judecată.
34. În Domnul să te-ncrezi. Şi niciodată
Să nu te-abați din îndrumarea Sa.
Pământu-ntreg îți dă. Şi vei vedea
Sămânța celor silnici spulberată.
35. Pe cel viclean l-am contemplat mai ieri :
Părea un pom rotat, cu multă floare.
36. Dar dusă e vremelnica-i splendoare,
Îl caut şi nu-l aflu nicăieri !
37. Pe omul de dreptate iubitor,
Pe cel cinstit, priveşte-l însă bine.
El să rămână vrednic pentru tine,
El paşnic e şi are-un viitor.
38. Cei răzvrătiți sunt dați să nu mai fie
Şi viitorul lor e retezat.
39. Pe drepții Săi, Cel Veşnic i-a scăpat
Şi-i protejează-n vreme de urgie.

40. Domnu-i ajută. Domnul îi salvează.
Îi scapă şi-i fereşte de cel rău.
Căci ei, încrezători, sub brațul Său,
Ca-ntr-un refugiu trainic se aşază.

38

1. Nu mă mustra, o Doamne ! Ci mă lasă !
Şi nu mă pedepsi-n mânia Ta.
2. Căci arcul Tău a prins a săgeta
Şi mâna Ta asupra mea apasă.
3. Bolnavă, carnea mi se învenínă,
Căci ai binevoit să te mânii.
Vigoarea mi-a pierit. Ființa mi-i
Surpată de păcat, ca de rugină.
4. Nelegiuirea mea e pân' la stele,
Povară mult prea grea. N-o mai suport.
5. Trupu-i mâncat şi amiroase-a mort :
Efectul trist al nebuniei mele !
6. Curbat şi abătut peste putință,
Plin de-ntristare zilele-mi străbat.
7. Un foc cumplit mă arde la ficat,
Totu-i stricat în biata mea ființă.
8. Sunt fără vlagă, rupt în bucățele,
Şi-n tulburarea inimii încerc
Să depăşesc al suferinței cerc
Cu strigătul şi gemetele mele.
9. Orice dorință-a mea Îți stă-nainte,
Suspinul meu nicicând nu Ți-e ascuns.
10. Ci iată, slăbiciunea m-a ajuns,
Privirea mea de mine se desprinde.
11. Prietenii, vecinii, cunoscuții,
Cu toții se feresc de rana mea ;
Şi rudele departe stau de ea,
Privindu-mă bănuitor, ca muții.
12. Cei care viața-mi cer întind capcane.
Cei care doar nefericirea-mi vor
Mă defăimează, uneltesc de zor,
Urzesc înşelăciuni, îmi fac şicane.

13. Iar eu sunt ca un surd. N-aud nimică.
Sunt ca un mut. Căci gura nu-mi deschid.
14. Sunt surd ca un perete, ca un zid
Ce nu pot să răspundă şi să zică.
15. Şi totuşi, orişicând şi orişiunde,
În Tine doar nădăjduit-am eu.
O, Cel Etern ! O, Dumnezeul meu !
În Tine sper. Şi sper că-mi vei răspunde...
16. Căci zic : Să nu se bucure de mine,
Să nu se-nalțe ei în contra mea
17. Când pasul mi se clatină-a cădea
De spaimă istovit şi de suspine !
18. Îmi recunosc fărădelegea, iată,
Regret, fiindcă am păcătuit.
19. Dar inamicii mei s-au pricopsit,
Sunt mulți şi mai prosperi ca niciodată.
20. Ei rău îmi fac, iar eu le-am făcut bine.
Duşmani îmi sunt, iar eu bine voiesc...
21. Nu mă uita, să nu mă prăpădesc !
Apropie-Te, Doamne, lângă mine.
22. Ajută-mă, nu mă abandona,
Tu, Domnul meu şi mântuirea mea !

39

1. Gândeam: „Voi priveghea la calea mea,
La glasul şi la zicerile mele ;
Să nu păcătuiesc cumva cu ele,
Cât timp cel rău în preajmă-mi s-o afla !”
2. Mut am rămas, în beznă şi tăcere.
Un sunet, o silabă n-am rostit,
Deşi eram profund nefericit
Şi nu scăzuse marea mea durere.
3. Cuprinsă de a chinului căldură,
În măruntaie inima-mi ardea.
O flacără-n adânc mă devora
Şi iată, vorba s-a născut în gură :
4. O, spune-mi, Doamne, care mi-e sfârşitul
Şi zilele-mi, cum pot să le măsor.

Să ştiu cât sunt de mic şi trecător,
Eu, care mă compar cu infinitul !...
5. Da, zilele-mi sunt cât un lat de mână
Şi timpul vieții mele un nimic.
Oricare om, nevolnic sau voinic,
E-un suflu doar, e abur şi țărână.
6. Da, omul umblă veşnic ca o umbră,
Aleargă, se frământă în zadar.
Strânge comori şi nu ştie măcar
La cine-ajung când viața lui se curmă.
7. Acuma, Doamne, ce mai pot să spun ?
Şi ce mai sper ? Tu eşti nădejdea mea.
8. O, dacă-ai vrea greşeala a-mi ierta,
Ruşine să nu fiu la cel nebun !

9. Mut am rămas. Nici nu-mi desferec gura
Căci Tu ai vrut, şi Tu ai făptuit.
10. Opreşte-Te ! Destul sunt de lovit,
Mă sfarmă, mă sfârşeşte lovitura !
11. Tu ții în seamă omului greşeala
Şi-l pedepseşti. Ca molia-n covor,
Îl macini, în ascuns şi răbdător.
Un suflu-i el. Şi Tu-i destrami urzeala.
12. O, rugăciunea-n seamă să mi-o iei !
Urechea pleacă-Ți, strigătul mi-auzi !
Nepăsător nu fi la ochii-mi uzi,
La picurii ce-mi cad din gene, grei ;
Căci sunt străin în fața Ta, confuz,
Un biet pribeag, ca toți părinții mei.

13. Ia-Ți ochii de pe ființa mea, Părinte,
Ca să respir şi eu, ca tot ce-i viu.
Vai, măreția Ta nu se dezminte !
Răgaz dă-mi doar o clipă, înainte
De a mă duce, ca să nu mai fiu...

40

1. Am aşteptat pe Domnul în răbdare
Şi Domnul a venit. S-a aplecat

Spre mine, cel pierdut. Şi-a ascultat
Cuvântul meu de-adâncă disperare.

2. Din groapa nimicirii, din noroi
M-a scos. Mi-a pus picioarele pe stâncă.

3. Şi o cântare necântată încă
Mi-a dat să cânt. Cu viers şi ritmuri noi.
O laudă va fi. Lui Dumnezeu.
Un cântec intonat în orice vreme.
Mulți vor vedea cum cânt, şi se vor teme,
Se vor încrede-n Cel Etern mereu.

4. Acela doar în lume-i fericit
Care se-ncrede-n Domnul. Şi-ocoleşte
Pe mincinoşi, pe cel ce se trufeşte,
Pe omu-nfumurat, nesocotit.

5. O, Doamne, înmulțit-ai peste fire
Minunile-Ți spre noi. Şi gându-Ți bun.
Ca Tine nimeni nu-i. Cum să le spun ?
Căci vorba nu-i în stare să le-nşire.

6. Tu nu ceri jertfă, daruri de mâncare,
Tu ai înțelepțit auzu-mi frust;
Nu ceri şi nu pretinzi holocaust,
Nici victimă nu vrei, expiatoare.

7. Am glăsuit atuncea : Vin îndată
Cu sulul cărții pentru mine scris.

8. Voința Ta e singurul meu vis
Şi Legea Ta în inimă-i crestată.

9. Dreptatea-Ți am rostit şi voi rosti
Acolo unde-i lumea adunată.
Buzele mele nu-s închise, iată,
Şi lucru-acesta, Doamne, Tu îl ştii !

10. Căci n-am păstrat-o numai pentru mine
Dreptatea Ta. Ci am vestit mereu
Salvarea Ta şi adevărul Tău.
Fidelitatea-Ți, facerea de bine
Le-am povestit aşa cum se cuvine
În marea adunare, Doamne, eu !

11. Nu-mi refuza, de-aceea, îndurarea !
O, bunătatea şi-adevărul Tău
Să mă ferească, Doamne, de ce-i rău,

12. Căci mă-mpresoară relele, ca marea.
Pedepse m-au ajuns, nenumărate,
Mai multe decât perii care-mi cresc
În creştet. Nici nu pot să le privesc.
Aceasta-i plata grelelor păcate !
13. Binevoieşte, Doamne, şi mă scapă !
Vino degrabă, Doamne-n ajutor !
14. Să fie ruşinați acei ce vor
Viața să mi-o frângă şi mă sapă.
Să dea-napoi cei care râd de mine
Şi-s bucuroşi de suferința mea ;
15. Cei care-mi hohotesc în nas : Ha ! Ha !,
Toți să rămână, Doamne, de ruşine.
16. Dar cei care Te caută să fie
În Tine fericiți. Cei ce iubesc
Salvarea Ta. Ei pururea grăiesc :
„Mărit să fie Domnu-n veşnicie !”

17. Sărac sunt eu. Nefericit sunt eu.
Dar Domnul mi-a venit în ajutor.
Tu îmi eşti sprijin. Tu-mi eşti salvator.
Nu-ntârzia, o Dumnezeul meu !

41

1. Ferice de acel ce niciodată
Nu-l uită pe sărman. Când va veni
Şi pentru el nenorocita zi,
Îl mântuieşte Domnul drept răsplată.
2. Domnu-l păzeşte şi-n viață-l ține,
E fericit, nu-i pradă la vrăjmaşi.
3. Tu, Doamne, în suferință n-o să-l laşi,
Îl scoți din boli, din cazne şi suspine.
4. Zic deci : „Ai milă, Doamne ! Vindecare
Dă sufletului meu, căci contra Ta
Păcate-am făptuit ! Nu mă lăsa
În beznă, îndoieli şi remuşcare...”
5. Duşmanii mei, cu neclintită ură,
Se-ntreabă despre mine : „Oare când
Va dispărea, nici nume rămânând ?”

Asemenea cuvinte scot din gură !
6. Dacă vreunul vine să mă vadă,
Vorbeşte prefăcut. Şi strânge-n el
Subiecte de batjocură, bârfeli,
Pe care-apoi le răspândeşte-n stradă.
7. Vrăjmaşii şuşotesc, cu-ncredințare
Că suferința mă va prăbuşi.
8. „E rău de tot atins – îşi zic zglobii –
Să se ridice nu mai e în stare !”
9. Chiar şi acel ce nu-mi purtase pică,
În care mă-ncredeam, ce se hrănea
Cu pâine şi cu vin la masa mea,
Asupră-mi azi călcâiul îşi ridică.
10. Dar Tu, Cel Veşnic, milă ai de mine !
Repune-mă în locul meu. Iar eu
Voi răsplăti la toți, atât de greu
Cât este drept, şi cât li se cuvine.
11. Voi şti că mă iubeşti dacă cei care
Îmi vor doar răul nu vor triumfa.
12. Şi dacă mă vei ține-n preajma Ta,
Pentru credința mea stăruitoare.
13. Tu, unic creator a tot şi-a toate,
Tu, Dumnezeu lui Israel. Divin
Părinte şi stăpân întru dreptate.
Fii binecuvântat, Cel Veşnic ! Din
Eternitate în eternitate.
Acum şi-n veci de veci. Amin. Amin !

43

1. Mă judecă şi apără-mă ! Cine
Dacă nu Tu mă poate izbăvi
De-un neam necredincios ? De viclenii ?
De omul fără teamă şi ruşine ?
2. Căci Tu eşti Domnul întăririi mele.
De ce mă zvârli în chinuri şi necaz ?
De ce să port, în mers, peste grumaz
Poverile vrăjmaşului, preagrele ?
3. Lumina şi-adevărul Tău în cale-mi
Trimite-le, o Doamne, mai curând.

Să mă călăuzească, ferm şi blând,
În univers, spre muntele Tău sfânt,
Spre farmecul locaşurilor Tale.

4. Şi astfel la altar mă duce pasul,
La Cel Etern, la Însuşi Dumnezeu.
El, bucuria sufletului meu !
O, Doamne, şi cu harpa şi cu glasul,
Pe Tine doar Te preamăresc mereu.

5. De ce mă tulburi suflete ? Mâhnirea
De ce te-a doborât ca un tâlhar ?
Încrede-te în Domnul, fiindcă iar
Îi voi elogia nemărginirea.
El poate de păcate să mă spele,
E stânca mea, la bine şi la greu.
E Cel Etern, e Dumnezeul meu :
El este mântuirea feței mele.

51

1. Dumnezeule, ai milă de mine, după marea, după
Imensa bunătate a Ta,
După bogăția îndurărilor Tale !

2. Şterge-mi fărădelegea, nu m-alunga,
Spală-mi nelegiuirea, spală-mi păcatele,
Căci sunt copleşit de cumplite greşale.

3. Însumi nemerniciile-mi le cunosc şi le ştiu,
Păcatul îmi stă necurmat dinainte.

4. Împotrivă-Ți am greşit, ca un om fără minte,
Am săvârşit ce e rău şi mă mustru acum, dar
E mult prea târziu.
Rosteşte deci hotărâtorul cuvânt,
Judecă-mă, fiindcă Tu judeci doar cu dreptate.

5. În nelegiuire m-am ivit pe pământ,
În păcat m-a zămislit maica mea şi iată-mă
Subjugat de păcate.

6. Or, Tu vrei ca adevărul să domnească în inimi,
Ție îți place adevărul în omul lăuntric să şadă.
Fă dar să pătrundă înțelepciunea-Ți în sine-mi,

7. Purifică-mă, curăţeşte-mă cu isop şi voi fi
Ne-ntinat ca un zbor de zăpadă.

8. Fă-mă din nou bucuria de viață s-o gust, s-o absorb,
Să tresalte oasele sfărâmate de Tine,
9. Căderile nu-mi mai lua-n seamă, căci de lacrimi
sunt orb,
Fărădelegile şterge-mi, căci mă-nec de suspine !
10. Creează, Tu Doamne, în mine o inimă nouă, curată,
Creează înlăuntru-mi un duh statornic,
un duh neclintit.
11. Nu mă îndepărta de la fața Ta niciodată,
Duhul Tău Sfânt nu-L lua de la mine. Fiindcă
Mărturisesc : am greşit !
12. Dă-mi iar fericirea mântuirii Tale,
Ajută-mă, sprijină-mă, cu un duh de bunăvoință.
13. Atunci voi învăța pe cei nelegiuiți adevărata credință,
Atunci rătăciții se vor întoarce pe-a Domnului cale.
14. Scapă-mă, Doamne, de vina vărsării de sânge
Şi eu voi vesti cu glas mare dreptatea-Ți divină.
15. Gura deschide-mi. Absolvă-mă, Doamne,
de teribila vină
Şi-am să Te laud mereu cu un glas care cântă şi plânge.
16. Nu jertfe doreşti, nici arderi-de-tot.
Altfel, Ți-aş aduce.
17. Jertfa ce-Ți place e duhul zdrobit de durere,
Jertfa pe care Cel Veşnic o cere
E inima frântă de chin, răstignită pe cruce.
18. Fă bine Sionului, Doamne. Auzi-i chemarea.
Înalță ale Ierusalimului ziduri, mărețele lui edificii.
19. Atunci vei primi jertfe ale dreptății, jertfe întregi,
Sacrificii,
Ce vor arde pe-altar, fumegând cât e cerul şi zarea.

52

1. De ce-ți găseşti mărirea-n răutate,
Tiranule ? Au nu cunoşti tu oare
Că însăşi ființa ta e trecătoare
Şi veşnică-i divina bunătate ?
2. Amesteci îndelung în cerul gurii,
Cu biciul ascuțit al limbii tale,
Cuvinte otrăvite, criminale,

Tu, josnic artizan al imposturii !
3. De rău te-ai ataşat, necum de bine,
Minciuna, nu justiția ți-e soră.
4. Iubeşti oricare vorbă ce devoră,
Tu, limbă-nşelătoare şi sonoră
Ca şarpele ascuns printre ruine...
5. Dar însuți vei ajunge la ruină !
Cel Veşnic te va prinde, te va smulge
Din cortul tău, din viață şi lumină,
Te va strivi pe veci, din rădăcină,
Cu forța mâinii Sale demiurge.
6. Cei drepți vedea-vor asta, se vor teme
7. Şi vor zâmbi : „Acesta-i omul care
Îşi căuta-n avere apărare,
În ură, duşmănii şi răzbunare
Şi nu vroia pe Cel Etern să-L cheme !”
8. Dar eu, în casa Domnului, sunt iată
Şi fericit, şi liber, şi senin.
Sunt verde şi mlădiu ca un măslin
Prin bunătatea Lui nemăsurată.
9. Te laud, Doamne, azi şi-ntotdeauna.
Tu ai lucrat. Şi-n Numele-Ți slăvit,
Cu sfinții Tăi unindu-mi rugăciunea,
Nădăjduiesc şi-am tot nădăjduit,
În zilele ce cad în infinit
Şi se destramă : una câte una...

56

1. Păzeşte-mi, Doamne, ființa oropsită,
De semenul ce-ar vrea să mă înghită.
Război îmi face, cazne-mi pregăteşte
Din zori şi până soarele-asfințeşte.
2. Vrăjmaşii mei, cu ură şi trufie,
Să mă ucidă vor, să mă sfâşie.
3. Dar eu n-am frică. Spaima mi-e spre bine.
Angoasa chiar m-apropie de Tine.
4. În Dumnezeu mă laud, în Cuvântul
Ce umple mări, şi ceruri, şi pământul.
Nădăjduiesc în El. Şi nu mi-e teamă

De uneltirea omului, infamă.
Mă-ncred în Domnul. Ce-mi pot face oare
Făpturile de humă, pieritoare ?
5. Rostirile-mi urăsc. Vor să mă-nşele.
Au pentru mine numai gânduri rele.
6. Pândesc şi uneltesc. Îmi stau pe urme.
Tare-ar dori viaţa să mi-o curme.
7. Putea-vor oare prin nelegiuire
Să spere şi să aibă mântuire ?
Doboară, Doamne, neamuri şi popoare
Cu furia-Ţi etern izbăvitoare !
8. Tu paşii mei rătăcitori îi numeri,
Cum calc, cu steiul chinului pe umeri.
Adună-mi, Doamne, lacrima. Mi-o zvântă !
Nu e înscrisă ea în cartea-Ţi sfântă ?
9. Da, ştiu că Dumnezeu e lângă mine :
Când Îl invoc, duşmanul nu mai vine –
O, slavă îndurărilor divine !
10. În Domnul, în cuvântul Său mă laud.
În Cel Etern. Cuvântul Său îl caut.
11. Nădejdea în Cel veşnic mi-e stăpână.
Ce-i omul, să mă tem ? Nimic, ţărână.
12. Tot ce-am jurat, o Doamne, voi şi face,
Jertfiri de mulţumire şi de pace.
13. Căci nici o clipă n-ai rămas departe,
Ci sufletul mi-ai scos din neagra moarte.
Cu grijă m-ai condus, cu îndurare,
Picioarele-mi ferind de-alunecare,
Să-mi port făptura calmă şi senină
Sub veghea Ta în viaţă şi lumină.
Lumina celor vii, fără de pată,
Lumina sfântă, neapropiată.

57

1. Ai milă, Dumnezeule ! Cu jale
În Tine doar îmi caut adăpost.
Vrăjmaşii scad ? Au fost sau nici n-au fost ?
Ascunde-mă sub aripile Tale.
2. Te strig, Tu, Domnul meu, Cel Preaînalt,

Tu, Cel care lucrează pentru mine,
Cel care m-a-ncercat spre-a-mi face bine
3. Şi m-a salvat de haitele haíne,
De ura celui rău, a celuilalt.
M-ai mântuit. Deasupra mea, tot cerul
Întinde, nesfârşită, mila Ta.
4. Mi-e sufletu-ntre lei. Nu mă uita :
Tu eşti şi bunătatea şi-adevărul.
Stau între inşi ce numai foc vomită,
Ce bâjbâie, şi tulburi şi orbeți,
Ai căror dinți sunt lăncii şi săgeți
Şi limba lor – o sabie-otrăvită.
5. Înalță-Te, o Doamne, peste ceruri !
Să domine pământul slava Ta !
Ei mi-au împins sub paşi o groapă rea,
6. Încovoiat s-o calc, spre a cădea,
Dar înşişi s-au văzut de-a valma-n ea –
Ei, urzitori de intrigi şi misteruri.
7. Mi-e inima-ntărită, Doamne. Tare
Ca niciodată. Ochii mei sunt calmi.
Da, voi rosti preacuvioşii psalmi,
Cântări de pocăință şi-adorare.
8. Mă voi trezi în zori de zi. Şi-o dată
Cu mine, liră, harpă voi trezi.
Hai, suflete, trezeşte-te şi zi
Extazul tău şi bucuria toată.
9. Printre popoare, sacrele ecouri
Voi răspândi. Căci până sus, la cer,
10. E mila ta, eterul din eter,
Şi adevărul Tău până la nouri.
11. Aceasta-i slujba hărăzită mie.
De-aceea ne-ncetat voi repeta :
Înalță-Te, o Doamne, în tărie,
Să domine pământul slava Ta !

58

1. Oare tăcând veți face voi dreptate
Şi judecată fără părtinire ?
2. Ba nu ! Aveți în inimi şi-n privire

Doar violență, numai răutate.
Le cumpăniți în mâini însângerate,
Voi, oameni cruzi, neiertători din fire.
3. Cei răi, încă din pântec, din matrice,
Pe căi greşite merg. Ieşind în lume,
Cei mincinoşi se rătăcesc anume
Să-nşele, să abată şi să strice.
4. Sunt veninoşi, asemeni unui şarpe.
Aspide surde sunt. Nu vor s-audă
5. Pe vrăjitorul magic ce asudă
Cântându-le din fluier şi din harpe.
6. Zdrobeşte-le măselele din gură.
Sfărâmă-le şi dinți şi maxilare
Acestor pui de lei, acestor fiare
Ce nu cunosc nici milă, nici măsură.
7. Fă-i, Doamne, prin tăria mâinii Tale,
Ca apa ce se scurge şi-apoi piere.
Săgeata lor, lipsită de putere,
Să cadă-n gol, tocită, lângă zale.
8. Ca melcul care lunecă-n tăcere,
Să se topească-n mers, lucind de bale.
Să n-aibă spre lumină drum şi cale,
Ca fătul care moare în muiere !

9. O, voi, cei răi, să ştiți că mărăcinii
Verzi sau uscați, din vatră, sub căldare,
Vârtejul o să-i smulgă şi-o să-i care.
N-o s-apucați să vă mânjiți caninii
Cu hălci fierbinți şi cu fierturi amare.
10. Cel drept atunci va înceta a plânge
Văzând sosită clipa răzbunării.
Din pragul său şi până-n dunga zării
Îşi va scălda picioarele în sânge.
11. Şi oamenii vor zice : „Da, există
Pentru cel drept dreptate şi răsplată.
Există-un Dumnezeu şi-o judecată
În lumea noastră tulbure şi tristă !”

1. Când zorii abia se-arată, eu sunt treaz,
   Cu-amprenta insomniei pe obraz.
   Tânjesc în trup, mi-e sufletu-nsetat,
   Ca-ntr-un pământ secat şi neumblat.
2. Te caut, Te aştept şi Te privesc
   În spațiul neatins, dumnezeiesc.
3. Viața fără Tine mi-ar fi fost
   Stupidă, rătăcită, fără rost.
4. Deci, Te binecuvânt. Şi îmi ridic
   (Eu, pulbere; eu, umbră; eu, nimic),
   Brațu-mi ridic şi Numele-Ți ador,
5. Flămând de gustul Tău desfătător.
6. Te laud, Doamne. Noaptea-n aşternut
   Gândesc la Dumnezeul nevăzut,
7. Sub aripile Lui adăpostit,
   Sub brațul ce mereu m-a sprijinit.
8. Mi-e duhul lângă Tine. Dreapta Ta
   M-a susținut şi mă va apăra,
9. Vrăjmaşii, ucigaşii, rând pe rând,
   S-au risipit în beznă şi-n pământ.
10. Îi sfâşie şacalii, cad şi pier
    Sub muşcătura lamelor de fier.
11. Dar împăratul are-un singur țel :
    Cel Veşnic. Şi oricine crede-n El
    Va fi slăvit şi fericit. Pe când
    Cel cu minciună-n vorbă şi în gând
    Va amuți pe veci, ca un mormânt.

64

1. Ascultă-mi, Doamne, plângerile, glasul
   Şi apără-mi viața. Căci mă tem
   Cu temere cumplită de vrăjmaşul
   Ce-n mreaja lui mă strânge, ca-ntr-un ghem.
2. Ascunde-mă de cruda uneltire,
   De gălăgia inşilor procleți.
3. Au limba ascuțită şi subțire
   Şi vorba lor e-o tolbă cu săgeți.
4. Trag pe ascuns. Săgeata veninoasă,
   Săgeata lor amară arde-adânc

Pe cel nevinovat. Nici nu le pasă
De cei loviți când tremură şi plâng.
Îşi dau curaj, țin sfat, stau la taclale
În bezna şi-n abisul urii lor.
„Cine ne vede ?" îşi zic. „Ce-am pus la cale
E bine cumpănit, ucigător".
Vai ! O genune sumbră e conştiința,
E inima acestor inşi. Dar El
Le va lovi şi nimici ființa
Cu fulgerul divinului oțel.
Chiar graiul le-a fost pricină de moarte,
Cad unii peste alții-n jalnic vraf.
Din tot ce-au fost – sunt pulbere şi praf,
Cei care-i văd se-ntorc şi fug departe.
Toți care-i văd, cu groază şi cutremur,
Mărturisesc: „Cel Veşnic a lucrat".
Iar omul bun e iarăşi mângâiat,
Credință are, chipul luminat,
Slăvit e iar, după cumplite vremuri.

67

Cel Veşnic către noi să se îndure,
Cel Veşnic să ne binecuvânteze !
Să stăm în fața Lui ca o pădure
Sub soarele puternicei amieze.

Pământul să Te ştie. Sfânta-Ți cale
Şi mântuirea Ta să le cunoască
Popoarele pierdute-n chin şi jale,
Nenorocita stirpe omenească.
Mari laude popoarele să-Ți zică.
Să-Ți cânte, fremătând de veselie,
Pe sfera noastră nesfârşit de mică,
Rotită-n palma Ta, din veşnicie.
Să-Ți cânte, să Te laude popoare,
Făpturi nenorocite şi caduce.
Dreptatea Ta e nepărtinitoare
Şi judecata Ta le va conduce.

6. Rodeşte lutul. Ţarina fertilă
De Domnul Însuşi binecuvântată-i.
7. Ai îndurare, Doamne ! Fie-Ţi milă !
Din zare, până-n zarea depărtată,
Fiinţa noastră slabă şi umilă
Temere şi supunere Ţi-arată.

70

1. Grăbeşte-Te, Doamne, să-mi ajuţi, să mă scapi !
Întoarce-Ţi spre mine tăria şi faţa.
2. Alungă aceste făpturi de casapi
Ce urcă din beznă dorind să-mi ia viaţa.
3. Acei care crâncene curse-mi întind
Să dea înapoi, copleşiţi de ruşine.
Ei râd şi petrec când mă văd suferind
Şi mormăie-n barbă : „Prea bine ! Prea bine !”
4. Pe cei ce Te caută, să-i bucuri. Ei spun
Că toată salvarea e numai la Tine :
„Slăvit fie Domnul ! E mare şi bun.
El vindecă răni şi alină suspine”.
5. În ce mă priveşte, sunt trist şi sărac,
Pierdut în genunea adâncă şi sumbră.
Nu ştiu ce să zic, nu ştiu ce să fac.
Adună-mă Tu din abis, ca pe-o umbră !

75

1. Îţi mulţumim, o Doamne, Îţi mulţumim :
Numele Tău atât e de aproape !
Creaţia, cu graiul ei sublim,
Ne-o spune, etalând, ca pe-un chilim,
Câmpii şi aştri, lanuri, codri, ape...
2. „Când vremea hotărâtă va veni,
Rosteşte Domnul, fără părtinire
Voi judeca întreaga mea zidire.
3. Să tremure pământ şi omenire,
Căci stâlpii lor firavi voi întări”.

4. Zic celor mândri : Nu vă îngâmfaţi !

Şi celor răi : Prea vă-nălțărăți cornul !
5. De ce vorbiți trufaş ? De ce umblați
Precum curcanii proşti şi înfoiați ?
Nu ştiți că totul vine de la Domnul ?
6. Nu de la răsărit, nu din amurg,
Nu din deşert soseşte înălțarea.
Zadarnică vă este aşteptarea,
Ființa voastră-şi macină vigoarea
Şi zilele ca umbra vi se scurg.
7. Căci hotărârea-i doar a Celui Sfânt,
S-o cereți cu nădejede şi cu frică.
După cum vrea îngăduie sau strică,
Pe unul îl înalță şi-l ridică,
Pe altul îl izbeşte de pământ.
8. În mâna Celui Veşnic e-un pahar
Ce spumegă. E-o cruntă băutură.
Cei răi o sorb cu-asupra de măsură,
Simt în gâtlejuri drojdia ei dură,
În sânge simt taninul ei amar.
9. Aceste lucruri pururi voi vesti
Şi psalmi voi stihui. Spre-a da putere
Omului bun. Să creadă şi să spere.
10. Şi-asemeni, spre-a lovi şi nimici
Trufia celui rău. Tu, Doamne, ştii
Că numai Tu-mi eşti țel şi mângâiere.

90

1. O, Dumnezeul nostru, Tu ne-ai fost
Din veac în veac scăpare şi-adăpost.
2. Când încă munții nu-i făcuseşi ; când
Nu zămisliseşi lume şi pământ,
Din veşnicii în veşnicii, mereu,
Tu eşti Acelaşi, Unul-Dumnezeu.
3. Pe muritor în pulbere-l destrami,
Zicând : „Revino, fiu al lui Adam”.
4. Căci un mileniu pentru Tine-i doar
O zi care-a trecut şi vine iar,
E veghea unei nopți, un biet coşmar.
5. Un vis sunt anii. Pulbere. Nimic.

Dispar şi pier ca paiul dat în spic.

6. Sunt iarba care tremură în zori
Cu sclipitoare rouă şi cu flori,
Dar veştejită seara, aplecând
Tulpina şi cununa spre pământ.

7. Mânia-Ţi ne consumă. Spaimă ni-i
De furia divinelor urgii.

8. Greşeala noastră dinaintea Ta
O ţii mereu. Şi nu vrei a uita
Păcatul nostru jalnic şi ascuns.
Tu, Cel Etern, teribil, nepătruns.

9. Mânia Ta ne-aduce la declin,
Ne zboară viaţa brusc, ca un suspin.

10. Viaţa noastră-i şaptezeci de ani.
Optzeci pentru cei tari. Pustii şi vani.
Căci rodul lor e pulbere şi vânt :
Ei se petrec, noi mergem în pământ.

11. Dar cine vrea tăria a Ţi-o şti ?
Şi teama să-Ţi cunoască zi de zi ?

12. Învaţă-ne să nu trăim în van,
Ceas după ceas, decenii, an de an,
Învaţă-ne ce-i bine şi ce-i drept
Spre-a căpăta un cuget înţelept.

13. Întoarce-Te, Tu, Doamne ! Până când ?...
Cu slujitorii Tăi fii bun şi blând.

14. Iubirea Ta revars-o-n zori de zi
Şi fericiţi vom fi cât vom trăi.

15. Câţi ani ne-ai pedepsit, tot pe atât
Fereşte-ne de chinuri şi urât,
Desfă-ne laţul spaimei de la gât.

16. Probează-ne, o Tu, Cel veşnic viu,
Grandoarea Ta, s-o ştim din tată-n fiu.

17. Bunăvoinţa, harul Tău sublim
Revarsă peste noi, Iah Elohim !
Şi întăreşte tot ce făptuim,
Da, întăreşte tot ce făptuim !

1. Cântați un cântec nou ! Cântați un cânt
   Celui Etern. El lucruri minunate
   A făptuit. Cu brațul Său cel sfânt,
   Cu dreapta Sa le-a făurit pe toate.
2. Şi-a arătat spre neamuri mântuirea,
   Dreptatea Sa le-a pus-o dinainte.
3. De Israel Şi-a readus aminte.
   Creația, divinului Părinte,
   I-a cunoscut puterea, izbăvirea.
4. Strigați de bucurie către Domnul,
   Să cânte şi să strige tot pământul !
5. Cântați-I psalmi, uniți-vă avântul
   Cu harpa, cu trompeta şi cu cornul,
6. Căci El e Împăratul, El e Domnul.
7. Să urle marea. Valul să se sfarme,
   Să cânte lume, oameni şi jivine.
8. Şi râurile-n soare, pe coline,
   Să bată din lichidele lor palme.
9. Să cânte munții mari. Căci Domnul vine.
   Coboară din înalturile-I calme.
   Va judeca ce-i rău şi ce e bine,
   Va şti şi să clădească şi să darme !

102

1. Ascultă-mi, Doamne, ruga ! Şi strigarea
   Pe care-o strig s-ajungă pân' la Tine.
2. În ziua de necaz şi de suspine
   Întoarce-Ți, Doamne, fața către mine,
   Nu-ngădui ca teama, disperarea
   Să-mi intre-n sânge, să-mi colinde-n vine,
   Cum urcă şi sfărâmă-n țărmuri marea.
3. Zilele mele pier cum piere fumul
   Şi oasele îmi ard ca un tăciune.
4. Mi-e inima o searbădă păşune,
   Uit pâinea să-mi mănânc. Mănânc doar scrumul
   Nemerniciei care mă supune.
5. Atât de nalte-s gemetele mele
   Încât scheletul însuşi mi se frânge

Lipindu-se de carne şi de sânge.

6. M-asemăn, Doamne, unei cucuvele,
Sunt pelicanul singur ce se stânge
În loc pustiu, sub soare şi sub stele.
7. Stau şi veghez. Ca bufnița-n ruine,
Ca vrabia pe vârf de-acoperişuri.
8. Vrăjmaşii mă pândesc din ascunzişuri
Cu ochii lor tăioşi ca nişte şişuri,
Cu blesteme nedrepte şi haíne.
9. Nu pâine, doar cenuşă-mi umple gura;
Nu liniştea e partea mea, ci frica.
În lacrimi îmi amestec băutura.
10. Mânia Ta mi-a nimicit făptura :
M-ai luat şi m-ai zvârlit ca pe nimica.
11. Mi-s zilele ca umbra ce dispare,
Eu însumi iarbă sunt, zădărnicie.
12. Dar Tu rămâi, o Doamne, pe vecie
Şi amintirea Ta e veşnic vie
În lungul şir de neamuri trecătoare...
13. E vremea de Sion să-Ți fie milă
Şi-ai să Te-nduri de el. O ştim prea bine.
Căci ce s-ar face, Doamne, fără Tine ?
14. Până şi piatra-i rece şi sterilă
Noi o iubim. Fărâma de argilă,
Țărâna, dureroasele-i ruine.
15. Atunci popoare, neamuri, generații
De sfântu-Ți nume, Doamne, se vor teme.
Vor tremura de slava-Ți împărații.
16. De slava Ta ce umple timp şi spații,
Când vei zidi Sionul, peste vreme.
17. La ruga nevoiaşă ia aminte
Cel Veşnic. N-o aruncă deoparte.
18. Să scriem toate-acestea într-o carte
Pentru urmaşi. Şi ei să țină minte.
Poporu-ntreg şi orice ins în parte
Să-L laude în fapte şi cuvinte.
19. Din cer, din înălțimea-I, Domnul cată
Spre cei care se cred la voia sorții,
Spre cei cu ființa greu încătuşată.
20. Le-ascultă plânsul, drumul drept le-arată,

Eliberând din chin pe fiii morții.
21. Iar ei putea-vor astfel să vestească
Numele Lui şi laudele Sale-n
Ierusalim, cetatea-mpărătească,
22. Şi în Sion, când neamuri, oşti în zale,
Popoare, ginți veni-vor să-I slujească.
23. El mi-a sleit puterea. El m-abate
În drum, scurtându-mi zilele. Zic dară :
24. Nu mă lua la viața jumătate !
De ce-ai dori făptura mea să piară
Tu, care viață eşti, eternitate ?
25. Pământul l-ai clădit. Şi cerul este
Lucrarea mâinii Tale. Dar şi ele
26. Vor trece. Lut şi ceruri, mări şi stele
Se vor topi ca-n vis, ca-ntr-o poveste.
Tu dăinui-vei însă. Marea-Ți taină
E oare omu-n stare s-o priceapă ?
Se învecheşte lumea ca o haină,
Ca un veşmânt în care lepra sapă
Şi peste care molia se plimbă.
Pe toate le preschimbi. Şi se preschimbă.
27. Dar Tu Acelaşi eşti. Nu ai durată.
Cei care nu-ncetează să Te cheme,
28. Cei ce-Ți slujesc prin timpuri şi prin vreme
Vor dăinui-ntăriți. Nu vor mai geme.
Sămânța lor nu piere niciodată.

110

1. Cel Veşnic către Domnu-a glăsuit :
„Aşază-Te la dreapta Mea. Vrăjmaşii
Îți vor cădea sub tălpi. Cum calcă paşii
Un aşternut inert şi zdrențuit”.

2. Cel Veşnic din Sion Îți va întinde
Toiagul forței. Îți va spune : „Iată,
Domneşte peste-a dúşmanilor ceată !”

3. Poporul Tău, când oastea Ta se-arată,
E plin de-ardoare, freamătă, se-aprinde.

O, tinerii ! Din sânul aurorei,
Strângând la piept podoabele divine,
Tot vin şi iarăşi vin, inundă zorii,
Nenumărați ca roua, înspre Tine.

4. Cel Veşnic a jurat şi nu ezită :
„Ca Melchisedec, preot pe vecie
5. Vei fi.” La dreapta-Ți, deci, cu măreție,
Îi va zdrobi, în ziua de mânie,
Pe împărați, în lumea pervertită.

6. Dreptatea Sa popoarelor o-mparte,
Pe cei trufaşi izbeşte drept în frunte.
Din țărmul mării, până-n vârf de munte
E un noian cumplit de trupuri moarte,
Fără de număr trupuri, ca nisipul...
Cine va şti de când şi până unde ?

7. Or, El, mergând, bea din torent, din unde –
De-aceea Îşi înalță-n slavă chipul !

114

1. Când Israel ieşit-a din Egipt,
Dintr-un popor cu stranie vorbire,
2. Tu-n Iuda sanctuarul Ți-ai zidit
Şi-ai luat pe Israel în stăpânire.
3. Marea, văzând, s-a-ntors în sânul ei,
Iordanul şi-a oprit năvala apei.
4. Colinele săltau ca nişte miei
Şi munții ca berbecii şi ca țapii.
5. Ce ai tu mare, limpede noian,
De laşi celor ce trec uscată cale ?
Şi tu, impetuosule Iordan,
De ce te-ntorci din drumurile tale ?
6. Ce-aveți, voi munți, de dănțuiți aşa ?
Şi dealuri, voi, ce-anume vă transformă
Statura imobilă şi enormă
În unduiri de vie catifea ?
7. Cutremură-te, sferă de pământ,

În fața Celui Veşnic ! Celui Care
Lui Iacob îi e Domn şi-mbărbătare.
Cutremură-te-n fața Celui Sfânt !
El schimbă-n iaz peretele de sare
Şi cremenea-n izvoare susurând.

116

1. Iubesc pe Dumnezeu, căci El aude
Şi ruga mea şi plângerile mele.
2. Şi-a aplecat auzul către ele –
De-aceea-L strig oricând şi de oriunde.
3. Eram cuprins de lanțuri şi lăcate,
Sudorile Şeolului, amare,
Porniseră treptat să mă-nfăşoare.
Mă ofileam ca frunzele uscate.
4. Dar am strigat spre veşnicul Său Nume :
„O, Doamne, iartă-mi sufletul, mă scapă !”
5. Şi, milostiv, El m-a salvat de groapă,
Căci slab am fost şi biruit de lume.
6. Pe cei curați şi nevicleni, El, Domnul,
Îi are-n veghea Sa. Şi mie însumi
Nădăjduiesc să îmi asculte plânsul,
Să-mi limpezească veghile şi somnul.
Prea nimicit am fost. Acum pot spune :
7. Întoarce-te, tu, suflete-n odihnă,
Ți-a dăruit Cel Veşnic marea-I tihnă,
Scoțându-te din iad ca prin minune.
8. Tu, numai Tu mi-ai mântuit de moarte
Nenorocitul suflet. De pe față
Mi-ai şters tăcuta lacrimilor ceață,
Să am de bucuria vieții parte ;
9. Să-mi port printre cei vii modesta cale,
Picioarele să nu mi se topească,
Să scap de slăbiciunea omenească,
Să merg, smerit, sub chipul Feței Tale.
10. Crezut-am, pentru-aceea am grăit.
Cred şi-nțeleg şi m-am smerit în mine.
11. Minciună-i omul. Pulberi şi ruine.
Eu însumi sunt pierdut şi rătăcit.

12. Cum, dar, voi răsplăti Celui Etern
Miracolul schimbării, ce mă face
Să intru iar, din chin, prin chin, în pace,
Să-mi scald din nou în raze ochiul tern ?
13. În mâini, pe buze-mi tremură paharul,
Paharul mântuirii, când Îl chem,
Când port în suflet numele-I suprem
Şi setea mea n-o stinge decât harul.
14. Voi împlini (cum n-am putut, vai mie !,
Să le-mplinesc : de-aceea-s pedepsit),
Voi împlini ce-n public am rostit :
Făgăduințele făcute Ție.
15. Pieirea cuvioşilor e scumpă
Celui Etern. O, de-ai găsi cu cale
16. Să mă asculți ! Sunt rob, odrasla roabei Tale,
Tu ai decis ca lațu-mi să se rumpă.
17. Dar, luminat, nevolnicul de mine
18. Voi invoca mereu Preasfântu-Ți Nume,
În mijlocul evlavioasei turme
Pe care Tu o păstoreşti. Voi ține
Tot ce-am promis, cu ochii plânşi spre Tine.
19. În curtea casei Tale, în mulțime.
În chipul tău ceresc, Ierusalime.

120

1. Spre Cel Etern, când spaima mă sfâşie,
Glasu-mi ridic. Şi El îmi dă tărie.
2. Salvează-mă de buza mincinoasă,
De otrăvita graiului melasă !
3. Ce vrei, ce-aştepți, ce-mi tot arunci în cârcă
Tu, limbă-nşelătoare de năpârcă ?
4. Săgeți o să primeşti. Săgeata iute
Şi jarul de ienupăr ce-o ascute.
5. Vai mie! Pribegesc şi mă petrec
Ca iarba şi ca floarea, la Meşec.
Căci locuiesc, zăbavnic şi hoinar,
Printre străini, în corturi, la Chedar.
6. Destul avut-a sufletu-mi sălaş

Doar printre oameni cruzi şi ucigaşi.
7. Eu nu-s aşa. Eu pentru pace sunt.
Dar, încă de la primul meu cuvânt,
Ei numai harță cată, spumegând...

121

1. Mi-am ridicat privirea către creste :
De unde o să-mi vină ajutorul ?
2. De la Cel Veşnic vine, Creatorul
Pământului şi-al bolții. Cel ce este
3. Nu va lăsa să-ți şovăie piciorul
Nici nu va dormita, căci te păzeşte.
4. Privirea Sa e pururea deşteaptă,
Veghind şi ocrotind pe Israel.
5. Temeiul tău rămâne numai El,
Umbrar divin, pe mâna ta cea dreaptă.
6. De-aceea, astrul zilei nu te arde
Şi, noaptea, luna nu te va orbi.
7. Te apără de orice răutate
Şi sufletul de rău ți-l va feri.
8. Va şti când eşti aproape sau departe,
Va şti când vei pleca sau vei veni.
Cel Veşnic din pieire te abate –
În veci de veci sub paza Lui vei fi.

123

1. Înalț, o Doamne, ochii mei spre Tine,
Spre Tine, care-n ceruri locuieşti.
2. Cum ochii unor robi aşteaptă veşti
Şi semne evidente de mai bine
Din mâinile stăpânilor fireşti,
Aşa privim şi noi, dorind, în sine,
Ca îndurare să ne dăruieşti.
3. Ai milă, Doamne ! Doamne, fie-Ți milă,
Căci suntem plini de scârbă şi dispreț.
Cel fără griji se uită îndrăzneț,
Batjocorind făptura-ne umilă.

4. Ni-e sufletul cuprins de-o mare silă
Când vede-orgoliul insului semeț
Ce ne priveşte crud, ca o reptilă.

126

1. Când Domnul pe captivii din Sion
I-aduse înapoi, parcă visam.
2. Cu gura noastră cântece cântam.
Da, intonam cântări cu vesel ton.
Atunci se glăsuia printre popoare :
„Cel Veşnic pentru ei a făptuit
3. Mărețe lucruri !” El ne-a izbăvit,
De-aceea exultăm în adorare.
4. Eliberează-i, Doamne ! Să revie
Toți prinşii noştri. Să-i vedem cum curg,
Din sud, ca nişte râuri, în amurg,
Din miazăzi, de-a lungul, pe câmpie !
5. Cei care semănat-au lăcrimând
Vor secera de-acum cu bucurie.
6. Cel ce plângea pe brazde, trist şi frânt,
Cel ce punea sămânța în pământ
Cu ochii plini de lacrimi, iată Ție
Îți mulțumeşte azi, adăugând
Snop lângă snop, pe trudnica-i moşie.

127

1. Dacă Cel Veşnic bietul tău sălaş
Nu ți-l zideşte, vană-i orice trudă !
Şi straja-n van veghează şi asudă
Dacă Cel Veşnic nu vrea să te-audă
Şi burgul nu-ți păzeşte de vrăjmaşi.
2. Zadarnic vă treziți când încă-i noapte,
Zadarnic vă culcați în zori de zi,
Cu-o pâine de dureri spre-a vă hrăni !
Căci sursele de miere şi de lapte
Şi carne din belşug şi azimi coapte
Iubiții Săi le au, chiar de-ar dormi.
3. Copiii de la Domnu-s moştenire,

E o răsplată-al pântecului rod.
4. Asemeni cu-o săgeată-i orice plod
Ieşit din tinereţe şi iubire.
5. Ferice de acel cu tolba plină !
Căci nu se teme, nu e ruşinat
La poartă aşteptând, ca un bărbat,
Duşmanul să-l înfrunte şi să vină.

129

1. Destul m-au asuprit din tinereţe
Cu ura lor tenace şi nătângă !
2. Dar n-au putut tăria să mi-o-nfrângă
(Să spună Israel. Şi să înveţe !)
3. Mi-au tras cu plugul brazde pe spinare,
M-au scos în calea morţii şi-a furtunii.
4. Dar Domnu-i drept. I-a retezat din funii
Pe-acei care voiau să mă doboare.
5. Să dea-napoi. S-ajungă de ruşine
Cei ce urăsc Sionul. Să arate
6. Aidoma cu ierbile uscate
Ce cresc pe-acoperişuri în ruine.
7. Secerătorul braţul nu-şi avântă
Spre-a le tăia. Şi nici n-ajung să fie
Culese-n snopii falnici pe câmpie.
Aşa-s cei răi : pierduţi pe veşnicie.
8. Preasfântu-Ţi Nume nu-i binecuvântă.

130

1. Din adâncime, Domnul meu, Te strig !
Adâncul mă absoarbe, mă supune.
2. Ascultă-mi glasul ! Neguri mari şi frig
Preschimbă orice clipă-ntr-o genune.
Urechea pleacă-Ţi. Singur sunt, pe-un dig,
Între vâltori teribile, nebune.
3. O, de-ai păstra aducerea-aminte
A tot ce-a fost şi e nelegiuire,
Cine-ar putea, cu duh de-mpotrivire,
Să-Ţi şadă, Ţie Doamne, dinainte ?

4. Dar Tu iertare eşti. Şi, prin iertare,
Inspiri în noi izbăvitoarea teamă.
5. Pe Domnul Îl aştept. Oare mă cheamă ?
Nădăjduiesc în dulcea Lui chemare.
6. Sufletul meu pe Cel Etern aşteaptă
Mai mult decât străjerii dimineața.
Mai mult decât străjerii ce-şi îndreaptă
În zori spre soare zâmbetul şi fața.
7. Încrede-te în Domnul, Israele,
Căci numai El înseamnă fericire,
Belşug de îndurare, mântuire
De suferințe trudnice şi grele.
8. O, Cel Etern Se-ndură. Îți arată
Că te-a iertat dac-ai greşit odată.

131

1. Eu, Doamne, n-am o inimă-ngâmfată,
Privirea mea nu-i crudă şi trufaşă.
M-am aşezat, în sacra Ta guaşă,
Departe de-a orgoliilor ceată.
Tot ce-mi întrece firea nu mă-mbată,
Nu vreau să fiu nici principe, nici paşă.
2. Sufletul meu e pur. El Ți se-arată
Ca pruncul înțărcat ce doarme-n faşă...
Ca de copil sunt gândurile mele
Ca un copil doresc, vorbesc şi tac.

3. Încrede-te în Domnul, Israele !
Încrede-te de-acum şi până-n veac.

133

1. Ce dulce-i pentru frați să viețuiască
În trainică şi paşnică unire !

2. Aidoma-i această-nchipuire
Cu mirul de pe barba preoțească
A lui Aaron. Cu mirul ce se scurge
Din pletele-i pe barbă şi veşminte.

3. Aidoma-i cu roua bolții sfinte,
Dar sclipitor al mâinii demiurge
Peste Sion, pe pantele celeste.
Aici a rânduit Cel care este
Şi binecuvântări şi bucurie –
Viață-n veci şi pentru veşnicie.

134

1. Să-L binecuvântați pe Domnul, iată,
Toți slujitorii Săi. Toți slujitorii.
Acei ce vă petreceți noaptea toată
2. În casa Lui. Cu mâna ridicată
Spre sfântul Său locaş, voi, muritorii,
Să-L binecuvântați ! Umilă ceată,
3. La rându-ți fi-vei binecuvântată
De Cel ce mişcă cerurile, norii,
Pământul, omul, marea-nvolburată...

137

1. Pe țărmuri, lângă Râu, la Vavilon,
Ne-am aşezat, gemând şi murmurând.
Şi-am început să plângem, rând pe rând,
Când ne-am adus aminte de Sion.
2. Curgea alături fluviul, ca un şarpe,
Unindu-se cu-ai lacrimilor stropi.
Şi noi am prins în sălcii şi în plopi
Firavele şi jalnicele harpe.
3. Acolo-nvingătorii ne cerură
Să le cântăm. Ei, care ne-au răpus,
Vroiau să stăm acum cu fruntea sus,
Psalmodiind în ritmuri şi măsură...
4. Cum am putea noi imnurile Tale
Să le-nălțăm într-un pământ străin ?
Noi, plini de-ndurerare şi venin,
Sătui de umilințe şi de jale ?
5. De-am să te uit cândva, Ierusalime,
Uitat să fiu de însăşi dreapta mea !

Uscată ca un ciot, ca o surcea,
Să cadă şi să zacă lângă mine.

6. Să-mi stea inertă limba-ntre măsele,
Lipită-n cerul gurii, dacă eu
Te pierd din gând. De nu vei fi mereu
Motiv şi ţel al desfătării mele !

7. De fiii lui Edom adu-Ţi aminte,
Tu, Cel Etern ! Cum, în cumplita zi,
Strigau : „Distrugeţi până-n temelii !
Nimic să nu mai fie ca-nainte !”

8. Fiică a lui Babel ! Devastată
Vei fi şi tu. Ferice de acel
Ce-ţi va întoarce răul. Tot la fel
Cum ne-ai făcut tu nouă altădată.

9. Durerea noastră-i sumbră şi adâncă.
Ferice de acel care-ntr-o zi
Pe pruncii tăi plăpânzi îi va izbi
Şi-i va zdrobi şi-i va strivi de Stâncă...

141

1. Doamne, Te chem; vino degrabă la mine !
Glasul mi-ascultă, fiindcă necontenit Te ador.

2. Ca jertfa de seară să-Ţi fie braţu-mi implorator,
Ca tămâia – rugăciunile pline de plâns şi suspine.

3. Pune-mi, Tu Doamne, o strajă la gură,
Uşa buzelor mele o-nchide !

4. Inima să nu mi-o abat către gânduri perfide,
Către fapte mişele şi oameni lipsiţi de măsură ;
Să nu-mpart bucate cu ei din scârbavnice blide.

5. Când cel drept mă loveşte, e pentru mine
o cinste, o favoare,
Când mă mustră, îmi pare că mă unge cu mir.
Capul nu-mi întorc de la el, nu mă mir,
Dar mă rog împotriva celor cuprinşi
de a urii fervoare.

6. Ştiu însă: Când judecătorii lor vor fi zvârliţi
de pe stânci,
Atunci şi ei vor asculta cu plăcere cuvintele mele,
Atunci vor pricepe c-au umblat pe căi rele

Târându-se-n beznă, ca fiara, pe brânci.
7. Vai nouă : Cum plugul răstoarnă şi risipeşte nămolul,
Cum brazde întoarce în lung şi în lat,
Cum bulgării se sparg şi se-abat,
Tot aşa ni se dizlocă scheletul când ne-nghite Şeolul !
8. De-aceea spre Tine, Cel Veşnic, privirea-mi îndrept.
Sufletul nu-mi părăsi. Dă-mi adăpost. Mă păzeşte
9. De cei ce-mi aşază curse pe cale, hoţeşte ;
Doar de la Tine salvare aştept !
10. Ei înşişi să cadă în laţul întins
Iar eu să ies liber în marea lumină
Prin care înţelepciunea şi splendoarea divină
Tot ce-i rău şi meschin şi nedrept au învins.

150

1. Pe Domnul lăudaţi-L. Lăudaţi
Pe Dumnezeu în locul Său cel sfânt.
În ceruri lăudaţi-L, contemplând
2. Puterea Sa. Şi iarăşi lăudaţi
Faptele-I mari. Nu veţi putea nicicând
Imensitatea să I-o măsuraţi.
3. Cu glas de corn văzduhul săgetaţi,
Cu lira şi cu harpa. Fremătând
4. În dans. Tamburul, flautul plăpând
Se-ngemănează-n imn, ca nişte fraţi.
Sonore corzi, treziţi-vă, vibraţi !
5. Şi voi, caval, chimvale, rând pe rând,
Şi toate laolaltă, răsunaţi !
6. Tot ce viaţă are pe pământ
Să-L laude pe Cel Etern şi Sfânt.
Să-L preamărească laic şi monah.
Să-L adorăm cu toţi. Hallelu Yah !

E c c l e s i a s t u l

I

1. Aşa grăit-a vechiul *Qoheleth* [1],
Fiul lui David, regele poet,
El însuşi rege în Ierusalim.
2. Aşa grăit-a : *Havel Havalim* [2] !
El, Qoheleth, Ecclesiastul, spune,
În necuprinsa lui înțelepciune :
Deşertăciune-i tot. Deşertăciune !
3. Într-adevăr, cu ce se-alege oare
Sărmanul ins din truda lui sub soare ?
Ce foloseşte *omul scos din lut* [3]
Trudind o viață-ntreagă neştiut ?
4. Trec generații, una câte una,
Şi vin, şi trec, şi trec, şi vin întruna.
Pământul doar rămâne-ntotdeauna.
5. Răsare astrul zilei. Şi apune.
Goneşte din genune în genune,
Spre locul unde iar o să apară
A doua zi. Când va apune iară.
6. Şi vântul. Ghem de vaier şi suspine,
Se-ndreaptă către miazăzi, revine,
Urcă spre nord, se-ntoarce, dă târcoale
La nesfârşit prin cercurile sale.
7. Se varsă-n mări zăpada iernii toată,
Dar marea nu se umple niciodată.
Pâraie, fluvii, picurii din ciuturi
Vâslesc, ca nişte stoluri verzi de fluturi,
La locul lor dintâi, la începuturi.

*****

8. Istovitor e totul. Graiul gurii
Nu poate prinde freamătul făpturii,
Atât de mult se zbuciumă şi-asudă
Foşgăitoarea lumilor armadă.
Nu pridideşte ochiul să tot vadă
Şi-auzul nu se satură s-audă.

9. Ce-a fost cândva, n-o să mai fie oare ?
Ce s-a-ntâmplat cândva, nu va mai fi ?
Ba da. Se-ntorc cu toatele-ntr-o zi.
Încât conchid : Nimic nu-i nou sub soare.
10. Dacă vreun glas îmi susură-n ureche
Vorbind de-un lucru nou, nici nu-l ascult.
Acel ceva a fost demult, demult,
Ne-a precedat, din veac, în vremea veche.
11. Cei care au trăit mai înainte
Uitați sunt azi. Şi-aidoma vor fi
În veci de veci ai oamenilor fii.
Toți cei de-acum şi cei ce vor veni.
Urmaşii lor nu-i vor mai pomeni,
Căci nu există-aducere-aminte.

*

12. Eu rege-am fost cândva în Israel.
Eu, Qoheleth, cândva-n Ierusalim.
13. Şi am hrănit în inimă un țel:
Să-ncerc a înțelege în vreun fel
Această lume-n care viețuim
(Un chin cumplit, pe care Elohim
Ni-l dă, să ne strivească întru el).
14. Am cercetat, cu sârg şi cu sudoare,
Tot ce-mplinim şi nu-mplinim sub soare.
Am cercetat. Şi iată, toate sunt
Deşertăciuni. Şi goană după vânt.
15. În van te lamentezi şi te nedumeri.
Nu poți să-ndrepți ce-i strâmb din şold sau umeri
Şi ce lipseşte n-ai să ştii să numeri.
16. Rostit-am deci în inima-mi, zicând :
Aici în *Iebus* [4] n-a domnit nicicând
Un împărat care să poată spune
Că m-ar întrece în înțelepciune.
17. Şi-am vrut cu de-amănuntul a pricepe
Înțelepciunea când şi unde-ncepe,
Să descifrez ce sunt, ce-au fost să fie
Prostie, cunoştință, nebunie.
Şi-am înțeles că-atare gânduri sunt

Tot vanități. Şi goană după vânt ;
18. Că-n bogăția-nțelepciunii zace
(Precum un hoit uscat în carapace)
Amărăciunea neputinței tale.
Ieşire nu-i. Nu este nici o cale.
Multă-i știința ? Multă-i şi durerea.
Aceasta ți-e averea. Şi puterea.

II

1. I-am zis inimii mele : Spre plăcere
Îndreaptă-te. Şi veselie cere.
Şi ia de la viață cele bune.
Dar vai : Şi-acestea-s tot deşertăciune !
2. Numit-am astfel râsul nebunie.
Şi voioşia ? Ce-mi mai spune mie...
3. Apoi am cugetat : În desfătare
Şi-n vin scălda-voi carnea-mi muritoare,
În timp ce inimii îi voi impune
Să bată doar în ritm de-nțelepciune,
Lucidă şi atentă, scrutătoare,
Spre-a observa prostia cât de mare-i
Şi ce e nimerit să întreprindă
Sub soare omenimea suferindă.
4. Făcut-am lucruri strălucite : Case,
Sădit-am vii întinse, tămâioase,
5. Grădini, dumbrăvi. Şi am plantat în ele
Pomi roditori, cu fructe mari şi grele.
6. Săpat-am iazuri, lacuri, rezervoare,
Să ud copacii doldora de floare.
7. La mine-n curte, robii, servitorii
Şi-au înmulțit şi şi-au crescut feciorii,
Avut-am oi nenumărate, vite
Ce-acopereau pământul sub copite.
I-am depăşit, prin marea lor mulțime,
Pe toți acei care, din străvechime,
Te-au cârmuit cândva, Ierusalime.
8. Argint şi aur. Regii şi satrapii

Săltau în jurul meu cum saltă țapii.
Adus-am cântăreți şi cântărețe,
Să-mi legene auzul la ospețe,
Şi-a oamenilor vană dezmierdare,
Nădăjduind delicii şi uitare :
O soață mi-am adus. Şi țiitoare.

9. Am fost măreț. Pe toți i-am întrecut.
Pe toți care tronat-au în trecut,
Fie că-i ştim, fie că nu-i mai ştim,
Aici în Iebus, în Ierusalim.
Dar nu m-am rătăcit de prea mult bine –
Credeam că-nțelepciunea-i lângă mine.

10. Tot ce poftit-au ochii, au primit.
Şi inima, la fel. S-a-mpodobit
Din munca mea. Le-am dat tot ce-au dorit.
Totu-i plătit. Şi totul e de-a gata.
Eu am muncit, tot eu am irosit :
Aceasta mi-a fost partea. Şi răsplata.

*

11. Şi iată, m-am uitat cu luare-aminte
La tot ce făurisem mai-nainte,
La toată truda mea covârşitoare.
Privit-am iubitor, ca un părinte,
Dar vechiul gând mi-a încolțit în minte :
Deşertăciune-i truda. Şi vânare
De vânt. Şi fără nici un rost sub soare.

12. Privirea mi-am întors, ca să revadă
Eterna şi zadarnica triadă :
Prostie, nebunie, înțelepciune.
Vroiam să ştiu, simțeam că mă răpune
Imboldul dureros de-a înțelege.
Căci ce-ar putea un om de rând să facă,
În viața lui umilă şi săracă,
Mai mult decât a făptuit un rege ?

13. Şi-am fost încredințat că-nțelepciunea
Cu mult e mai presus de nebunie,
Aidoma luminii ce-mprăştie
Tenebrele ce-acoperă genunea.

14. Cel înțelept sub frunte ochii-şi poartă,
Iar cel neghiob orbecăie în beznă,
Legat cu lanțul negurii de gleznă.
Dar pe-amândoi îi paşte-aceeaşi soartă.
15. Am zis inimii mele : Aşadar,
Devălmăşia pulberii aştept !
Nebunul şi cu mine o să fim
De-a valma în acelaşi țintirim...
Şi-am zis inimii mele, iar şi iar :
La ce mi-a folosit că-s înțelept ?
Deşertăciune-i tot ce viețuim.
16. Căci pomenirea celui fără minte
La fel cu-a înțeleptului va fi.
Nu-s veşnice. Le va pecetlui
Uitarea, în uitatele morminte.

*

17. Vai, drept aceea, am urât viața,
Căci cele de sub soare rele sunt !
Deşertăciune-i noaptea, dimineața,
Deşertăciune-s arşița şi gheața,
Amărăciunea, râsetul sau greața...
Deşertăciune. Goană după vânt.
18. Şi am urât tot ce-am muncit sub soare,
Urât-am truda mea, căci am s-o las
Celui ce-mi vine-n urmă cu un pas,
El însuşi o nălucă pieritoare.
19. Şi cine ştie, cine poate spune
Dacă va fi nebun sau înțelept ?
Aşa sau altfel, n-am cum să-l îndrept.
Ce-am măiestrit, el sparge, descompune.
Zadarnic am fost harnic şi deştept :
Strădania mi-a fost deşertăciune.
20. M-am prăbuşit atunci în disperare
Pentru întreaga muncă ce-am muncit,
Pentru întreaga muncă de sub soare.
21. Căci omul înțelept şi cumpănit
Îşi lasă lucrul său, agonisit
Cu ştiință, cunoştință şi ardoare,

Îl lasă celui care n-a trudit.
Acesta e un rău nespus de mare,
Deşertăciune e. Şi-un rău cumplit.

22. Ce-i mai rămâne omului să spere
Din râvna lui ? Din grijile de azi ?

23. Zilele lui nu sunt decât necaz.
Nici noaptea n-are somn şi mângâiere,
Nici noaptea n-are inima-i răgaz.
Deşertăciune, deci. Nimic. Părere.

24. Aceasta însă am văzut-o eu :
Că bine-i să mănânce şi să bea,
Să fie mulţumit de munca sa,
Cu care însuşi s-a trudit din greu.
Dar tot ce are spre-a se bucura
Primeşte numai de la Dumnezeu.

25. Într-adevăr, în lume nimeni nu-i
Îndestulat decât prin vrerea Lui.

26. El dă ştiinţă, dă înţelepciune
Şi bucurie numai celui care
E bun şi-ascultă-a Domnului chemare.
Iar păcătosul trebuie s-adune
Pentru cel bun. Şi-aceasta-i doar vânare
De vânt. Şi-aceasta-i doar deşertăciune.

III

1. Există-un timp prielnic pentru toată
Alergătura omului sub cer.
Nimic nu scapă legii lui de fier
Şi tainei lui, în veci nedezlegată.

2. E vreme să te naşti şi-apoi să mori.
E vreme a sădi, şi iarăşi este
O vreme să culegi şi să măsori
Zădărnicia roadelor agreste.

3. E-o vreme să răneşti şi să ucizi,
O vreme să aduci tămăduire ;
E-o vreme să dărâmi, ieşit din fire,

Şi alta, s-aşezi grinzi şi cărămizi.

4. Vreme-i să plângi, sau râsul să te-mbie,
Căci râs şi plâns la fel sunt de fireşti.
E-o vreme să jeleşti şi să boceşti
Şi-o vreme să tresalți de bucurie.

5. E vreme să zvârli pietre, lapidând
Un ins, o vietate sau o umbră.
Şi-apoi, abandonând pornirea-ți sumbră,
S-aduni acele pietre, rând pe rând.
E-un timp să-mbrățişezi. Şi, negreşit,
E-o vreme să renunți la-mbrățişare.

6. Vreme-i să strângi, să fii în căutare,
Şi-un timp să prăpădeşti ce-ai dobândit.
E vreme să păstrezi. Şi vreme, iar,
S-arunci nepăsător cele păstrate.

7. Vreme-i să rupi veşminte sau brocarte
Şi vreme-i să cârpeşti şi să repari.
Există-un timp anume când se tace
Şi-un altul, tot anume, spre-a vorbi.

8. O vreme spre-a urî, şi spre-a iubi.
Un timp pentru război şi pentru pace.

*

9. Care-i câştigul celui ce asudă,
Al celui ce-a trudit şi s-a trudit ?

10. Ştiu : Dumnezeu i-a dat această trudă,
Pentru-a se tortura la nesfârşit.

11. Iah Elohim făcutu-le-a pe toate
Frumoase foarte şi la vremea lor.
El a sădit în insul trecător
Ideea însăşi de eternitate.
Dar omul să ghicească tot nu poate
Ce-a plănuit divinul Creator.

12. Atunci am chibzuit că bucuria
Şi traiul bun în cursul vieții tale
Sunt fericirea ta. Singura cale
Prin care-ți amăgeşti nimicnicia.

13. Dar, dacă omul bea, dacă mănâncă

Din rodu-mbelşugat al muncii, dacă
Poate să râdă-n voie, să petreacă,
E-un dar din mila Domnului adâncă,
Un dar pe care-aşa a vrut : Să-l facă !

14. Am înțeles deplin că-nfăptuirea
Celui Etern, eternă-i. Nu se poate
Nimic adăuga, nici a se scoate.
De neatins pe veci Îi e zidirea.
Şi Domnu-astfel le-a zămislit pe toate
Spre-a-L teme. Şi-a-I slăvi nemărginirea.

15. Ce este azi, a fost. N-a dispărut.
La fel ce-o să urmeze după noi.
Ne plimbă caruselul nevăzut.
Iah Elohim aduce înapoi
Tot ce-a lăsat să lunece-n trecut.

16. Am constatat, de-asemenea, sub soare,
Că-n locul spre dreptate rânduit
Fărădelegile s-au oploşit.
Că cel cucernic geme sub teroare,
Împovărat de cel netrebnicit.

17. Am zis inimii mele : Cel Etern
Va despărți ce-i rău şi ce e bine.
În limpezimea pravilei divine,
Bine şi rău se cern şi se discern.
Căci fiecare punere la cale
Şi orice faptă are-o vreme-a sa
Când se va lămuri şi judeca :
Ştie Cel Veşnic legea casei Sale.

18. Şi spus-am iarăşi : Domnul astfel face
Numai cu fiii oamenilor. Care
Sunt cercetați şi puşi la încercare,
Ca să-nțeleagă toți şi fiecare
Că nu sunt decât nişte dobitoace.

19. Cu-adevărat, şi om şi dobitoc
Aceeaşi soartă-mpart. De mortăciune.
Acelaşi duh. Al zilelor soroc
Aidoma-i trimite-n stricăciune.
De-aceea intru-n sinea mea şi zic :
Nu-i omul mai de vază-ntru nimic.
Şi totul nu-i decât deşertăciune.

20. Tot ce există merge, mână-n mână,
Pe drumul din țărână în țărână.
Jivină ? Om ? Aceeaşi vargă-i mână.
21. Ştii tu că duhul tău va lua-avânt
Să urce, ca o boare, în văzduh ?
Şi că, din animal, acelaşi duh
De viață va descinde în pământ ?
22. Nu ştii. Şi, drept aceea, mi se pare
Că pentru om nimic nu-i mai de preț
Decât plăcerea purei dimineți,
A zilelor fierbinți şi-a nopții clare.
Aceasta-i partea sa. Căci cine oare
Îl va-nvia din pir şi din scaieți,
Să vadă ce va fi după ce moare ?

IV

1. Şi iarăşi m-am întors. Şi am privit
Imensă, silnicia de sub soare.
De-o parte, lacrimi fără consolare,
De alta – omul crunt, nemernicit,
Lovind şi prigonind, nestingherit,
Pe cei lipsiți de orice apărare.
2. Şi-am fericit pe cei ce-au răposat
De mult şi dorm în negură adâncă,
Decât pe cei care viază încă
Şi-n ghearele neliniştii se zbat.
3. Dar mult mai fericit mi s-a părut
Cel care nici măcar nu s-a născut,
Căci nu va apuca să se-nfioare
De relele câte se fac sub soare...

*

4. Oricare izvodire sau izbândă
A omului, în lucrul său, nu sunt
Decât rivalitate, ciudă, pândă,
Invidie, de-a pururea flămândă.

Deşertăciune. Goană după vânt.
Unii-s făloşi, iar alţii – slabi şi goi,
Unii gonind, iar alţii dormitând.
5. Cu mâna-n sân, nebunul, printre noi,
Îşi iroseşte timpul, murmurând :
6. Mai bine-un pumn de-odihnă, decât doi
De trudă şi-alergare după vânt.

*

7. Şi iată încă o nepotrivire
8. Sub soare : Un bărbat fără copii,
Fără rudenii. Totuşi, zi de zi,
Trebăluieşte pân' la istovire,
Cu ochii aţintiţi la avuţii.
Dar vine-o clipă când în sine-şi spune :
De ce şi pentru cine m-am zdrobit ?
De ce lăsat-am sufletu-mi lipsit
În mijlocul atâtor lucruri bune ?
Prea târziu însă. Zile nu mai sunt.
S-au stins, aşa cum soarele apune.
Vezi, şi-aceasta-i tot deşertăciune
Şi rea-ndeletnicire pe pământ.

*

9. Mai fericţi sunt doi, căci au răsplată
Îndeajuns pentru silinţa lor.
10. Când cade unul, celălalt îndată-l
Ridică şi îi vine-n ajutor.
Dar cel stingher, ce se va face oare ?
Prieten n-are, n-are cunoscut.
De va cădea, rămâne-va căzut.
Trec semenii şi nici n-au fost văzut
De mai trăieşte încă sau de moare.
11. Asemenea, când doi, pe căpătâie,
Pun tâmpla, e şi tihnă, e şi cald.
Însă cel singur, sub al iernii fald,
Îngheaţă sloi, din creştet la călcâie.
12. Şi dacă un tâlhar, setos de sânge,

Atacă pe vreunul dintre ei,
Cellalt grumazu-n menghină i-l strânge.
Reține : Sfoara împletită-n trei
Cu mult mai anevoie se va frânge.

*

13. Copilul oropsit, dar luminat
Adesea-i mai de preț decât un rege
Bătrân, fără de minte, fără lege
Şi care nu acceptă nici un sfat.
14. Copilul poate-oricând din închisoare
Să fie scos. Şi, într-o bună zi,
Deşi născut sărac, va-mpărăți.
15. Văzutu-i-am atunci pe toți cei vii
Cum se-mbulzesc în urma lui sub soare.
A tânărului ce-l va moşteni
Pe rege în obştească adunare.
16. Popor fără sfârşit. Curgând, curgând,
Asemeni unui râu, cu el în frunte.
Însă triumful cât e ? Până unde ?
Urmaşii n-or să-l vadă conducând,
Nu se vor bucura-ntru el nicicând,
Căci şi-n acest spectacol se ascunde
Deşertăciunea. Goana după vânt.

*

17. Când mergi în templul Domnului, ia seama
Cum calcă pe podele pasul tău.
Dacă te-apropii, stai şi-ascultă. Teama
Şi dragostea te-aduc spre Dumnezeu.
La cei nebuni, la jertfa lor, ia seama :
Ei doar atâta ştiu : Să facă rău.

V

1. Nu-ți trage-n grabă straja de la gură

Şi inima să nu ți-o ia-nainte,
Bolborosind o droaie de cuvinte,
Cuvinte fără noimă şi măsură.
În fața Celui Veşnic, se cuvine
Să stai plecat şi să-L adori tăcând :
El e în ceruri, tu eşti pe pământ !
Deci drămuieşte-ți fiece cuvânt,
Să-ți fie, dar, cuvintele puține.

2. Fiindcă-aşa cum visurile-arată
Că omu-i ros de-ngrijorări, nebunul
Se-nfoaie-n vorbărie, ca păunul,
Dezvăluindu-şi slaba judecată.

*

3. Când faci lui Dumnezeu un jurământ,
Nu-l pierde din vedere. Ia aminte
Să-l împlineşti. Căci cei fără de minte
N-au trecere şi nici un crezământ.
Tu săvârşeşte ce-ai făgăduit
4. Şi nu uita : Să taci e mult mai bine,
Mai fără de primejdii pentru tine,
Decât să juri în van, ca un smintit.
5. Nu-ți lăsa glasul vorbe să deşire,
S-anime al păcatelor alai.
Trimisului divin nu-i spune : Vai !
Ce pot să fac ? A fost o rătăcire !
Ci teme-te. Cel Veşnic proasta-ți fire
Va mistui. Şi-asemeni, tot ce ai.
6. Din zbuciumul temerilor deşarte
Se nasc coşmaruri, ies deşertăciuni,
Răsar pălăvrăgeli şi inşi nebuni –
Vârteju-ntreg al vieții către moarte.
Tu însă, la lărgime şi la greu,
Atâta să te temi : De Dumnezeu !

*

7. Când vezi că cel sărac e asuprit,
Că dreptul e-nfruntat, că în cetate

Nu sunt bunăvoire şi dreptate,
Să nu te miri. Aşa-i orânduit.
Mai-marele-i ţintit şi cântărit
De-un altul, şi mai mare, mai slăvit,
Şi Cel Etern veghează peste toate.

8. Dar pentru ţară-i totuşi de folos
Un rege care seamănă şi ară,
Care iubeşte câmpul gras, mănos,
Şi îndrăgeşte ţarină şi ţară.

*

9. Cei cărora le place să adune
Argint şi-averi, adună în deşert.
Pe-o parte stivuiesc, pe alta pierd :
Şi-aceasta este tot deşertăciune.
10. Pe cât s-au canonit şi le-au sporit,
Pe-atât sporesc şi cei ce le devoră.
Munca de-un an se spulberă-ntr-o oră –
E-nşelăciune banul jinduit.
Devoratorii-s lacomi. Ce-i rămâne
Aceluia numit de ei : Stăpâne,
Decât că le contemplă uluit ?
11. În schimb, cât de adânc şi cât de dulce
Se-afundă lucrătorul seara-n pat,
Oricât ar fi băut şi-ar fi mâncat.
Pe când belşugul celui îmbuibat
Nu-i dă răgaz să doarmă, să se culce.

*

12. Un rău teribil am văzut sub soare :
Averi deoparte puse, ani în şir,
Înscrise grijuliu cu tibişir,
Spre ghinionul celui ce le are.
13. Căci, de se prăpădesc din întâmplare
(Există întâmplări, nenorociri),
Fiului său nu-i lasă nici un fir
De-agoniseală. Doar îndurerare.
14. Cum a ieşit din sânul maicii sale,

Fără nimic şi gol, va şi pleca.
Nici un crâmpei din toată munca sa
Nu va purta-n căuşul palmei goale.

15. E-ngrozitor acest aşezământ,
E-un rău copleşitor, de nenumit :
Ca să se ducă-aşa cum a venit...
Şi ce folos că i-a fost munca-n vânt ?

16. Ba mai mult încă : Viaţa şi-a trăit
În beznă, în angoasă, pătimire,
În boală şi necazuri peste fire,
Zbătându-se-n dureri necontenit.

17. Încât, repet : E şi frumos şi bine
Ca omul să mănânce şi să bea
Din fruptul trudei sale-n viaţa sa,
Sub soare, sub privirile divine.
Aceasta-i partea care îi revine,
O altă parte-n veci nu va avea.

18. Şi dacă-ncearcă marea bucurie
De a trăi-n plinirea muncii lui,
De-a căpăta şi bani şi bogăţie,
Omul acela trebuie să ştie
Că toate-acestea-s darul Domnului.

19. El nu se mai gândeşte cât de scurte-i
Sunt zilele. Fiindcă Dumnezeu
Îi picură în inimă mereu
Nectarul vieţuirii. Ca să uite
Că-i doar un strop de lut, de minereu.

VI

1. Există-un rău pe care l-am văzut
Adeseori sub soare. Şi-i apasă
Pe muritori sub crâncena-i carcasă.
Un rău frecvent, atroce, de temut.

2. Cel Veşnic i-a dat unuia averi
Şi bunuri şi mărire. Nu-i lipseşte
Nimic din tot ce sufletu-i doreşte.
Dar Dumnezeu, din locul Său din cer,

Îl face să le scape printre deşte.
Mai mult : Unui străin în braţe-i pune
Avutu-ntreg. Unui străin flămând.
Şi-acesta trupu-şi satură, mâncând
Tot ce-a clădit bogatul asudând.
Deci, iată încă o deşertăciune
Şi-un rău grozav de mare pe pământ.

3. Poate un om să aibă-n bătătură
O sută de copii. Şi anii lui
Să fie fără număr. Dacă nu-i
Sătul sufletul său, şi nu se-ndură
Nici să-l îngroape cei din preajma lui,
Eu cred că până şi o stârpitură
Nu-i pare mai mizeră nimănui.
4. Căci stârpitura, fătul lepădat,
Cum a venit, asemenea se duce.
Străbate doar a beznelor răscruce,
Cu numele în beznă-nveşmântat.
5. N-a cunoscut ce-s razele de soare,
Lumină n-a văzut. De-aceea spun
Că are un destin cu mult mai bun
Şi că odihnă mult mai lină are.
6. De-ar fi trăit şi două mii de ani
Omul acela fără de noroc,
Oare nu merg cu toţii la un loc,
Străpunşi de rădăcini şi bolovani ?

*

7. Întreaga muncă-a omului slujeşte
Doar gurii lui. Şi totuşi, niciodată
Dorinţa nu îi este-astâmpărată
Şi cugetul nu i se potoleşte.
8. Cât capătă-nţeleptul, tot asemeni
Primeşte şi nebunul. Ce prinos
I se aduce insului sfios
Că ştie să se poarte între semeni ?
9. Mai bine a privirii-ncredinţare
Decât, poftind, să arzi ca un tăciune,
Împuns de-a lăcomiei strămurare.

Dar amândouă una sunt : Vânare
De vânt. Doar una sunt : Deşertăciune.

*

10. La tot ce ia fiinţă, trepidând,
Un nume i s-a dat de mai-nainte.
Destinul creaturii e-n cuvinte :
Din nume ştim că *omu-i de pământ* [5].
Încât el nici nu poate, nu e-n stare
În pricină să intre cu Acel
Ce-i infinit mai tare decât el.
Rămâne în terestra încleştare.

*

11. Din tot ce n-au găsit, şi n-au pierdut,
Din goana după vânt, vacuitate,
Ce avantaj au oamenii de lut ?
Căci în zadar le-au încercat pe toate.
12. Există oare cineva să ştie
Ce-i potrivit pentru un om, în viaţă,
În dezolanta ei nemernicie,
Prin care trece ca un fir de ceaţă ?
Şi iar mă-ntreb : Cine-i va spune oare,
Privind în viitor, privind departe,
Cine-i va spune lui, măcar în parte,
Ce-o să mai fie după el, sub soare ?

VII

1. Un nume preţuit, recunoscut
Mai bun e decât miru-nmiresmat.
Şi ziua morţii e de preferat
Aceleia în care te-ai născut.
2. Mergi mai degrabă-n casele de jale
Decât la veselie şi ospăţ.
Astfel, priveşti sfârşitul, ţi-l arăţi

Şi-l vei şopti mereu conştiinţei tale.

3. Mai bună-i întristarea decât râsul,
Căci inimă şi suflet mult mai bune
Devin când porţi pe chip amărăciune –
Nu ocoli deci lacrima şi plânsul.

4. Cei înţelepţi la inimă şi minte
În casa tânguirii se adună,
Pe când nebunii urlă împreună
În chefuri şi-n beţie de cuvinte.

5. Mai bine-i să asculţi şi să cunoşti
Certarea înţeleptului, decât
S-auzi cum sună jalnic şi urât
Şi hârâie cântarea unor proşti.

6. Poţi desluşi ce sfârâie, ce spune
Un braţ de spini, în flăcări, sub ceaun ?
Aşa e râsul bietului nebun :
Din zarva-i odrăslesc doar fum şi scrum.
Dar şi aceasta-i tot deşertăciune.

7. Fiindcă-ades, din cauza asupririi,
Cel înţelept îşi va sări din minţi.
Iar mita strică oamenii cuminţi
Şi inima le-o zvârle nimicirii.

8. Cum că finalu-ntrece-n preţ debutul
Te vei convinge însuţi mai târziu.
E mai de cinste duhul răbduriu
Decât semeţul ce-şi ignoră lutul.

9. Nu luneca degrabă în mânie
Şi nu te-ntărâta în eul tău.
Sălaşu-ntărâtării-i la cel rău,
Mânia şade-n sânul nebuniei.

10. Nu zice niciodată : De ce oare
Cândva a fost mai bine decât azi ?
Căci din înţelepciunea ta decazi
Dacă rosteşti asemenea-ntrebare.

11. Înţelepciunea, ca şi-o moştenire
Sunt de dorit. Folositoare sunt.
Ele aduc răgaz şi-oblăduire
Celor ce văd lumina pe pământ.

12. Înţelepciunea-i pavăză, temei.
Argintul, de asemeni. Dar ştiinţa

Îți ocrotește mai temeinic ființa,
Întâietate are, vrei – nu vrei,
Deci fii-nțelept. Căci numai conștiința
Îl ține-n viață pe stăpânul ei.

13. Privește-n jurul tău neîncetat,
Socoate și contemplă, fiul meu,
Lucrarea ce-a zidit-o Dumnezeu :
Poți tu-ndrepta ce Domnul a strâmbat ?

14. Fii fericit în zi de fericire
Și-n ziua de urgii și strâmtorare
Să nu îți ieși, ca un netot, din fire.
Pe amândouă-n palma Sa le are
Cel Veșnic. Le-a făcut pe fiecare
Ca omul scos din lut să n-aibă știre
Ce va mai fi în vremea viitoare.

*

15. În zilele nimicniciei mele
Văzut-am multe. Iată, un om drept
Punând, de tânăr, mâinile pe piept,
În timp ce altul, înrăit în rele,
Mânjit de fapte crude și mișele,
Rămâne-n urma celui înțelept.

16. Nu fi-nțelept și drept peste măsură !
Vrei să dispari ? Dar nici nelegiuit

17. Și fără minte până la sfârșit.
De ce să mori, când Domnul se îndură
Să-ți lase încă vreme de trăit ?

18. De una să te ții. Și de cealaltă
Să nu te rupi. Căci cel care Îl teme
Pe Dumnezeu, în orice loc sau vreme,
Va izbândi, prin voia-I preaînaltă.

19. Înțelepciunea-i dă celui ce-o are
Puteri sporite și adăugate.
Nici zece luptători într-o cetate
Nu vor războ cu el să se măsoare.

20. Așa-i în veac făptura omenească :
Pe tot pământul n-o să afli una
Care să facă bine-ntotdeauna.

Şi nici un drept să nu păcătuiască.

21. Tocmai de-aceea, nu lua aminte
La orice vorbă. N-o lua în seamă.
Ca nu cumva, în norul de cuvinte,
S-auzi pe sluga ta cum te blesteamă.

22. Căci mult prea bine inima ta ştie
De câte ori tu însuți, cel ce-ascultă,
Ai fost sedus de josnica insultă
Şi-ai defăimat pe alții, la furie.

*

23. Le-am cercetat pe fiecare-n parte
Aceste lucruri. Cu înțelepciune.
Aceste lucruri, multe şi deşarte.
Şi-apoi am îndrăznit în sine-a-mi spune :
Voi fi-nțelept ! Dar vai, ce-nşelăciune !
Înțelepciunea a rămas departe...

24. Nimicnicie, deci. Deşertăciune.
Ce ai sub ochi, îndepărtat e foarte
Şi-adânc, adânc. Zadarnic îmi dă ghes
Îndemnul de-a-i găsi un înțeles.
Nimic. E prea adânc. Şi prea departe.
Doar un abis. Şi-un întuneric des.

25. Am revenit în inima-mi, cercând
Să aflu, iar, ce-s ştiința, chibzuiala,
Înțelepciunea ce-i, şi rânduiala
Acestei lumi. Ce-i vrednic pe pământ.
Şi-am priceput atunci că-n răutate
Dospeşte nebunia. Că cel prost
Zănatic e. Şi rău. Şi nici un rost
Nu voi putea din cazna asta scoate.

26. Şi-am socotit femeia mai amară
Ca moartea. E o cursă. E un laț.
Inima ei te-nhață cu nesaț
Şi mâna ei cătuşă e şi gheară.
Cel bun în fața Domnului, îi scapă,
Dar păcătosul cade, este prins.
Şi iată-l doborât, lovit, învins
De fiara ce-l târăşte către groapă…

27. Vezi ? Am aflat acestea. Pân' la miez
(Declară Qoheleth) am urmărit
28. Făpturi şi lucruri. Dar n-am dibuit
Niciunde nepătrunsul înțeles.
Şi totuşi, căutând şi căutând,
Găsit-am, la o mie, un bărbat.
Dar o femeie, nu ! Cu-adevărat,
Nici una, între toate câte sunt.
29. Şi-am mai descoperit că Dumnezeu
Făcutu-i-a pe oameni buni. Dar ei
Prin voia lor au devenit mişei.
Se-ntorc la vicleşug, mereu, mereu.

VIII

1. E cineva ca înțeleptul oare,
Să tâlcuiască totul şi să-nvețe ?
Privirea lui e-n veci strălucitoare
Şi fața îi exprimă doar blândețe.
2. Deci zic : Respectă-al regelui cuvânt,
C-aşa te-ai juruit lui Dumnezeu.
3. Ți-a spus să stai ? Rămâi la locul tău
Şi fii supus. Nu stărui în rău.
De ce să-ncalci regescul jurământ ?
Fereşte-te de-asemenea eroare,
Căci regele tot ce voieşte face
4. Şi vorba lui e forță, e putere.
Cine-ndrăzneşte-a-i face vreo mustrare ?
Ai minte, aşadar, şi prevedere !
Ascultă-l : Vei trăi-ndelung, în pace.
5. Şi nu uita : Porunca de-mplineşti,
N-o să te-ajungă răul niciodată.
Ci dimpotrivă, te înțelepțeşti.
Cel înțelept, ca-n slovele cereşti,
Citeşte şi răstimp şi judecată.
6. Pentru oricare lucru e-un soroc
Şi este-o judecată. Însă mare
E tragedia omului sub soare.

Omul de lut e plin de nenoroc.

7. Fiindcă nu cunoaşte dinainte
Tot ce va fi, tot ce se va-ntâmpla.
Nu-şi domină defel ursita sa,
Acum, sau mai târziu, printre morminte.

8. Şi-oricât s-ar strădui, nu e în stare
A-şi face duhul pururi să rămână.
Pe clipa morţii, moartea e regină.
Aceasta e o crâncenă-nfruntare,
O luptă dură, fără amânare,
Cei răi, şi ei, coboară în ţărână,
Cu fapta lor. În beznă şi uitare.

*

9. La toate câte se petrec sub soare
Eu inima mi-am pus. Să le cuprind.
Văzut-am om pe om obijduind,
Ţinându-l sugrumat, fără cruţare.
Îl stăpâneşte-n jaf şi silnicii,
Îl stăpâneşte, spre-al neferici.

10. Văzut-am păcătoşi, la-ngropăciune
Purtaţi cu mare pompă şi-ngropaţi.
Iar pe cei drepţi din templu alungaţi,
Stând singuri în cetate şi uitaţi…
Şi-aceasta este tot deşertăciune.

11. Fiindcă păcătosul nu-i de-ndată
Şters de sub soare pentru gestul său,
De-aceea fiii oamenilor cată
Ei înşişi cu-ndrăzneală către rău.

12. Şi totuşi, ticăloasa făptuire
De-ar fi şi însutită, de-ar dura,
Eu ştiu că priveghează Cineva.
Deci, orişicât le-ar fi acum de greu,
Cei drepţi să nu se-nnegure-n mâhnire :
Eu ştiu că parte au de fericire
Doar cei care se tem de Dumnezeu,
Doar cei ce se sfiesc în faţa Sa.

13. Omul infam şi crud, fără de lege,
E-asemeni umbrei care se destramă.

Nu-i fericit. Nimic nu se alege
Din zilele-i pribege ca o scamă.
Sunt iute-trecătoare şi betege –
De-aceea : Că de Domnul n-are teamă !

*

14. Există încă o deşertăciune
Şi o nepotrivire pe pământ :
Sunt oameni drepți, ce fac doar fapte bune,
Dar au răsplată rea. Şi invers, sunt
Făptuitori de rău şi-ntinăciune
Cu lauri încărcați. Şi nimeni nu ne
Va explica de ce-i aşa nicicând.
Vezi ? Şi aceasta-i tot deşertăciune
Şi tragică vânare după vânt.
15. Am lăudat petreceri, euforie,
Bucate, vinul dulce. Fiindcă zic :
Ce are omul altceva ? Nimic.
El însuşi nu-i decât nimicnicie.
Acestea-i sunt balsam şi alinare –
Măcar dacă l-ar însoți mereu
În viața ce i-a dat-o Dumnezeu
Aici, pe fața lutului, sub soare.

*

16. Când inima-mi m-a-mpins să văd ce sunt
Destin, înțelepciune şi menire,
Ce țintă-şi are omul pe pământ,
De ce se zbate fără contenire,
17. Am intuit, privind pământ şi cer,
Şi marea mişcătoare şi profundă,
Că omul nu-i capabil să pătrundă
Dumnezeiescul lumilor mister.
El nu distinge cele de sub soare,
Lucrarea Celui Veşnic. Totuşi, iar,
O cercetează, trudnic şi amar –
Eşecu-i cât osârdia de mare.
Căci chiar dacă-şi închipuie că are

Putința de-a pricepe ce-i sub soare,
Greşeşte. Nu pricepe. E-n zadar.

IX

1. Le-am iscodit pe toate câte sunt,
La inimă le-am pus, să-mi încunune
Cărarea de la leagăn la mormânt.
Cenuşa lor, treptat precipitând,
Înveninată-n suflet se depune.
Cei drepți, cei înzestrați cu-nțelepciune
Şi fapta lor, făcută pe pământ,
Se află toate-n mâna Celui Sfânt.
Nici ura, nici iubirea nu le ştie
Sărmanul om, în multa-i slăbiciune.
Căci toate se topesc în veşnicie –
Şi toate nu-s decât deşertăciune.
2. Aceeaşi soartă-i pentru toți de-a rândul :
Drept şi nedrept, curat şi pângărit,
Cel ce-a jertfit şi cel ce n-a jertfit.
Cel bun, cel rău sunt una cu pământul.
Cel care jură lesne, că-i scrântit,
Şi cel care cinsteşte jurământul.
3. Că au cu toți sub soare-aceeaşi soarte
E-un mare rău. De-aceea, cât trăiesc,
De uneltiri şi crime se-alipesc.
Şi-apoi ? Pogoară, pâlcuri, înspre moarte.
4. Cei vii mai au, cât de puțin, nădejde.
Dar ce să spere cei care s-au dus ?
Un câine viu cu mult e mai presus
Decât un leu defunct, ce putrezeşte.
5. Cei morți nu ştiu nimic. Pe când cei vii
Măcar un lucru ştiu : Că vor muri.
Or, morții nu mai au nici o răsplată –
Chiar şi-amintirea lor e decedată.
6. Iubirea lor, şi ură, şi-adorare,
Şi vrajbă, şi mândrie, iată, nu-s !
Nici jos, în tină, nici în ceruri, sus,

Nu vei mai da de urma lor vreodată.
Făptura lor nu are, nu mai are,
Cât ar fi fost cândva de lăudată,
Putința de a exulta sub soare.

7. Deci, du-te să-ți mănânci cu bucurie
Fărâma ta de pâine, sorbi din vin,
Cu sufletul de încântare plin,
Căci Domnu-ndurător se-arată ție.

8. Să porți veşminte albe şi curate
Iar părul să ți-l ungi neîncetat
Cu proaspăt untdelemn înmiresmat.

9. În viața ta de vis şi vanitate,
Femeia să-ți iubeşti. Căci El a vrut,
El, Cel Etern, teribil, nevăzut,
Aşa să-ți fie zilele-nşirate :
Deşarte, fără țel şi conținut.
Petrece ! Asta-i partea ta. Nu are
Nimic mai mult vreun truditor sub soare.

10. Ce-ajunge în puterea mâinii tale
Cu fermă hotărâre să-mplineşti.
Fiindcă în Şeol n-ai să găseşti
Înțelepciune, sfaturi omeneşti,
Ştiință, faptă, punere la cale.

*

11. M-am reîntors şi am văzut sub soare
Că biruința nu-i pentru cei iuți
Când oamenii se-ntrec în alergare.
Nu cei viteji câştigă o-nfruntare
Şi bogăție n-au cei pricepuți.
Cel înțelept nu-ntinde pâinea-n sare,
Cei învățați rămân necunoscuți,
Căci toate țin de timp şi de-ntâmplare.

12. Nici chiar sfârşitul zilelor nu-şi ştie
Omul de lut. Ca peştii în năvod,
Când mreaja se chirceşte nod cu nod,
Ca păsările prinse-n colivie,
La fel şi fiii oamenilor pier
Sub al nenorocirii clonț de fier

Ce cade fără veste şi-i sfâşie.

13. Am întâlnit, de-asemenea, sub soare
O-nțelepciune care mi-a părut,
Printre atâtea câte-am străbătut,
Extrem de minunată şi de mare.

14. Era, în vremuri vechi, o cetățuie,
Cu *luptători* [6] puțini. Trăia tihnit.
Şi iată că-mpotriva ei se suie,
Spre-a o-nrobi, un împărat vestit.
El o-mpresoară, cum ai bate-n cuie
Un gard de-ntărituri, nebiruit.
În cine, dar, nădejdea să-şi mai puie
Micuțul burg, cuprins şi umilit ?

15. Din fericire, locuia-n cetate
Un *om* [7] sărac, dar foarte înțelept.
Şi-nțelepciunea lui ținut-a piept
Vrăjmaşului puternic şi nedrept
Şi oştile plecat-au ruşinate.
Dar nimeni, nimeni nu-şi aduce-aminte
De-acel bărbat. Cu toții l-au uitat,
Pe el, care-aşezarea a salvat !
Ce poți să spui ? Din tot ce s-a-ntâmplat
Culegi întristătoare-nvățăminte.

16. Am zis : Înțelepciunea-i mai de preț
Decât tăria armei. Dar în van.
Înțelepciunea omului sărman
Şi vorba lui au parte de dispreț –
Căci cine ia în seamă un golan ?

17. Or, cât de bine-ar fi să iei aminte
La înțelept ! Din spusa lui ți-asumi
Ce-ți e util. Iar multele cuvinte
Rostite de-un mai-mare-ntre nebuni
Sunt țipete, stridențe fără minte.

18. Înțelepciunea-i mult mai de folos
Decât sunt arsenale, panoplii.
Dar să nu uiți : Un singur păcătos,
Un singur om viclean şi ticălos,
Cât nici nu crezi e-n stare-a nimici.

X

1. O muscă moartă strică untdelemnul
   Turnat în iscusitele parfume.
   Un dram de nebunie-şi lasă semnul
   Nefast, pe glorie şi-nțelepciune.
2. La dreapta are inima-nțeleptul.
   La stânga, cel nebun. Pe orice drum,
3. El calcă ocoliş, n-o ia de-a dreptul,
   De parcă-ar spune singur : Sunt nebun !
4. Când ocârmuitorul îşi îndreaptă
   Asupra-ți duhul, nu pleca din loc.
   De spadă, şi de apă, şi de foc,
   Tu scapă firea-ți calmă şi-nțeleaptă.

*

5. Am mai văzut adeseori sub soare
   Un rău pornit de la cârmuitor :
6. Anume, nebunia-i dregător,
   Iar cei bogați sunt jos, în ascultare.
7. I-am mai văzut pe robi mergând călări,
   În timp ce oameni mari şi căpetenii
   Umblau ca nişte sclavi, printre jigănii,
   Stârnind cu talpa colbul pe cărări.

*

8. Cel care sapă-o groapă, va cădea
   El mai întâi, cât de curând, în ea.
   Şi cel ce surpă-un zid, cărând în cârcă
   Ruinele, îl muşcă o năpârcă.
9. Pietre sfărâmi ? Prea bine. Nu uita
   Că te-ar putea lovi în carnea ta.
   Lemne despici ? Prea bine. Dar să ştii
   Că țăndările lor te pot răni.
10. Când fierul s-a tocit, trebuie dres.
    Altfel lucra-vei dublu. Aşadar,

Nu-ți risipi vârtutea. Fii avar :
Înțelepciunea duce la succes.

11. Ci, dacă-un şarpe muşcă înainte
De-a fi vrăjit, magie şi descânt
Ce sens mai au ? Se răspândesc în vânt
Vrăjitorii şi muzici şi cuvinte.

12. Rostirile-nțeleptului sunt har,
Dar buzele nebunului înghit
Pe posesorul lor nesăbuit :
Prin propriul glas se surpă un flecar.

13. Prostie-i vorba lui la început
Şi la sfârşit – curată nebunie.

14. Vorbeşte-ntruna. Turuie. Nu ştie
(Ca orice om, de altfel) ce-o să fie
În viitor. Căci nimeni n-a ştiut.

15. Nebunii obosesc muncind. În toate
Nebuni rămân. Cum poți a-i vindeca ?
Cum poate să ajungă cineva
La adăpost, sub turnuri, în cetate,
Când nu cunoaşte drumul către ea ?

16. Vai ție, țară roasă de uzură !
Ai rege un copil. Şi dregători
Ce încă de la ziuă, de cu zori,
Se umflă cu mâncări şi băutură.

17. Dar fericită-i țara unde-i rege
Un fiu de nobili. Şi-unde, lefegii,
Boieri, curteni prânzesc spre-a se-ntări,
Nu spre-a cădea-n beții şi fărdelege.

18. De multă lene, grinzile se lasă.
Iar dacă stai cu mâinile în sân,
Nici țiglă, nici şindrilă nu-ți rămân –
Şi iată, apa-ți picură în casă.

19. Cel ce-a muncit, truditul lucrător,
Se bucură de pâinea sa. Şi vinul
Înviorează. Şi alungă chinul.
Iar banul le răspunde tuturor.

20. Să nu-l blestemi pe împărat nicicând.
Pe cel puternic nu-l grăi de rău
Nici când te-ntinzi în aşternutul tău.
Căci păsările duc acel cuvânt

Şi neamul lor, călătorind în vânt,
În azuriul cerurilor hău,
Va da-n vileag ce-ai glăsuit în gând.

XI

1. Aruncă pâinea ta de orz sau grâu,
Sau pâinea frământată din secară,
Arunc-o-n apă. Las-o-n orice râu
Şi după-un timp va fi la tine iară.
2. Împarte-n şapte, poate chiar în opt,
Felia ta din aluatul copt.
Fiindcă nu ştii unde şi nici când
Năpasta se iveşte pe pământ.
3. Când norii-s grei de apă, ei o varsă
Torenţial, peste câmpia arsă.
Şi dacă un copac s-ar prăbuşi
La miazănoapte sau la miazăzi
În liniştea pădurilor bătrâne,
Unde-a căzut, acolo şi rămâne.
4. Cine păzeşte vântul, niciodată
Nu va avea grădina semănată.
Cine priveşte norii, tot aşa :
Nu seamănă şi nu va secera.
5. Precum nu-i afli vântului cărarea
Şi orice-ai face, n-o să ţi se-arate
În ce chip oasele-şi sporesc vigoarea
În pântecul femeii-nsărcinate,
Tot astfel, nu percepi în veac lucrarea
Celui Etern, făuritor a toate.
6. Din zori să semeni, năclăit de rouă,
S-aşezi seminţe-n brazdă până-n seară.
Prevezi tu oare care-o să răsară ?
Ca mierea-i una ? Alta, ca de ceară ?
Egal de mustitoare amândouă ?

*

7. Magnifică-i lumina ! O cerească,
O negrăită binecuvântare.
Îmbracă-n raze trista noastră mască.
Se-ndreaptă ochii omului spre soare,
Că le e drag lumina-i s-o primească.
8. Vai, omul de pământ ! Mulți ani de-a rândul
Dacă-ar trăi sub soare, să nu uite
Că îl aşteaptă bezna şi mormântul,
Că-ntunecate, nesfârşit de multe
Vor fi zilele sale de-ntuneric,
Când vor tăcea şi inima şi gândul.
Sublim să-i pară totul, deci. Feeric.
Să guste-acum a clipelor dulceață,
În anii săi deşerți, cât e în viață,
Departe de-a mormântului genune.

*

Tot ce se-ntâmplă e deşertăciune...

*

9. Tu, tinere, te bucură, cât încă
E vreme. Să te-nfrupți pe săturate
Din cele-ngăduite, revelate.
Ascultă-ndemnul inimii. Adâncă
Să-ți fie desfătarea. Şi bogată.
Să-ți fie veghea clară. Paşnic somnul.
Dar ține minte : Pentru toate Domnul
Te va chema-ntr-o zi la judecată !
10. În inimă să ai doar veselie.
Alungă deci din ea orice necaz.
Să nu ți se-ncrusteze pe obraz
Crispări, îngrijorări, melancolie.
Şi nici pe trup vreun semn de uscăciune.
Căci tinerețe şi copilărie
Nimic nu sunt decât deşertăciune.

XII

1. Să nu-L uiți, cât eşti tânăr şi-n putere,
Pe Ziditorul tău. Până nu vin
Ani de restriște, boală şi declin,
Când vei rosti mereu, ca un suspin :
Vai, nu găsesc în ei nici o plăcere !
2. Când soarele se va umbri. Şi luna.
Şi stele şi lumină tot aşa.
Când după ploaia-nceţoşată, grea,
Nori negri se întorc întotdeauna.
3. E vremea când *străjerii* [8] casei tale
Încep a tremura. Şi spre pământ
Se-apleacă cei puternici. Când agale
Mai macină, puține câte sunt,
Acelea [9] ce râşneau plămada moale.
E vremea când se-ntunecă. Şi *cele* [10]
Care priveau cândva de la fereşti
Abia zăresc. Şi tu abia zăreşti
Cum se strecoară ziua prin perdele.
4. Şi *porțile* [11] spre uliță se-nchid
Şi moara, huruind, se domoleşte.
Tresari, în zori, când mierla ciripeşte
Şi toate câte cântă păsăreşte
Le-auzi înăbuşit, ca printr-un zid.
5. Colina-i prea înaltă. Prea îngustă-i
Poteca şerpuindă către deal.
Involtă este *floarea de migdal* [12]
Şi-abia se trage sprintena lăcustă.
Deşi cu muguri fragezi de *capare* [13],
Bucatele par sarbede şi reci,
Căci omul merge-n locul său de veci
Şi-n uliță colindă bocitoare.
6. Adu-ți aminte de Cel Veşnic, până
Cordonul de argint nu s-a sfărmat,
Vasul de aur încă n-a crăpat,
Nici şipul. Şi nici roata la fântână.
7. Până ce trupul încă nu-i țărână
Şi duhul nu-i la Cel care l-a dat.

*

8. Prin vremuri înțelepte sau nebune,
Din veac în veac, Ecclesiastul spune :
Deşertăciune-i tot. Deşertăciune.
Nu ştim ce-am fost, ce suntem, ce-o să fim.
Nimicnicie. *Havel Havalim*.
9. Ecclesiastul nu doar pentru sine
A fost un înțelept. El a-nvățat
Norodul. A cules, a cercetat
Şi pilde a-ntocmit pentru mulțime.
10. Cuvintele-i sunt *fagure de miere* [14],
Savoare şi-adevăr întocmai scris.
Acela care-n cuget şi le-a-nscris
A dobândit ştiință şi putere.
11. Căci vorbele-nțelepților sunt bolduri,
Sunt cuie, care-adună mai cu spor,
Într-un întreg sentențe şi imbolduri
Venite de la unicul Păstor.
12. Şi peste toate-acestea, fiul meu,
Scrisul de cărți e fără de sfârşit.
Şi multa-nvățătură prea din greu
Secătuieşte trupul vlăguit.
13. Ci iată care-i ultimul cuvânt
Din tot ce-ai ascultat şi auzit :
Pe Dumnezeu să-L temi necontenit
Şi să-I păzeşti poruncile oricând.
Acesta este lucrul cuvenit
Oricărui om de humă pe pământ.
14. Iah Elohim din veşnicii ascuns e,
Dar are sub privire toate cele,
De la noianul mării, pân' la stele.
Şi judeca-va lucrurile-ascunse –
Pe toate : Fie bune, fie rele.

Timişoara – München, 1997

P i l d e

Proverbele lui ***Solomon*** [15], vestitul
Fiu al lui David, rege-n Israel.
Al vieții adevăr, şi rost, şi țel
Le vor descoperi şi eremitul
Şi-oricare cititor împins de zel
În textul lor, durabil ca granitul,
Ca litera de bronz sau de oțel.
Să se scufunde, dar, în manuscrisul
Străvechi, să se scufunde în abisul
Pe care l-a sondat, cândva, şi el.

*

Sunt de folos spre a cunoaşte bine
Ce este-nțelepciunea. Cum obții
Tăria de-a veghea şi socoti,
De-a fi stăpân pe noapte şi pe zi,
Pe desfătări, tristeți şi vitregii
Şi, mai ales, de-a fi stăpân pe tine.

*

Aşa cuprinzi adâncile cuvinte
Şi capeți cuget clar, discernământ,
Îți afli rânduiala pe pământ,
Nu şovăi nici în gând, nici în cuvânt,
Ci judeci cumpănit, cu luare-aminte.

*

Citind, neştiutorii au putința
De a găsi, în fine, drumul drept.
Cei tineri îşi cultivă cunoştința.
Cât despre cel matur şi înțelept,
Îşi va-mplini ştiința, iscusința.
El, deci, va fi în stare să pătrundă

Ascunse graiuri, pilde, parimii.
Enigmele-nțelepților vor fi,
Sub ochii lui, curate, străvezii.
Va medita ferice, va privi
Ca-n ghicitură-n apa lor afundă.

*

Temerea de Cel Veşnic e-nceputul
Înțelepciunii. Însă cei nebuni
Ignoră orice fel de-nțelepciuni.
Nu poți nici să-i împarți, nici să-i aduni.
Nebuni rămân până-i înghite lutul.
(1, 1-7)

*

Repetă ne-ncetat acest cuvânt
Şi ține-l bine minte, fiul meu :
În frica de Cel Sfânt, de Dumnezeu
Începe-nțelepciunea. Orice-i greu
Învinge astfel ***omul de pământ*** [16].
Priceperea, şi ea, la rândul său,
Aceasta e : Ştiința Celui Sfânt.
(1,7; 9,10)

*

Tu, fiule, ascultă vorba bună
A tatălui. Şi nu abandona
Ce te-a-ndemnat, pe vremuri, maica ta.
Să ştii : Neascultarea se răzbună.
Acele sfaturi, deci, nu le-arunca
În al uitării şi-al prostiei hău.
Ele vor fi pe fruntea ta cunună
Şi colier de preț la gâtul tău.
(1,8-9)

*

Când păcătoşii-ţi vor ieşi în cale
Ademenindu-te, să nu le-accepţi
Chemarea. Mergi pe drumul celor drepţi.
Rămâi, nestrămutat, în ale tale…

*

Ci, mai degrabă, plânge-i şi-i deplânge,
Căci doar la rău goneşte goana lor.
Se îmbulzesc ca fiarele, dau zor,
Aprinşi, nesăţioşi să verse sânge.
(1,10,16)

*

Dar nu uita : Nemernica-le fire
E jalnică şi fără viitor.
Zvârli laţuri sub a păsării privire ?
Ei stau la pândă spre a lor pieire
Şi curse-ntind chiar sufletului lor.
Aceasta este-a lacomilor soarte,
A celor ce râvnesc câştig urât.
Îşi pun ei înşişi laţul peste gât.
Chiar lăcomia-i duce către moarte.
(1,17-19)

*

De-aceea-nţelepciunea strigă, cheamă
Pe uliţi, la răspântii : Până când,
Nebunilor, în nebunii urmând,
Veţi refuza a mă lua în seamă ?
Voi, cei neştiutori, până când, oare,
Ştiinţa veţi urî ? Iar voi, cei proşti,
Veţi mai sluji-n ale prostiei oşti,
Iubind-o cu atâta înfocare ?
Luaţi aminte la mustrarea mea,
Întoarceţi-vă de la cele rele
Şi iată, duhul meu îl voi turna
Deasupra voastră, spre-a vă lumina,

Şi veți pricepe zicerile mele.
(1, 20-23)

*

Da, îndărătnicia îi omoară
Pe cei lipsiți de minte şi rebeli.
Nepăsătorii vor păți la fel :
Sunt condamnați, asemenea, să piară.
Iar cel ce mă ascultă stă în pace
Şi linişte. Trăieşte fericit.
De rău nu-i pasă. Fiindcă m-a iubit.
Înțelepciunea-i scut nebiruit.
Rămâi de lut. Dar duhul ți-l preface !
(1,32-33)

*

O grotă e femeia desfrânată.
Şi cea străină, iarăşi, un tunel
Îngust şi-ntunecat. De cazi în el,
Cu mare ce vei mai ieşi vreodată.
Acolo-şi află chinul şi canonul
Cel pedepsit, pe drept lovit de Domnul.
(2,16; 5,3; 7,5; 22,14; 23,27)

*

Tu, fiul meu, să nu disprețuieşti
Certarea Celui Veşnic. Să nu-ți fie
Mustrarea Lui prilej de blasfemie.
Sunt tainice-ncercări dumnezeieşti !
Cel Veşnic ceartă. Domnul pedepseşte
Şi-l pune câteodată sub toiag
Exact pe-acela care-I este drag :
Orice părinte mustră când iubeşte.
(3,11-12)

*

Din toate câte trebuie păzite,
Tu inima să ți-o păzeşti mai tare.
În ea se află tainica vigoare
A lucrurilor vii şi tăinuite.
Nu inima ce-o pomenesc poeții
(Acei poeți ce râd uşor sau plâng),
Ci inima în rostul ei adânc
De sursă, de izvorniță a vieții.
(4,23)

*

Vei auzi în lume câte toate.
Dar să nu-ți ieşi din minți. Tu să rămâi
Cum ai pornit, pe drumul tău dintâi.
La dreapta sau la stânga nu te-abate,
Ci umblă pe cărările-nvățate
Din ***Cartea*** ce-o păstrezi la căpătâi.
(4,26-27)

*

Nu fi între aceia ce dau mâna
Punându-se chezaşi pentru străini,
Pentru vecini sau pentru nevecini,
Uitând că datoria e stăpâna
La care vor sluji. E-un domn hain.
Dacă n-ai bani, de ce te învoieşti
A fi garant la datorii străine ?
Făcând aceste gesturi nebuneşti,
Vei pierde şi-aşternutul de sub tine.
(6,1; 11,15; 20,16; 22,26)

*

Cine clipeşte, nu te îndoi,
Instrumentează intrigi, viclenii.
Iar dacă-şi muşcă buzele, tacit,
Ce-a uneltit, a şi înfăptuit.

(6,13; 16,30)

*

Sunt şase lucruri (şapte chiar), pe care
Cel Veşnic le urăşte. Ca urmare,
Sortite sunt să se destrame-n hău.
Rele fiind, şi fără de-ndreptare,
De ele s-a scârbit cugetul Său :
Ochii trufaşi ; vorbirea sfidătoare
Şi mincinoasă ; mâna ce, mereu,
De sânge inocent e-n căutare ;
O inimă ce făureşte-n sine
Viclene plănuiri, gândiri haíne ;
Picioarele grăbite înspre rău ;
Un martor mincinos, care abate,
Cu vorba lui, fărâma de dreptate
Menită celor neajutorați ;
Şi insul ce încearcă să dezbine
Şi să strecoare vrajbă între frați.
(6,16-19)

*

Comorile nedrepte sunt deşarte,
Din rodul lor nimic nu vei culege ;
Sunt obținute prin fărădelege –
Dreptatea doar salvează de la moarte.
(10,2; 11,4)

*

Sustrasă vremii, binecuvântată
E pomenirea omului curat.
Ea nu se veştejeşte niciodată,
Ba, dimpotrivă, creşte ne-ncetat.
Ca o cunună veşnică-nfloreşte.
Iar numele viclean, cât dăinuieşte,
E ponegrit de toți, şi blestemat.
Apoi – se şterge-ncet şi putrezeşte.

(10,7)

*

Cu tonul ei necruțător şi dur,
Stârneşte certuri ura. Dar iubirea
Îi stinge, cu blândețea ei, pornirea
Şi-acoperă cusur după cusur.
(10,12)

*

Bărbatul priceput are pe buze
Înțelepciune, grai cu sens şi rost.
Cel fără-al chibzuinței adăpost
Va fi mereu cum este, cum a fost :
Se pierde-n vorbe multe şi confuze.
Dă-i sfaturi, dacă vrei să te refuze !
Toiagu-i pentru cârca celui prost.
(10,13)

*

Omu-nțelept ştiința nu-şi arată.
Dar gura individului smintit
Vesteşte prin ea însăşi, lămurit,
Nenorocirea lui apropiată.
(10,14; 12,23)

*

Averea are meritul că-n vreme
De cumpănă şi-n ceas de strâmtorare
Îi poate fi cuiva răscumpărare.
Dar cel sărac nici chiar de-amenințare
Fățişă, nicidecum de stratageme,
De lăcomia rea, mistuitoare,
A semenilor săi nu se mai teme.
(10,15; 13,8)

*

Doar binecuvântarea Celui Sfânt
Aduce bogăție. În zadar
Trudeşti, dacă dumnezeiescul har
N-a luminat făptura-ți de pământ.
(10,22)

*

Nelegiuitul nu poate să scape
De laţuri, de necazuri, de hârtoape
La loc ştiut, la potrivită vreme.
E cotropit de ceea ce se teme.
Şi-n timp ce el se-afundă-n mâl orbeşte,
Dorința celor drepți se împlinește.
(10,24)

*

Cântarul strâmb de Domnul urgisit e
Şi e oprit oricând şi orişicui.
Fii grijuliu cu cele cântărite –
Balanța dreaptă e plăcerea Lui.
(11,1; 16,11)

*

Ai să-ntâlneşti două perechi bizare
Ce izvorăsc din chiar a noastră fire :
Orgoliul secondat de prăbuşire,
Căderea precedată de-ngâmfare.
Iată-aşadar secretul cunoştinței :
Mărirea vine-n urma umilinței.
(11,2; 15,33; 16,18; 18,2)

*

La moartea celui drept e-o mângâiere :
Sfârşitul, deşi trist, e luminos.

Nădejdea înfloreşte din durere.
Însă la moartea celui păcătos,
Piere şi el, dar şi nădejdea piere.
(11,7)

*

Cel drept e scos din orice strâmtorare.
Îl ocolesc mari ape, ciuma, focul.
De foame, de năvală grijă n-are.
O nevăzută pavăză apare,
Vin mesageri divini să-l înconjoare
Iar cel fără de lege îi ia locul.
(11,8)

*

Dreptatea doar înalță un popor,
În vreme ce păcatul îl coboară.
Greşind mereu, nu are nici un spor –
Zadarnic se făleşte tuturor :
Păcatul e-a popoarelor ocară.
(11,11; 14,34)

*

Cel ce grăieşte rele dă pe față
Lucruri de taină. Omul chibzuit
Le ține-ascunse. Ştie că în viață
E bine să vorbeşti ce-i de vorbit
Şi că-n a defăimărilor dulceață
Dospeşte gând perfid şi otrăvit.
De-aceea, să n-ai parte, nici povață
Cu omul guraliv, nestăpânit.
(11,13; 20,19)

*

Unde lipseşte cârmuirea, cade
Poporul. Izbăvirea stă-n mulțimea

De sfetnici. Şi necum în isteţimea
Vreunui şef, oricât de cumsecade.
Ţărână sunt şi gloata şi şefimea :
Toţi suntem fii aceleiaşi plămade.
(11,14; 15,22)

*

Omul milos îşi face sieşi bine,
Îi face bine sufletului său.
Pe când cel crud, nemilostiv şi rău
Îşi chinuieşte carne, oase, vine,
De parcă le-ar zdrobi pe un ilău,
De parcă-ar năzui să le-nvenine.
(11,17)

*

Cel ce nădăjduieşte-n bogăţie
Se veştejeşte-n grabă şi se pierde.
Dar dreptul, şi sărac de-ar fi să fie,
Ca frunza odrăsleşte, veşnic verde.
(11,28)

*

Cel care casa-şi tulbură, curând
Va strânge-n podul palmei numai vânt.
Va rătăci stingher pe-o cale grea,
Doar umbra-l va-nsoţi şi-l va urma.
Un spectru ropotind pe caldarâm,
Trecut, încă de-aici, în alt tărâm.
Iar cel nebun, zănatic sau nedrept
Devine-argatul celui înţelept.
(11,29)

*

Unii se dau bogaţi şi n-au nimic ;

Pe alții-i crede gloata pauperi.
Dar ei dețin în sine mari averi,
De care păcătoşii se dezic.
(12,9; 13,7)

*

Nechibzuirea vorbei e asemeni
Cu-mpunsătura sabiei. Pe când
Cel înțelept grăieşte vindecând.
Tămăduire-aduce între semeni.
(12,18)

*

Cel leneş nu-i în stare nici să-şi frigă
Vânatul. Sau să fiarbă-o mămăligă.
N-ascultă îndrumarea sau porunca.
Îi plâng de foame soața, pruncul, prunca,
Pe-ogor cresc pălămidă şi ferigă.
El moțăie întins, cu tâmpla-n brâncă,
În timp ce-nțelepciunea-n van îi strigă :
Cea mai de preț comoară este munca !
(12,27)

*

O prea îndelungată aşteptare
Îmbolnăveşte inima. Pe când
Dorința care-şi află dezlegare
La vreme, nici târziu, nici prea curând,
E-un pom al vieții, plin de frupt şi floare.
(13,12)

*

Cel care nu ia seama la Cuvântul
Lui Dumnezeu, este sortit pierzării.
Iar cel supus poruncii şi-ascultării
E răsplătit. Când nici nu-l duce gândul,

Va îmbrăca podoaba şi veşmântul
Şi rodul dulce-al binecuvântării.
(13,13)

*

Desigur, pedepseşte-i pe feciori
Cât încă e nădejde spre-ndreptare.
Dar cu înțelepciune şi răbdare,
Nu ca şi când ai vrea să îi omori.
(13,24; 19,18; 23,13)

*

O inimă-şi cunoaşte şi nu-şi spune
Tezaurul ei trist de-amărăciune.
Iar un străin nu poate împărți
Cu ea nici întristări, nici bucurii.
(14,10)

*

Fii-ncredințat că, într-o bună zi,
Oricât ar fi de mari şi de-ntărite,
Palatele nedrepților vor fi
Culcate la pământ pe negândite.
Iar cortul celor drepți va înflori.
(14,11)

*

Sunt multe căi ce omului par drepte
Şi de al căror fir nu se desparte.
Dar ştie el la ce să se aştepte ?
Sfârşitul lor, aproape sau departe,
Spre gropniță pogoară-n repezi trepte –
E primul pas ce duce către moarte.
(14,12; 16,25)

*

O inimă senină, liniştită,
E chezăşia vieții sănătoase.
Invidia, în schimb, dacă te-agită,
Cu seva ei amară şi-otrăvită,
Întreaga țesătură ți-o descoase
(Cum perforează scoarța o termită).
E putregai în trup şi cariu-n oase.
(14,30)

*

Cel ce apasă pe sărman huleşte
Pe Ziditorul lui. Dar cel cu milă,
Cu inima smerită şi umilă,
Cinsteşte pe Cel Veşnic. Şi-L slăveşte.
Iar cel care se bucură de-un rău,
Pedeapsă va primi, la rândul său.
(14,31; 17,5)

*

Privirea lui ***Iahve*** [17] e pretutindeni.
Colindă-ntreaga lume ochii Săi.
Veghează pururi. Pururi ne cuprinde-n
Splendoarea nevăzutelor văpăi.
Pe toți. Aşa cum suntem. Buni sau răi.
(15,3)

*

Adâncul, ***Iadul*** [18] cunoscute sunt
De Cel Etern. Şi cu atât mai bine
Amestecul de râset şi suspine,
Ea, inima pe care-o poartă-n sine
Omul făcut din duh şi din pământ.
(15,11)

*

Săracul are numai zile-amare.
E trist, şi oropsit, şi-ngrijorat.
Dar inima ce calmul şi-a aflat,
Indiferent de timp şi-mprejurare,
E un festin bogat şi necurmat.
(15,15)

*

Mai bune sunt verdeţuri şi-o fiertură
Cu dragoste mâncate şi-mpăcare,
Decât bucăţi de carne la frigare,
Şi mirodenii, vinuri acrişoare,
Decât o vită grasă – dar cu ură...
(15,17; 17,1)

*

Temerea de Cel Veşnic dă de ştire
Ce-nseamnă-nţelepciune, învăţătură,
Ce loc ai tu-n divina Sa zidire.
Te vei purta cu grijă şi măsură –
Smerenia-i întâi. Apoi, mărire.
(15,33)

*

Îi stă-n putere omului să-mbine
Şi să dezbine-n cuget planuri. Dar,
Oricât le plăsmuieşte, e-n zadar.
Răspunsul gurii de la Domnul vine.
(16,1; 19,21)

*

Se tot frământă omul, se munceşte
Cu mult prea multă punere la cale.
Dar planurile, sfaturile sale,

Pe care le-a clădit şi le clădeşte
Cu sârg, în ale-nchipuirii hale,
Deşarte-s. Şi zadarnice. Şi goale,
Se duc pe apa sâmbetei la vale.
Doar sfatul Celui Veşnic se-mplineşte.
(16,1; 19,21)

*

Înfăţişează Domnului lucrarea
Mâinilor tale. Şi-ai să vezi că toate
Câte-ai gândit, de-s bune şi curate,
Îşi vor găsi, la vreme, dezlegarea.
(16,3)

*

Cel Veşnic le-a clădit pe fiecare
Din câte sunt spre un anume ţel.
Nelegiuitul e făcut şi el
Pentru nenorocire şi-ntristare.
(16,4)

*

Când calea muritorului Îi place
Lui Dumnezeu, atunci El va sili
Pe inamicul lui, oricât ar fi
Acesta de nemernic şi tenace,
Îl va sili, grumazu-i va-ndoi
Spre bună învoire şi spre pace.
(16,7)

*

Mai bine fii smerit cu cei smeriţi,
Spre adunarea lor îndreaptă-ţi paşii,
Decât să ai în jur nelegiuiţi
Şi prăzi să-mparţi cu mândrii şi trufaşii.
(16,19)

*

Un fagure cu aurită miere
Sunt vorbele alese şi frumoase :
Dulceață pentru suflet, mângâiere ;
Balsam, tămăduire pentru oase.
(16,24)

*

Când bătrânețe şi cuvioşie
Se întâlnesc şi stăruie-mpreună,
Podoabă-nseamnă părul alb. Cunună.
Nu slăbiciune şi melancolie.
(16,31)

*

Un om lent la mânie prețuieşte
Cu mult mai mult decât un om viteaz.
Cel ce-şi păstrează duhul calm şi treaz
Şi furia-şi domină, o struneşte,
Nu se grăbeşte lumii s-o arate,
Acela se comportă-nțelepțeşte.
Întrece-n preț pe cel ce izbuteşte
Să ia şi să cuprindă o cetate.
(16,32)

*

Argintu-i lămurit în topitoare
Şi auru-n cuptor. Inima ta
Şi inima oricui se va-ncerca
De Domnul doar. Atotputerea Sa
Ne pune trup şi inimi la-ncercare.
(17,3)

*

Nepoții sunt cununa şi mândria
Bătrânilor. Preînchipuiri de sfinți,
Cei mici ştiu, instinctiv, ce-i veşnicia.
Şi, spre-a păstra, ermetic, simetria,
Copiii-şi află gloria-n părinți.
(17,6)

*

Miraculoasă-i forța unui dar !
Îți netezeşte calea. Face lină
Poteca ta spre-o inimă străină
Şi te aduce-n fața celor mari.
O piatră nestemată ai, avându-l –
Oriunde te întorci, îți afli rândul.
(17,8; 18,16)

*

Certarea-nrâureşte mai adânc
Pe omul înțelept decât o sută
De lovituri de joardă sau de bâtă,
Decât cadența cnutului, urâtă,
Peste spinarea insului nătâng.
(17,10)

*

Cel rău răscoală vrea. Şi răzbunare.
E răzvrătit şi-n veghe, şi în vis.
De-aceea un sol aprig s-a trimis
Asupra lui. Şi-l vei vedea ucis,
Căci solul n-are milă şi cruțare.
(17,11)

*

Mai bine e, în drumurile tale,
Să dai peste-o ursoaică fără pui,
Decât să-ți iasă un nebun în cale,

Cu părul fluturând, cu ochii şui,
Scoţând din gură strigăte şi bale,
Învâlvorat de nebunia lui.
(17,12)

*

Cel care-ntoarce răul pentru bine,
Fiindcă înspre rău îl duce firea
Şi de mânia Domnului nu-i pasă,
Îşi pregăteşte răul pentru sine.
Nu va vedea nicicând nenorocirea
Departe stând de propria lui casă.
(17,13; 20,22; 24,29)

*

Prietenul iubeşte-n orice vreme,
Când are simţăminte-adevărate.
La bine şi la rău ţi-e ca un frate,
Cu el alături n-ai de ce te teme.
(17,17)

*

Ce-nseamnă cuviinţa şi măsura !
Chiar şi pe-un prost, în neghiobia sa,
L-ai crede înţelept dacă-ar tăcea
Şi priceput, dacă şi-ar ţine gura.
(17,28)

*

Aşa zic înţelepţii : Niciodată
Nu fi părtinitor la judecată.
Nu căuta la faţa celui care
E vinovat, dar are gură mare.
Te-arăţi şi păcătos şi ne-nţelept
Dacă nu faci dreptate celui drept.
(18,5; 24,23)

*

Cuvintele defăimătoare sunt
Aidoma bucatelor gustoase.
Ele distrug renume, surpă case,
Dar tu le-asculți şi le devori flămând.
De ce ? Fiindcă ele se-ntretaie
Cu ce-i mai rău în omul de pământ.
De-aceea intră-n ființă-atât de blând
Şi se strecoară-adânc în măruntaie.
(18,8; 26,22)

*

Acela ce răspunde mai-nainte
De-a asculta ce-anume i se cere
Nu-i vrednic să-i soliciți vreo părere.
Ci lasă-l, sau să tacă, sau să zbiere,
Căci e nebun şi încurcat la minte.
(18,13)

*

Mai greu de cucerit este un frate,
Pe care l-ai jignit cândva, decât
O straşnică şi trainică cetate.
Disputele-s zăvoare ferecate
Pe-un turn pecetluit şi mohorât.
Poți aştepta la poartă orişicât :
O inimă spre alta nu răzbate.
(18,19)

*

Averea, casa, țarina, hotarul
Sunt de la mama ta şi tatăl tău.
Dar o soție înțeleaptă-i darul
Ce-ți dăruieşte Însuşi Dumnezeu.
(18,22; 19,14)

*

Sunt prieteni ce aduc nenorocire.
Dar câteodată poate să se-arate
În calea ta, prilej de fericire,
Un prieten mai de preț decât un frate.
(18,24)

*

Cel care-l miluieşte pe sărman
Dă Domnului. Şi Domnul o să-l pună
Cu drepții şi-nțelepții împreună.
Din orice chin îl scoate la liman
Şi răsplăteşte fapta lui cea bună.
(19,17)

*

Dorind şi el să ia o-mbucătură,
Cel leneş îşi întinde mâna-n blid
Apoi rămâne-aşa, cu ochii-n vid,
Nemernic, şi nevolnic, şi stupid,
Căci nu poate s-o ducă pân' la gură.
(19,24; 26,15)

*

E o pornire proastă şi urâtă
Să sari la ceartă. Foarte bine faci
Dacă-ți struneşti aprinderea şi taci :
Nebunii doar zvâcnesc şi se-ntărâtă.
(20,3)

*

În suflet, ca-ntr-un iezer, sub o stâncă,
E-o apă-nfricoşată şi adâncă.
Acolo-i sfatul inimii. Nu poate

Decât cel iscusit, deprins cu toate
Vâltorile nestrăbătute încă,
Din taina lui, în plină zi a-l scoate.
(20,5)

*

Există cineva care să poată
Rosti, în cuget clar şi împăcat,
Că n-are nici sminteală, nici păcat,
Şi inima-i e pură şi curată ?
(20,9)

*

E dulce pâinea prin înşelăciune
Agonisită. Luată pe furiş.
Dar, mai la urmă, gustu-i te răpune.
E gust respingător, de spurcăciune,
Şi-ți lasă-n gură pleavă şi pietriş.
(20,17)

*

Nu-ți pune-n gând să răsplăteşti cu rău.
Nu duşmăni. Nu fi răzbunător.
Încrede-te cu totu-n Dumnezeu,
Nădăjduieşte-n El, nu-n brațul tău,
Şi Domnu-ți va veni în ajutor.
(20,22)

*

Lumină este sufletul. Un sfeşnic
Cu flacăra nestinsă, pururi trează.
Da, duhul tău e lampa Celui Veşnic.
El pâlpâie pe-al inimii jertfelnic
Şi trupu-ntreg atent îl cercetează.
(20,27)

*

Mai bine pe un colț de-acoperiş
Decât într-un palat oricât de mare,
Cu o femeie rea, cicălitoare,
A cărei limbă, iute ca un şiş,
Te pune şi te toacă sub tăiş,
Dorind, spre răul ei, să te omoare.
Ai de ales : Ori singur în pustiu,
Ori canonit şi ciopârțit de viu.
(21,9; 21,19; 25,24)

*

Un dar întins pe-ascuns adesea stinge
Mânia. Şi ploconul scos din sân
Te face peste furie stăpân.
O domoleşte grabnic şi-o învinge.
(21,14)

*

Un om, ce de pe drumu-nțelepciunii
A rătăcit, va odihni curând,
Alături cu netoții şi nebunii,
În bezna şi genunile țărânii,
Pe patul negru-al morții, în pământ.
(21,16)

*

Nu fi-ntre cei ce beau până se-mbată,
Nici printre îndedații la desfrâu.
Beția, lenea, viața desfrânată
N-aduc belşug de miere şi de grâu,
Ci sărăcie, şi necaz, şi boală.
Acestea te ucid, nu te desfată.
Te strânge chinga morții peste brâu,
Te porți în zdrențe şi ai masa goală.
(21,17; 23,20-21)

*

Şi cal şi călăreţ sunt amândoi
Şi pregătiţi şi dornici de război.
Nu-i roade frica, nu-i înmoaie somnul,
Dar biruinţa vine de la Domnul.
(21,31)

*

Cel iscusit prevede (sau presimte)
Necazul. Şi se trage la o parte.
Cel simplu însă trece mai departe
Şi suferă. Fiindcă n-are minte.
(22,3; 27,12)

*

Acestea trei sunt roadele smeririi
Şi-ale temerii de Cel Veşnic. Deci
Pe tabla minţii tale să le treci,
Să nu le dai uitării, ci-amintirii !
Repetă-le-n amurg, şi dimineaţa,
Şi peste zi, când vii, când stai, când pleci –
Degustă-le în linişte dulceaţa.
Vor fi cu tine, poate, în veci de veci :
Sunt bogăţia, slava şi viaţa.
(22,4)

*

Înlătură-l pe batjocoritor !
Alungă-l ! Şi-ai să vezi : N-or să mai fie
Zâzanie, conflicte, zavistie,
Nici defăimări, nici certuri, duşmănie.
Plecarea lui aduce moartea lor.
(22,10)

*

Să-ți intre bine-n minte şi-n urechi :
Nu clătina cumva hotarul vechi !
Să nu clinteşti străvechii bolovani,
Plini de licheni, de ierburi şi de ani,
Care-au hotărnicit câmpii, păduri,
Fânețe, şi livezi, şi arături,
Care despart şi-mbină munți şi văi –
Aşa cum au dorit părinții tăi.
(22,28)

*

Nu osteni s-ajungi bogat. Nu-ți pune
Priceperea în avuții. Vrei oare
Să le priveşti, năuc, cum prind să zboare
Ca vulturul ? Căci bogăția are
Aripi. Nu e a ta. Doar ți se pare.
Planează, dispărând, ca prin minune –
O acvilă de vis, topită-n zare.
(23,4-5)

*

Să nu mănânci din pâinea celui care
Se uită cu ochi răi. Să nu pofteşti
Bucatele-i, de-ar fi şi-mpărăteşti.
Chiar dacă te îmbie, sus şi tare,
Zicându-ți : Bea, îmbucă ce doreşti !,
În suflet poartă cugete haíne
Şi inima lui nu e pentru tine.
De-aceea, pe-ospătar şi pe paharnic
Respinge-i. Gustă prânzul tău modest.
Altfel, curând vei vomita amarnic,
Te vei căi. Şi praful s-a ales
Din graiul tău cu gentilețe dres.
Ți-ai risipit cuvintele zadarnic.
(23,6-8)

*

Hotarul, întărit de ani şi ani,
Al văduvei fereşte-l. Să nu-ncalci,
Cu talpa grosolanilor bocanci,
Ogoarele orfanilor sărmani.
Degeaba-i crezi lipsiți de ajutor :
Nu tu, ci ei, în timp, vor câştiga,
Fiindcă au un Răscumpărător !
Şi El, de neînvins, nimicitor,
Va apăra obida, chinul lor
Şi va lupta cumplit în contra ta.
(23,10-11)

*

Nu te uita la vin, cum dă văpaie,
Îmbietor şi roşu în pahar,
De parcă-ar fi mărgean, mărgăritar.
Nici cum se scurge, lin, în măruntaie.
Tu bei, petreci, în sunet fin de harpe,
Dar, după-o vreme, prea vicleanul vin
Ca vipera va-mprăştia venin,
Te va muşca mortal, precum un şarpe.
O să te uiți după femei străine,
Cuvinte măiestrite vei rosti
Şi-ncet, încet aidoma vei fi
Aceluia ce crede că-i e bine,
Deşi se află undeva, în larg,
Şi-a ațipit, în vârf, pe un catarg,
În vuietul tangajelor marine.
(23,31-34)

*

Dacă eşti slab în zi de strâmtorare
Şi dacă-ndurerarea îşi impune
Asupra-ți tirania zdrobitoare,
Înseamnă că e numai slăbiciune
Ființa ta. Că nici o vlagă n-are.

(24,10)

*

Pe cei târâți la moarte izbăveşte-i !
Se clatină, plângând şi aiurând
Şi nu mai au în ei nici o putere.
Deci scapă-i pe cei duşi la junghiere,
Nu pretexta, şi laş, şi mişeleşte,
Că n-ai ştiut duşmanii ce-au de gând.
Oare Acel ce inimi cântăreşte
Şi sufletu-ți veghează n-a văzut
Cum sângele li s-a prelins în lut
Ca apa ? În tenebre şi tăcere ?
Din mâna cui Cel Veşnic îl va cere ?
El ştie tot. Nu uită. Răsplăteşte
Oricărui după fapta ce-a făcut.
(24,11-12)

*

Cel ce mănâncă miere în neştire
N-o duce bine până la sfârşit.
La fel cel ce se lasă copleşit
De laude-n exces şi linguşire.
(24,13; 25,16; 25,27)

*

Să nu râzi când vrăjmaşul stă să cadă.
De se va poticni, nu exulta !
Ca nu cumva Cel Veşnic să te vadă
Şi, neplăcându-I ura ta neroadă,
Mânia să-Şi întoarcă, s-o repeadă
De la vrăjmaşul tău, asupra ta.
(24,17-18)

*

Mărirea Celui Veşnic e s-ascundă.

În lucrurile-ascunse-i slava Sa.
A unui rege – în a cerceta
Şi a scruta menirea lor profundă.
(25,2)

*

Te poți sfădi de multe ori în viață
Cu semenul potrivnic. Cauza ta
O poți susține-oricât şi apăra.
Dar taina altcuiva n-o da pe față.
Căci cel care se află lângă tine
Şi-aude ce rosteşte glasul tău
O să-ți scornească-n preajmă nume rău
Şi te va umple veşnic de ruşine.
(25,9-10)

*

Ca merele de aur pe poliți de argint,
Ce bucură şi gândul şi inima oricui,
Fiindcă le priveşte mustind şi strălucind,
Aşa este cuvântul rostit la locul lui.
(25,11)

*

Mai rar, chiar foarte rar să pui piciorul
În casa unui prieten. Nu cumva
S-ajungă prea sătul de fața ta.
Cu mult mai bine e să-ți ducă dorul
Decât, văzând că iar vii, vrea, nu vrea,
Să-nceapă-a te urî şi-a te sfida.
(25,17)

*

Dinte bolnav, picior şovăitor
E cel fără credință. Cel în care
Te-ai bizuit. Şi-n vreme de-ncercare

Nu doar nu-ți e de nici un ajutor,
Ci-ți face-amărăciunea şi mai mare.
(25,19)

*

Dacă vrăjmaşul tău este flămând,
Dă-i să mănânce. Dacă-i este sete,
Dă-i apă. Căci, astfel, cărbuni arzând
Vei răsturna în țeasta-i peste plete.
Şi Cel Etern, din slavă şi tărie,
Pentru ce faci îți răsplătește ție.
(25,21-22)

*

Izvor stricat şi tulbure, un tău,
Un ochi de apă brusc înnămolit,
Al cărui şipot însuşi s-a coclit,
Aşa e omul drept, neprihănit,
Când şovăie în fața celui rău.
(25,26)

*

Cetate destrămată în ruine,
Cu zidul spart, donjonul prăbuşit,
Şi peste care muşchiu-a năpădit,
De poate să pătrundă orişicine,
Astfel e omul iute, repezit,
Şi neînstare-a fi stăpân pe sine.
(25,28)

*

E bine să ții minte ce îți spun :
Cum biciu-i pentru neamul cabalin
(La fel ca frâul, bun pentru asin),
Şi varga-i pentru-un spate de nebun.
(26,3)

*

Nebunului nu-i spune nebuneşte
Ce te-ai gândit că merită să-i spui.
Ca nu cumva, vorbind cum el vorbeşte,
Să pari şi tu nebun, asemeni lui.
(26,4)

*

În timp ce-ți săvârşeşti călătoria
Prin viață, o să dai adesea piept
Cu cel nebun. Ci lasă modestia !
Răspunde-i, totuşi, după nebunia-i ;
Altfel, o să se creadă înțelept.
(26,5)

*

Dacă-ntâlneşti un om ce socoteşte
Că-i înțelept, să ştii că-i un tembel.
Să nu te-ncrezi în mintea lui defel,
Fiindcă mai degrabă e nădejde
Pentru-un nebun, decât e pentru el.
(26,12)

*

Cum se suceşte uşa în țâțână,
Când brizele o clatină haihui,
Aşa şi leneşu-n culcuşul lui
Se-nvârte de pe-o rână pe-altă rână.
(26,14)

*

E-asemeni unui om care, prosteşte,
Apucă-un câine de urechi cel care

Se-amestecă într-o încăierare
Sau într-o ceartă care nu-l priveşte.
(26,17)

*

O limbă mincinoasă duşmăneşte
Tot ce-i adevărat şi fără vină.
Iar cea linguşitoare pregăteşte
Dezastru, prăbuşire şi ruină.
(26,28)

*

Tu nu te lăuda cu ce-o să fie
Ori mâine, ori poimâine. Cu ce faci
A doua zi. Mai bine-ar fi să taci,
Căci până mâine e o veşnicie.
Tu, om de lut, de unde poți să ştii
Ce-aduce-un ceas, o clipă sau o zi ?
(27,1)

*

Nu face temeneli persoanei tale,
Ci pune strajă buzelor. Şi nu
Îți ridica tu însuți osanale.
Un altul să te laude, nu tu !
(27,2)

*

Întărâtarea-i crudă. Şi mânia
E aprigă. Dar cine va putea
Să-ndure, răbdător, pe seama sa,
Invidia lucrând, şi gelozia ?
(27,4)

*

Aşa cum chipul sieşi îşi răspunde
Privit în apă ; cum, privind în sine-mi,
Mă văd şi pretutindeni şi niciunde,
La fel, oglinda inimii profunde
Răspunde oglindirii altei inimi.
(27,19)

*

Şeolul şi Adâncul (Abaddon)
Sunt fără saţiu. Deopotrivă este
Cu ele, cu stihiile aceste,
Şi inima bicisnicului om.
(27,20)

*

Pe cel nebun, chiar dacă-ar fi să-l pui
În piuă, în grăunţe, măcinându-l
Cu pisălogul, luni şi ani de-a rândul,
Tot nu-l desparţi de nebunia lui.
(27,22)

*

Acel ce nu se-ncrede-n Dumnezeu,
Omul nemernic şi nelegiuit,
Aleargă, deşi nu e urmărit.
S-a cuibărit în sinea-i duhul rău
(Acesta este torţionarul său).
Dar dreptul, fără grijă, neclintit,
Stă îndrăzneţ, precum un pui de leu.
(28,1)

*

Oamenii răi nimic nu înţeleg
Din ce e drept. Dar cei care Îl cată
Pe Dumnezeu, pricep făptura toată.
Din ea, ce se cuvine li se-arată :

Doar omul cuvios e-un om întreg !
(28,5)

*

Cel care legea nu vrea să asculte
Şi îndrumării ei nu se supune
Confundă-nchinăciune şi insultă,
Trăieşte la-ntâmplare, în stricăciune.
De-ar spune rugi oricât de lungi şi multe,
Chiar rugăciunea lui e urâciune.
(28,9)

*

Un om admonestat mereu, dar care
Rămas-a totuşi tare de cerbice
Va fi zdrobit ca-ntr-o străfulgerare
Şi nu va mai putea să se ridice.
Căderea sa nu are vindecare.
(28,14;29,1)

*

Un ucigaş, sperând că poate scapă
De sub povara sângelui vărsat,
O ține într-o goană pân' la groapă.
Să nu-l opreşti cumva din alergat,
Ci lasă-l în cumplitele-i angoase.
Să nu-l oprească nimeni. Ci să-l lase !
(28,17)

*

Cel care mustră-un semen dobândeşte
În viitor mai multă mulțumire
Şi-i mult mai demn de cinste şi mărire
Decât acela care-l linguşeşte.
(28,23)

*

E un nebun acela care-şi pune
Nădejdea-n sine. Şi s-a bizuit
Pe inima sa doar. Ori e smintit,
Ori n-a avut prilej de sfaturi bune.
Doar cel călăuzit de-nțelepciune,
Acela va să fie mântuit.
(28,26)

*

Nu se îndreaptă numai cu povețe
O slugă. Nici cu vorbă, cât de multă.
Deşi pricepe, însă nu ascultă
Şi nici nu se îndeamnă să învețe.
(29,19)

*

Teama de oameni duce la cădere.
E-o cursă. Şi un calcul foarte prost.
Încrede-te-ntr-a Domnului putere
Şi vei trăi senin la adăpost.
(29,25)

*

Un om nedrept, lipsit de-nțelepciune
Şi de la care numai rău aştepți,
Necum înfăptuiri sau vorbe bune,
E ocolit de oamenii-nțelepți.
Şi invers : Omul drept e urâciune
Şi-i detestat de oamenii nedrepți.
(29,27)

*

Trei lucruri îmi par mie minunate,
Ba poate patru chiar. Şi nici nu sper

A le pătrunde straniul mister :
Cărarea, sus, a pajurei pe cer,
A şarpelui pe stâncile uscate,
A navei cârmuite de năier
Pe valurile mării legănate
Şi calea unui om care se-abate
La o femeie. Patru sunt de toate :
Doar patru urme care sunt cât pier.
(30,18-19)

*

Există-n lume patru animale,
Cele mai mici pe-ale făpturii trepte,
Minuscule, dar tare înțelepte.
Le-nfățişez, pe rând, uimirii tale.
Acordă-le constantă priveghere,
Căci, mici cum sunt, slăvesc pe Creator :
Furnicile, popor fără putere,
Ce-agonisesc, din vară, hrana lor ;
Dihorii, tot neam slab, ce-şi fac locaşul
În stâncile înalte şi înguste
Unde-şi deschide muntele ogaşul ;
Apoi, nenumăratele lăcuste,
Care n-au rege, totuşi ies în stoluri,
Şi dau năvală, cad în largi ocoluri,
Şi lasă-n urmă pulberi şi țărână,
Plecând, armíi, în tainica lor cale ;
Şopârla, iar, pe care-o prinzi în mână,
Dar intră în palatele regale.
(30,24-28)

* * *

Puternic turn e Numele divin,
Spre care drepții şi-nțelepții vin.
Primeşte-ne, sub ziduri, şi pe noi,
Căutătorii vremii de apoi,
Pe noi, robiți celestelor comori,
Ai slovei fantomatici slujitori ;

Primeşte-ne, să ne adăpostim,
S-agonizăm, noi, bieţii ***sopherim*** [19],
Sub scutul Tău etern, Iah Elohim !
(18,10)

R u g ă c i u n e a
r e g e l u i M a n a s e *

Doamne, Atotţiitorule, Dumnezeul părinţilor noştri,
Care-ai legat, prin poruncă, prin cuvântul Tău, marea,
unde mişună făpturi minunate şi monştri ;
Tu, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac şi-al semînţiei lor
celei drepte,
Tu, Cel ce-ai făcut cerul, cu soare, cu lună şi stele,
şi pământul, împodobit cu-ale munţilor trepte ;
Tu, Cel care adâncul l-ai încuiat, şi, cu înfricoşătorul
şi slăvitul Tău nume, pecete i-ai pus,
Tu, în faţa Căruia toate se tem şi tremură foarte,
fiindcă puterea Ta-i de nespus
şi nimeni nu-i în stare să stea dinaintea
strălucitei Tale măriri,
iar mânia urgiilor Tale e de neîndurat
preastricatelor noastre, păcătoaselor firi !...
Dar nemăsurată şi neajunsă este şi mila îndurărilor Tale.
Tu eşti Dumnezeul cel Preaînalt, îndelung-răbdător,
mult-milostiv, Care găsit-a cu cale
să se îndure, rău să Îi pară
de rătăcirea sărmanului om, de firava-i făptură,
ce se destramă şi trece, ca o umbră solară.
Tu, Doamne, după mulţimea bunătăţilor Tale,
ai făgăduit pocăinţă, iertare

celor ce te-au amărât. Şi, milosârd, ai hotărât remuşcare
inşilor căzuți în păcat, cu ştire sau fără de ştire,
pocăință le-ai rânduit, spre limpezire, spre mântuire.
Aşadar, Doamne, Tu, Dumnezeul tuturor celor drepți,
Cel ce veghezi din tărie, nu lor căință le-ai pus (lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacov, care nu Ți-au greşit), ci mi-ai pus mie, pusu-mi-ai mie…
Revarsă asupra țărânii ce sunt dulceața-ndurării,
căci, iată, viața prin minte-mi petrec şi-nțeleg, cu zdrobire,
că am păcătuit mai mult decât nisipul de la marginea mării.
Fără număr sunt nelegiuirile mele. Nedreptățile mele ? Nenumărate.
Încât nu sunt vrednic nici măcar să-mi salt ochii spre cer,
    într-atât nemernicia către lut mă abate.
Rele-am făcut, îmi țin capu-n pământ, n-am loc şi răgaz,
    n-am strop de hodină.
Sunt strâns în cătuşe de fier, zilele curg,
    dar sufletul nicidecum nu mi se-nlumină.
Te-am mâniat, n-am împlinit voia Ta,
    n-am păzit poruncile Tale.
Ba, dimpotrivă, am stârnit urâciuni, am sporit în sminteli,
    m-am bălăcit în greşale.
Dar, acum, sătul, preasătul de toate acele,
cad, rugându-mă, la bunătatea Ta, şi-mi plec
    genunchii inimii mele.
Auzi-mă! Glasul meu urcă la Tine din adâncul
    cel mai de jos :
Am păcătuit, Doamne, am păcătuit, şi fărădelegile mele
    eu le cunosc !
Însă, rugându-te, cer : Iartă-mă, Doamne, iartă-mă,
    nu socoti a mă pierde
în bezna fărădelegilor mele, mucegăită, cumplită,
    ca veninul de verde.
Nu mă osândi să rămân, pentru eternitate zăcând,
în întunericul cel fără nădejde, în abis, sub pământ.
Pentru că Tu, Cel Etern, eşti Dumnezeul
    celor care se pocăiesc.
Blândețea arată-Ți spre mine, nevrednicul,
    după marea Ta milă, către care tânjesc.
Şi Te voi preaslăvi, toată viața, liber – prin Tine,
    viu – întru Tine, smuls din frământare şi chin.

Căci pe Tine Te laudă toate puterile cerului,
şi a Ta este slava, în vecie. Amin !

noiembrie – decembrie 2000

E p i l o g

De-atâta timp, în lumea de himere,
În lumea iluzorie, şi eu
Am rătăcit. Asemeni lui Orfeu,
Crezând în a cuvântului putere.

Crezând şi totuşi nu. Căci, mai presus
De vorba noastră vană şi firavă,
Resimt Cuvântul răstignit în slavă
Şi-mpurpurat pe crucea lui Iisus.

Încât, sătul de idoli şi eroi
(Eroi când în prim-plan, când în eclipsă),
Pun jos condeiul laic. Scrieţi voi !
Ne revedem după Apocalipsă.

1 Participiul activ al verbului ebraic *qahal* "a aduna". Propovăduitorul. Predicatorul. *Ecclesiastul* (gr. Ekklesiastes)= cel ce se adresează unei *ecclesia* (unei adunări).

2 Deşertăciune a deşertăciunilor (ebr.)

3 *ha'adham* (ebr.). Omul muritor = *enosh* (ebr.)

4 Unul din numele străvechi ale Ierusalimului.

5 *ha'adham* (ebr.)

6 *wa'anashim*, pl. de la *ish* „bărbat" (ebr.)

7 *ish* (ebr.)

8 Brațele (mâinile).

9 Dinții.

10 Ochii.

11 Buzele.

12 Metaforă pentru părul încărunțit.

13 *Capparis spinosa*, plantă mediteraneană, ai cărei muguri (şi ale cărei flori) stimulează gustul. Condiment.

14 Cf. *Pilde* 16, 24: « Cuvintele frumoase sunt un fagure de miere, dulceaţă pentru suflet şi tămăduire pentru oase ».

15 Al treilea împărat al lui Israel)cca 971 – 931 î.H.). Lui i se atribuie capitolele 1 – 29 din *Pilde*. Capitolul 30 – lui Agur, iar 31 – lui Lemuel.

16 Omul de pământ = *ha' adham* (ebr.)

17 Tetragrama ebraică YHWH, transcrisă în greacă (potrivit scrierilor creştine vechi): „Cel ce există pentru (prin) Sine", „Cel Veşnic". Cf. ***Ieşirea*** 3, 14: ***„Eu sunt Cel ce sunt"***. Şi: „***Cel ce este*** m-a trimis la voi". Iată cum Dumnezeu se desemnează El Însuşi: ***'Èhyèh 'Ashèr 'Èhyèh*** (ebr.); ***Égô éïmi ho ôn*** (gr.); ***Ego sum qui sum*** (lat.). „Strict vorbind, Iahve este singurul nume al lui Dumnezeu." (***Dicţionar biblic***, Editura Cartea Creştină, Oradea, 1995, p. 359). Alte nume: ***El, Eloah, Elohim, El Elyon*** („Dumnezeul Cel Prea Înalt"), ***Adonai*** („Stăpânul"), ***El Şadai*** („Dumnezeul Atotputernic"), ***El Olam*** („Dumnezeul Cel Veşnic"), ***Iehova Savaot*** („Domnul Oştirilor"). Tetragrama apare, pentru întâia oară, în ***Facerea*** 2,4. (Cf. ***Les Saintes Écritures***, nota).

18 Literal: ***Şeolul*** (Locuinţa morţilor) şi Nimicirea (***Abaddon***) (ebr.). Pentru ***Abaddon***, vezi şi ***Iov*** 26,6 (prima menţiune a termenului) sau ***Apocalipsa*** 9,11.

19 Scribi (ebr.)

20 * Stihuire după ultimul text din ***Vechiul Testament***. Manase a domnit în Ierusalim, între anii 693 şi 638 î.Hr., iar rugăciunea sa a fost înălţată pe când se afla rob în Babilon (***IV Regi 21***; ***II Paralipomena 33***).

Ilustraţia copertei:

Regele David cântând
detaliu din *Judecata de Apoi* (1574)
(Biserica Sf. Gheorghe a Mânăstirii Voroneţ)

Text coperta a IV: VALERIU ANANIA

Consilier editorial – Viorel Marineasa
Tehnoredactor – Dorin Davideanu